

İLERİCİ YURTSEVER GENÇLİK

İYG

SAYI:84-85 FİYATI:25 TL YIL:5 3 ŞUBAT 1980

ANILARI YAŞATILACAK,
HESAPLARI SORULACAKTIR!

- MEHMET UYAR
- CUMA YEŞİL
- ORHAN TOPRAKÇI
- MUHARREM İNGİN
- MEHMET YILDIRIM
- İSMAİL ÇELİK
- HÜSEYİN ATEŞ
- ZEKİ ŞAHİN
- KEMAL BAYSAL

EMPERYALİST DAYATMALARA, YENİ İKİLİ KÖLELİK ANLAŞMALARINA, BASKI VE TERÖR YASALARINA, FAŞİZME GEÇİT ARAYAN ÜLTİMATOMLARA KARŞI EYLEM BİRLİĞİ GÜÇLENSİN!

YIĞINSAL SAVAŞIM VE DİRENİŞ İÇİN İLERİ!

TKP MK'NİN BİLDİRİSİ

«Silahlı kuvvetlerin üst komutanları, parlamentodaki politik partilere ve Anayasal kurumlara yönelik bir ültimatom verdi. Bununla ilk adımda emperyalist çevrelerin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin istediği AP-CHP işbirliğini dayatıyorlar. Generallerin biçimsel parlamenter kurumları ortadan kaldırma korkutmacasıyla yaptıkları bu çıkış, yeni bir aşama oluşturuyor. Militarist kliğin ülke yönetimindeki ağırlığı artıyor. Erki doğrudan ele almamakla birlikte, uygulanan iç ve dış politika üzerinde dolaylı denetimi sıkılaşıyor. Ordu üst yönetiminin bu ültimatomu, emperyalizmin dünya çapında ve bölgemizde uyguladığı saldırgan ve gerginliği artırmaya yönelik planlarla bağlıdır.

Iran'da konumlarını yitiren, Afganistan'ı boyunduruğa alma planları suya düşen Amerikan emperyalizmi, bölgemizde yeni askersel bloklar çakıştırmak, yeni üsler açmak istiyor. Hegemonyacı amaçları için bölgeye askersel yığınak yapıyor. Egemen sınıflar, Türkiye'yi ABD'nin yakın ve Ortadoğu'daki saldırgan planlarına araç etmek istiyor. Bu amaçla bir yanda anti-Sovyetizmi körüklüyor, öte yandan bağımsızlığımızı ve egemenliğimizi daha da ayaklar altına alacak «askersel işbirliği» antlaşmasının ivedi bağlanması için ABD ile gizli pazarlıklar sürdürüyor.

Üst komutanların ültimatomu içte; bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına daha da yoğun bindirmek, işçi sınıfına tekeller karşısında, toplusözleşme savaşında boyun eğdirmek amacını taşıyor. Kürt halkının ulusal baskı ve ayrıcalığa karşı haklı istemleri zorbalıkla bastırılmak isteniyor. Komşu İran ve Afganistan halklarının anti-emperyalist etkilerine karşı, militarist klik ülkemizde dinsel inançlı yığınları, mezhepler arasındaki ayrılıkları körüklüyor, baskıya gidiyor. Faşist MHP ve yan örgütleri kanlı terörü tırmandırıyor.

Egemen sınıflar, bir yandan burjuvazinin değişik politik güçleri arasındaki çatışmaları gidermek, öte yandan halkın ilerici ve demokratik örgütlerine, en başta sınıf sendikalarına saldırmak ve yeni zorbalık yasalarıyla, DGM'lerle demokratik hak ve özgürlükleri kaldırmak yolundan yürüyor. Generallerin ültimatomu işte bu amaçları içeriyor. Militarist klik bu dayatmayla, Demirel Hükümeti'ne karşı en geniş demokratik güçlerin eylem birliğini, yığın hareketlerinde devrimci bir yükselmenin önünü kesmeye çalışıyor. Halkımızın, gençliğin anti-faşist yığınsal gösterilerini, işçi sınıfının enternasyonalist marşını söylemesini, anti-komünist çarpıtma ve demagojiyle «anarşi», «bölücülük», «ayaklanma provası» olarak karalamaya çalışan militarist klik, bununla halkımıza dayattığı zorbalığı gizlemeye çalışıyor. Bu girişiminde CIA güdümlü «sol» maskeli gurupların, maocuların terörcü eylemlerinden yararlanıyor.

Ordunun başını tutan komutanların bu çıkışı, halkın zaten sınırlı olan demokratik özgürlüklerini daha büyük tehlikeye sokmuştur. Generaller böylece militarizm yanlısı gerici askersel diktatörlüğe kapı açıyor. Ülkemizde faşizm tehlikesi daha da artıyor.

CHP yönetimi bugün, generallerin dayatmasına boyun eğiyor. Demirel Hükümeti'nin baskı yasalarını onaylıyor. Böylesi bir tutum onların halkı inandırmaya çalıştıkları gibi, gerici askersel diktatörlüğü, faşist tehlikeyi önleyemez. Tersine bu tehlikeyi daha da artırır. CHP'nin giderek daha geniş kesimleri bu gerçeği görmeye başlıyorlar. Militarist kliğin emperyalizmden, tekellerden, zorbalık yasalarından yana bu çıkışı ordu içinde de hoşnutsuzluk ve tepkiler oluşturuyor.

TKP, militarist kliğin ve Demirel Hükümeti'nin Türkiye'yi emperyalizmin saldırgan planlarına araç etme girişimlerine, demokratik özgürlüklere ve halkın yaşam koşullarına saldırmasına karşı savaşıyor. Her türlü zorbalık ve önlemlerine karşı, açık bir askersel diktatörlüğe geçit vermemek için TİP'i, TSİP'i, Kürt demokratlarını, dinsel inançlı yığınları, tüm CHP'lileri, yurtsever er, assubay ve subayları eylem birliğine çağırıyor.»

(Türkiye Komünist Partisi'nin Sesi Radyosu'nun 8 Ocak tarihli yayınından alınmıştır)

● ABD EMPERYALİSTLERİYLE "SİYASİ İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASI" İMZALANDI

ÜLKEMİZİ PARSELLEYİP SATANLARIN SONU, ŞAH'LARIN SOMOZA'LARIN, SONUDUR!

● NATO'dan çıkılsın, emperyalizmle ikili kölelik anlaşmaları yırtılsın, ABD üsleri sökülsün, ulusal bağımsızlık için ileri!

Burjuvazi, emperyalist uşakları, mandacılar bu güzelim ülkeye kıydılar. Arabalarıymış, tapulu mallarıymış gibi bir avuç dolara ülkemizi Amerikan emperyalizmine yeniden sattılar. Amerikancı, NATO'cu, sıkıyönetimci, holdingçi Demirel iktidarı Amerikan emperyalizmi ile ikili kölelik anlaşması imzaladı. Kapalı kapılar ardında emperyalistlerin her isteğine boyun eğenler ikili kölelik anlaşmasını halkımıza açıklamaktan korkuyorlar. Onların korkusu, ulusal onuru, ulusal çıkarları, ulusal bağımsızlığı emperyalizme peşkeş çekenlerin korkusudur. Somoza'ların, Şah'ların korkusudur. Bu korkuyladır ki, bir söyledikleri bir diğerini tutmuyor. Bir bakıyorsunuz «ikili anlaşmanın meclislerde görüşülmesine gerek yoktur» diyorlar. Bir bakıyorsunuz «daha anlaşma kesinleşmedi, kesinleşince en ince ayrıntısına kadar açıklayacağız» deyip halkımızın öfkesini, önü alınmaz ulusal bağımsızlık tutkusunu yatıştırmaya çalışıyorlar. Emperyalist, burjuva propaganda aygıtı tüm hızıyla işliyor. «Üsler Türk komutanlarının yönetiminde olacaktır», «Üsler sadece NATO için kullanılacaktır, İran'a, Afganistan'a karşı kullanılması sözkonusu değildir» diyor. Üslerin çalışmasını, yeni yeni ölüm silahlarının alınmasını, yeni yeni atom silahlarının ülkemize yerleştirilmesini ulusal savunmamıza katkı olarak göstermeye çalışıyorlar. «Batı'nın güvenini» kazanmaktan sözediyorlar. «Batı nihayet Türkiye' nin önemini anladı» diye aşağılık mandacı yüzlerini açığa vuruyorlar. Ama öte yandan tüm bunların ne anlama geldiğini yine kendileri itiraf ediyorlar. Savaş hazırlığı çığlıkları, Afganistan'a karşı şimdiye kadar görülmeyen biçimde, emperyalistlerin kararları doğrultusunda, hükümet kararı alınması, İran'da bazı elçiliklerin boşaltılması, Irak'ta idam edildiği söylenen Türklere dizilen ağıtlarla gemi azıya alan şovenizm, azgın anti-sovyetizm kampanyası bunların cibiliyetini gözler önüne seriyor. Emperyalizmin dayatmalarına boyun eğdiklerini, Türkiye'yi saldırgan ileri bir karakol olarak onayladıklarını gösteriyor. Militarist kliğin ültimatomu süngü zoruyla ikili kölelik anlaşmasını dayatıyor. Yok beyler kimseyi kandıramazsınız. Sizin yaptığınız komşu ülkelere karşı saldırgan bir politika izleme, gerginlik ve yeni yeni harp ocakları yaratma. silahlanmayı körükleme, silahsızlanma ve detantı baltalama, Helsinki Sonuç Belgesi'ni rafa kaldırma girişimidir. Saldırgan askeri paktlara yeni kapılar aralama girişimidir. Dışta güttüğünüz bu politika, içte süngülerin ucunda AP-CHP koalisyonu, askersel diktatörlük özlemleriyle çitişmiştir. Aslında ikili kölelik anlaşmasını «belirsiz bir tarihte açıklayacağız» demagojileriniz AP-CHP koalisyonu, askersel diktatörlük beklentilerinizle sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü dünyanın hiç bir yerinde halkların emperyalist boyunduruğu bunalımın yükünün sırtına bindirilmesini hiç bir biçimde kabul etmeyeceğini biliyorsunuz.

Nitekim daha ikili kölelik anlaşmaları görüşülürken tepkiler yoğunlaşmaya basladı. İşçi sınıfımız politik hareketi konuya dikkati çekti. Çıkış yolunu gösterdi: «TKP Genel Sekreteri Bilen Yoldaş, Barış ve Sosyalizm Sorunları Dergisi'nin Haziran 1979 sayısında çıkan 'NATO Neyin Görevlisi?' başlıklı yazısında şöyle diyor: 'Bu üslerde Sovyetler Birliği'ne karşı nükleer silahların depolanması, emperyalizmin ülkemize dayattığı silahlanma yarışı, Türkiye'nin ulusal güvenliğini tehlikeye düşürüyor. Ülkemizi bu gerilimli bölgede bir barut fıçısına çeviriyor.' Bu sözler militarist kliğin ültimatomuyla, Ankara'da başlayan Türk-Amerikan pazarlığıyla bir kez daha doğrulanıyor. Ordunun başını tutan komutanların süngüleri gölgesinde dayatmak istedikleri yeni ikili kölelik anlaşmaları gerici, tekelci güçlere baskı yasalarını çıkarma, halkın sınırlı demokratik özgürlüklerini iyice ortadan kaldırma çabalarına destek oluyor. Ülkemizde faşizm tehlikesini daha da arttırıyor. Amerikan emperyalizmine, NATO ve saldırgan üslere karşı savaş Demirel Hükümeti'ne, baskı yolunda adımlar atan militarist kliğe, goşist teröre karşı savaştan ayrılmaz. Bu savaşta en geniş demokrasi güçlerinin eylem birliği ivedi zorunluluktur.» İşçi sınıfının savaş yolunda yürüyen örgütler yeni kölelik anlaşmalarına karşı çıktılar. Yeni kölelik anlaşmalarına karşı sesler yükseliyor. CHP'li 51 saylav Demirel hakkında soruşturma önergesi verdiler, Yüce Divan'a sevkini istediler. Parlamentodan yükselen bu ses önemlidir, onurludur, yurtsever bir çıkıştır. MSP Genel Başkan Yardımcısı Şener Battal da verdiği demeçte «Türkiye emperyalizme karşı basamak olmamalıdır» dedi.

Ulusal bağımsızlığımızın gerçek savunucuları, işçiler, emekçiler, yurtseverler, emekçi halkımız, ilerici yurtsever gençler ülkemizin Amerikan emperyalizmine parsel parsel satılmasına izin vermeyin! Emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı ülkemizin esenliği, mutlu geleceği için, özgür, ileri demokratik Türkiye için tüm ulusal demokratik güçler birleşin! Geleceğin bekçisi yurtsever gençler güçlerinizi birleştirin! Eylem birliğini yükseltin!

Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!

Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, yeni saldırgan askeri paktlara, Amerikancı, sıkıyönetimci Demirel iktidarına karşı savaş!

NATO'dan çıkılsın, üslere el konsun, ikili kölelik anlaşmaları yırtılsın!

İLERİ DEMOKRATİK DEVRİM YOLUNDA İLERİ!

OKURLARIMIZA DUYURU

Bu sayı gazetemizin fiyatı 25 TL'ye çıkıyor. Bunun nedenini öyle uzun uzadıya açıklamaya gerek yok. Aslında okuyucularımızın ve herkesin bu konuda az çok bilgisi vardır. Son zamanlarda tekelci basının bile artan maliyetlerden ve kağıt sıkıntısından yakındığını, büyük yaygaralar kopardığını görüyoruz. Boy boy ilanlarla destek bulan tekelci basın şimdi okuyucularını gazete fiyatlarındaki artışlara hazırlıklı olmaya çağırıyor. Kuşkusuz gazetemiz İYG'ye yönelik baskılar yalnızca ekonomik olanı ile sınırlı değildir. Buna tüm ilerici yayın organları üzerindeki politik baskıları, yasaklama ve toplatmaları, anti-demokratik uygulamaları eklemek gerek.

İYG, militan okuyucularının elleri üzerinde yükselen bir yayın organıdır. İYG'yi bugüne getiren ilerici gençliğin etkin, özverili çabaları olmuştur. Güçlü geleceğinin en büyük güvencesi yine bu çabalar olacaktır.

Öyleyse, yayın organımıza, ideolojik-politik savaş silahımıza daha sıkı sarılalım! İYG'yi güçlendirelim, yaygınlaştıralım!

söyleşi

1979 yılı sevinçleriyle, üzüntüleriyle, acı-tatlı anılarıyla geride kaldı. Faşist tırmanışın gemi daha da azıya aldığı, anti-demokratik baskıların hızlandığı sıkıyönetim koşullarında bir yıl geçirdik. Nice yiğit militanları şehit verdik. Kan ve ateş çemberinden geçtik. Savaşımdan yan çizenleri, batağa saplananları gördük. Ama ne baskılar, ne sıkıyönetim, ne de ihanet, ilerici gençliği yıldıramadı. İlerici gençlik sınıf sa vaşlarının harında, burjuvazi ve oportünizme karşı savaşımda çelikleşti. 1979 yılı ilerici gençliğin atılım yılı oldu. Örgütlülük düzeyi yükseldi, nicel ve nitel konumları daha da güçlendi. Sıkıyönetim koşulları, İGD'nin, İLD'nin kapatılması ilerici gençlik hareketinin gelişiminin önüne geçemedi. Gelişip güçlenen çizgimiz, 1 Mayıs 1979'da, faşizme karşı savaşım kampanyasında, bağımsızlık haftasında, se çimlerde okullarda, fabrikalarda, tarlalarda dostlarımızı sevindirdi, düşmanlarımıza korku saldı.

Artık yeni bir yıldayız. 1980'e girdik.

Hareketimizin 1980 yılında da öne çıkan canalıcı sorunları nelerdir? Birincisi, ilerici gençlik hareketinin ideolojik, politik, örgütsel konumlarının çok yönlü güçlendirilmesidir. İlerici gençliğin yayın organlarının diğer devrimci yayınların güçlendirilmesi sorunu ilerici gençlik hareketinin çok yönlü güçlendirilmesi sorunundan ayrı değildir.

Dağıtımdan, abone kampanyasına, gazetenin içeriğinden, düzenliliğine kadar gazetenin çok yönlü güçlendirilmesi görevi önümüzde duruyor. İkincisi, gençliğin tüm anti-faşist güçlerini birleştirme, eylem birliği yolunda sağlam, kalıcı, ilkeli bir platform yaratma sorunudur. İlerici gençliğe eylem birliği konusunda büyük görevler ve sorumluluklar düşmektedir.

Zor ve çetin bir savaş yolu bizleri bekliyor. Koşullar giderek daha da ağırlaşıyor. Bizlerin devrimin utkusuna olan sarsılmaz inancımız, çelik irademiz, özveri, disiplin ve kararlılığımız önünde tüm aşılmaz dağlar birer birer geçit vermeye mahkumdur.

1980 yılı ilerici gençlik hareketinin daha da güçlendiği bir yıl olmalıdır.

1980 yılı eylem birliği yılı olmalıdır.

Tüm okurlarımızın, mili tanların yeni yılını en içten devrimci duygularla kutlarız. Dostça kalın.

İYG

başyazı

İGD YENİ TİPTE BİR GENÇLİK ÖRGÜTÜDÜR

Bu Ocak ayında İGD dört savaşım yılını geride bırakmış oluyor. Dört yıl, kısa bir süre olmasına rağmen, dünya ve Türkiye gençlik hareketlerinin devrimci geleneklerinin doğrudan bir izleyicisi olan İGD için büyük önem taşımaktadır. Dört yıl önce kurulduğunda, gençliğin düşmanları ve sahte dostları, İGD'nin gelecek ve savaşım persjektifleri üzerine kuşku yaratmaya çalışıyorlardı. Ama her geçen yıl, İGD'yi karalamaya, gelişimini durdurmaya yönelik bu çabaları silip-süpürdü. İGD dört yıl içerisinde ülke çapında serpilip gelişti, işçi-köylü-öğrenci gençlik arasında dal budak saldı. Örgütsel yapısını sağlamlaştırdı, gelişimini yığınsal bir temele oturttu. Ülke çapında hızla gelişen İGD Türk, Kürt gençliğini, çeşitli ulusal azınlıklardan gençleri bağrında toplayan ulusal ve aynı ölçüde enternasyonalist bir örgüt niteliğini aldı. Bugün artık İGD'nin barış, bağımsızlık, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımındaki gücü etkisini, gençlik yığınları arasındaki saygınlığını ve sağlam, dipdiri örgütsel yapısını yadsımak olanaksızdır. O şimdiki durumuna, işçi sınıfının savaş yoluna sıkı sıkıya bağlanıp onun politikasını, ilkelerini kendisine klavuz edinerek; ideolojik, politik, örgütsel birliğini güçlendirerek; gençliğin çıkarları ve geleceği için, burjuvazinin, gerici-faşist güçlerin çok yönlü saldırılarına karşı yiğitçe savaşarak ve bu uğurda yüzü aşkın üyesini şehit vererek geldi.

Dört yıllık örgütlü, çetin savaşın her yönü, her günü, her anı, militanların yarattığı destansı kahramanlıklarla, özveriyle, cesaretle, atılganlıklarla örülüdür ve canlı, zengin bir deneyim birikmiştir. Bu deneyim hazinesini çeşitli yönleriyle ele almak, canlı tutmak, daha güçlü atılımlar için geleceğe bağlamak, söz yok gereklidir, zorunluluktur ve bu mutlaka yapılmalıdır. Yapacağız da... Fakat tüm bunlar bir yana, içinde bulunduğumuz aşamada, gençlik hareketimizin merkezi örgütü İGD'nin öne çıkan ana özelliği nedir sorusuna yanıt vermemiz gerekiyor.

Her şeyden önce şunu saptamalıyız: İGD, işçi sınıfımızın politik hareketinin, uluslararası işçi sınıfının ve dünya gençlik hareketinin deneyimlerinden ülkemiz koşulları açısından yaratıcı sonuçlar çıkararak gençliğe ve örgütlenmesine yeni tipten, Leninci yaklaşımının bir ürünüdür.

İşçi sınıfının öncü politik gücünün 1970'li yıllarındaki atılımı ile birlikte gençlik örgütlenmesindeki dar, sekter ve grupçu yaklaşımlar aşılmış ve yığınsal temelde bir gençlik örgütlenmesi süreci başlatılmıştır. Diğer yandan «tarafsızlık», «gençlik öncülüğü» gibi küçük burjuva-anarşist eğilimler reddedilerek, genç lik hareketinin ideolojik, politik, ahlaksal alanda işçi sınıfının öncüsüne bağlılığı, gençliğin Marksizm-Leninizm temelinde eğitilmesi ve işçi sınıfı hareketinin aktif yedek gücü olma ilkesi aynen korunmuştur. Burada her iki yönün içiçe geçtiği; birbirini dıştalayan değil, birbirine sıkı sıkıya bağlı, birbirini bütünleyen iki özellik olduğu görülür. Her iki yanın diyalektik birliği ve aralarındaki bütünsellik, yeni tipte gençlik örgütlenmesinin temel ilkesini oluşturur.

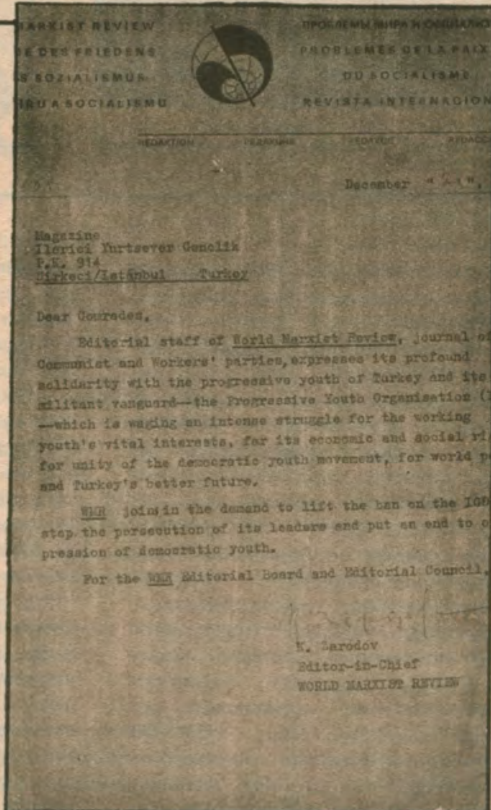
Tarihin çeşitli dönemlerinde bu iki yönün diyalektik birliğini tek yanlı bir şekilde parçalamaya çalışanlar olmuştur. Kimileri sözde gençliğin «bağımsızlığını» savunma adı altında ona savaşımın ve devrimci hareketin «barometresi» rolünü verdiler. Bazıları gençlik örgütlerini genç lik partileri gibi olmaya iten dar ve sekter örgütlenmeleri savundular. Böylesi yaklaşımlara karşı çıkanların başında Lenin gelir. O, gençliği öncüden koparmaya yönelik her türlü troçkist görüşleri mahkum etti. Gençlik için birincil doğru perspektifin işçi sınıfının öncüsüyle bağlanmak olduğunu sürekli vurguladı. Gençliğin partinin yedek aktif gücü olması ve gençlik örgütünün üyelerini Marksizm temelinde eğitmesi ve deneyimli, girişken devrimciler yetiştirmesi gerektiğini, onun temel amacı olarak saptadı. Aynı şekilde, gençliğin yığınsal temelde örgütlenmesini, gençliği kazanmak için en iyi koşulların bağımsız bir gençlik örgütünün çatısı altında bulunduğunu ve gençliğin özgül yapısını, sorunlarının dikkate alınması gerektiğini belirten de Lenin'di.

Uluslararası işçi sınıfı hareketi, Lenin'in düşünceleri temelinde gençliğe yaklaşım perspektifini, gençlik örgütlenmesinin yapısı ve ilkelerini geliştirdi. Yeni tipte gençlik örgütlenmesinin temelleri atıldı. Özellikle Dimitrov o zamanki gençlik örgütlerinde varolan dar ve sekter kalıpların kırılması için yoğun bir çaba harcadı. Komintern'in 7. kongresinde söylediği şu sözler, yeni tip gençlik örgütlenmesinin özelliklerini ve nasıl olması gerektiğini belirtmesi açısından büyük önem taşımaktadır: «...Birçok kapitalist ülkede gençlik birliklerimiz hâlâ dar, grupçu ve kitle örgütleri olmaktan uzaktır. Temel zayıflıkları, Komsomol'un bir Gençlik Komünist Partisi olmadığını unutmak, komünist partilerinin, onların çalışma biçim ve yöntemlerini taklide çalışmaları gerçeğinde yatıyor. O'nun özgün görevleri olan bir örgüt olduğunu yeterince anlamıyorlar. O'nun çalışma eğitim ve savaşım biçim ve yöntemleri gençliğin somut düzeyine ve gereksinimlerine göre düzenlenmelidir.» (G. Dimitrov, Öğrenmeli, Savaşırken Öğrenmeliyiz, s. 28-29, İYG Yayınları) Dimitrov Komünist Gençlik Enternasyonal'in 6. Kongresi'nde de aynı konuya dikkat çekmiştir: «...Kapitalist ülkelerde emekçi gençliğin yaşamsal çıkarlarına yabancı kalmayarak yeni tip yığınsal gençlik örgütlerinin yaratılmasını, partiyi kopye etmeksizin gençliğin çıkarları için savaşacak ve onu sınıf savaşımı, proletarya enternasyonalizmi ruhuyla, Marksizm-Leninizm ruhuyla eğitecek örgütlerin oluşturulmasını sağlayacak çalışma yol, biçim ve yöntemlerini bulmalısınız.» (a.g.e, s. 36-37)

Kimilerinin anlamadığı veya anlamak istemediği gibi, yeni tipte gençlik örgütünün ilerici, yığınsal özelliği ile, Marksizm-Leninizm ve proleterya enternasyonalizmi ilkesi temelinde işçi sınıfının öncü koluna bağlılığı karşı karşıya getirilebilir mi? Elbette ki getirilemez. Ayrılmaz bir bütünü oluşturan bu iki yönü karşı karşıya getirildiği takdirde ortaya çıkacak sonuç ya sözde «ilericilik», «yığınsallık» adına işçi sınıfından, onun devrim savaşımından kopuk içi kof bir örgüt; ya da işçi sınıfının bilimine ve hareketine sıkıca bağlı ama yığınları kucaklayamayan, harekete geçiremeyen, yanlışlığı önceden denenmiş dar, sekter bir örgütlenme!... Bu iki yanlış da, yeni tipte gençlik örgütlerine aynı ölçüde yabancıdır.

İGD'nin ortaya çıkışı bütün bu temel ilkelerin klavuzluğunda Dimitrov'un örgütlerinin yaratıcılıkla uygulanması sonucudur. Türkiye ilerici gençlik örgütlenmesinde Dimitrov'un öğütleri büyük bir esin kaynağı oluşturmuş; uluslararası gençlik hareketinin tarihsel deneyimlerinden yola çıkarak, yığınsal, ama aynı zamanda işçi sınıfının öncüsüne sıkıca bağlı, gençliği Marksizm-Leninizm ve proleterya enternasyonalizmi ruhuyla eğiten bir ilerici gençlik örgütünün oluşturulmasının yol ve yöntemleri bulunmuştur. S. Üstüngel, Dimitrov Müzesi'nde yaptığı konuşmada bu konuya dikkat çekiyor ve Dimitrov'un Türkiye'deki gençlik örgütlenmesindeki dar ve sekter tutumların aşılması için özel olarak ilgilendiğini söylüyordu: «O zaman eskiden bir gençlik örgütü vardır. Biz ona komsomol diyorduk. Ama sekterlik vardı. Dimitrov yoldaş bize 'bunun yerine ilerici bir gençlik örgütü kursanız olmaz mı' dediydi. Parti sekterce kurulmuş Komsomol'u çoktan dağıttı. Bugün ilerici gençliğin başlıbaşına bir örgütü vardır. Ve yığınsaldır. Memleket çapında dalbudak salmıştır...»

İşte İGD böylesine bir örgüttür!

MARXIST REVIEW — ...E DES FRIEDENS ...S SOZIALISMUS — ...RU A SOCIALISMU — PROBLEMES DE LA PAIX DU SOCIALISME — REVISTA INTERNACION...

REDAKTION — REDACCION

December "...",

Magazine
Ilerici Yurtsever Gençlik
P.K. 914
Sirkeci/Istanbul Turkey

Dear Comrades,

Editorial staff of World Marxist Review, journal of Communist and Workers' parties, expresses its profound solidarity with the progressive youth of Turkey and its militant vanguard—the Progressive Youth Organisation (...) —which is waging an intense struggle for the working youth's vital interests, for its economic and social ri[ghts], for unity of the democratic youth movement, for world p[eace] and Turkey's better future.

WMR joins in the demand to lift the ban on the IGD, stop the persecution of its leaders and put an end to o[p]pression of democratic youth.

For the WMR Editorial Board and Editorial Council,

K. Zarodov
Editor-in-Chief
WORLD MARXIST REVIEW

Barış ve Sosyalizm Sorunları Baş Redaktörü K. Zaradov:

"İGD'YE KONAN YASAK KALDIRILMALIDIR!,,

Dünya Komünist ve İşçi Partilerinin yayın organı Barış ve Sosyalizm Sorunları Dergisi'nin Baş Redaktörü (yayımcısı) K. Zaradov gazetemize gonderdigi bir mektupla BSS Yazı Kurulu ve Yazı Konseyi adına Türkiye İlerici Gençliği ile dayanışmasını dile getirmiş, İGD'ye konan yasağın kalkması istemini belirtmiştir. Bilindigi gibi BSS 14 Eylül 1959'dan beri 20 yılı aşkın bir suredir yayınlanmaktadır. 33 dilde, yarım milyonun üstünde basılmaktadır. Yazı Kurulu ve Yazı Konseyi'nde 58 komünist ve işçi partisi temsil edilmektedir. Ülkemizde de 1977 yılından beri legal olarak yayınlanmaktadır. Zaradov'un mektubu aynen şöyledir:

«Sevgili Yoldaşlar,

Komünist ve işçi partilerinin dergisi Barış ve Sosyalizm Sorunları (World Marxist Review) yazarları ,Türkiye ilerici gençliği ve emekçi gençliğin yaşamsal çıkarları, ekonomik ve toplumsal hakları, demokratik gençlik hareketinin birliği, dünya barışı ve Türkiye'nin aydınlık geleceği için çetin bir savaşım yürüten savaşkan öncüsü-İlerici Gençler Derneği (İGD) - ile köklü dayanışmasını belirtir.

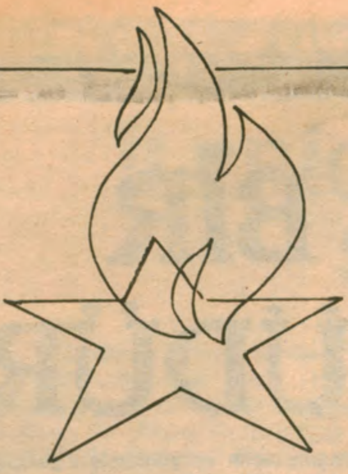
BSS, İGD'ye konan yasağın kaldırılması, yöneticilerine yapılan zulmün durdurulması, demokratik gençliğe uygulanan baskılara son verilmesi istemine katılır.

BSS Yazı Kurulu ve Yazı Konseyi adına,
Barış ve Sosyalizm Sorunları
Baş Redaktörü K. Zaradov»

İYG'Yİ OKU, OKUT, ABONE OL, ABONE BUL!

İLERİCİ GENÇLİK 9 YİĞİT ÜYESİNİ DAHA YİTİRDİ

KAVGA KANLAR, KAVGA ATEŞLER İÇİNDE SÜRÜYOR!

ÖZER ELMAS
12 Ocak 1976'da Valdeçeşme'de faşistler tarafından pusuya düşürüldü. KÖGEF ve İGD üyesi

SAİT ULUSOY
İGD üyesi İstanbul Gençlik ve Spor Akademisi öğrencisi, 27 Ocak 1978 günü Laleli'de otobüs içinde faşistlerin saldırısına uğradı. Faşist katil Alpaslan Alpaslan halk tarafından yakalandı. Geçtiğimiz günlerde cezaevinden kaçırıldı.

MUHARREM ÖZDEMİR
KÖGEF ve İGD üyesi. DGSA öğrencisi elikanlı faşist çeteler tarafından kaçırıldı. İskenceden geçirildi. Kurşuna dizildi.

ABDULKADİR ADANUR
İGD üyesi, Yıldız DMMA'da faşist komandolar Aralık 1977'de falçata ile saldırarak öldürdüler.

SİNAN HEPŞEN
İGD üyesi SİNAN HEPŞEN G.O.P'da, faşist komandoların kurşunlarıyla 15 ARALIK 1977 günü öldürüldü.

NEVZAT BULUT
İGD ve İLD üyesi NEVZAT BULUT, 1 ARALIK'I, 2 ARALIK'a bağlayan gece, 1977'de Fikirtepe'de 01,30-02,00 civarında karanlık bir pusudan atılan planlı, hesaplı, bir tek kurşunla kafasından vuruldu.

M. SACİT SARAÇOĞLU
Kadıköy Mühendislik Yüksek Okulu öğrencisi. İGD üyesi. Eli kanlı faşistler tarafından Aralık 1977'de öldürüldü.

BARIŞ YILDIRIM
İGD ve İL-TIP-DER üyesi. Ocak 1978'de faşistler tarafından arkasından kalleşçe vuruldu. İstanbul Tıp Fakültesi öğrencisiydi.

İGD 5. savaşım yılına 100'e yakın yiğit militanını demokrasi ve sosyalizm kavgasında kaybederek girdi. Yüzlerce üyesi yaralandı, yüzlercesi ise sakat kaldı. Geçen 4 yıla İGD adını şehitlerinin kanlarıyla yazdı. Büyüdü, güçlendi, çelikleşti! Şehitlerinin omuzları üzerinde yükseldi. Burjuvazinin, gericilerin, faşistlerin, maocuların, korkulu rüyası oldu. Bugün ilerici gençliğe karşı gittikçe hızlanan, yoğunlaşan ve kitlesel kırımlar biçimine dönüşen saldırıların altında bu korku yatmaktadır.

MEHMET UYAR

MHP'li, ÜGD'li faşistlerden tutun da, her türlü gericilik güçleri bugün ilerici gençliğe kudurmuşçasına saldırıyor. Bu saldırılar karaçalmalardan, Amerikancı - sıkıyönetimci Demirel iktidarının demokratik örgütler üzerine yönelttiği yasaklamalardan, kitle kırımlarına dönüştürülerek sürdürülen faşist teröre kadar değişik boyutlar almaktadır. Tüm bunlar ise faşizme kapı açma noktasında birleşmektedirler.

Kudurmuşçasına saldırıyorlar! Çünkü biliyorlar ki ilerici gençlik faşizmin ve faşist örgütlerin en acımasız ve kararlı düşmanıdır. Çünkü ilerici gençlik faşist tehlikeyi önlemenin tek yolunun-pasifizme ve bireysel terörizme, maceracılığa düşmeden- işçi sınıfının savaş yolunda yığınsal, örgütlü savaşım, tüm anti-faşist güçlerin,

ilerici gençliğin eylem birliği olduğunu bilmektedir. Yürekten inanmakta, bunun gerçekleştirilmesi için tüm sorumluluğu ve bilinciyle çalışmaktadır. Yaşam buna tanıktır. Gerçekler ortadadır: Düşen yüze yakın şehit, geçtiğimiz günlerde katledilen 9 yiğit militan ve yılmayan ilerici gençlik! Kimse bu gerçeği yadsıyamaz!

CUMA YEŞİL

İlerici gençlik 9 yiğit üyesini daha kaybetti:

Faşistler Antakya'da Kumlu'ya bağlı Akkerpiç Köyü'nde halkın kalabalık olarak bulunduğu kahveyi otomatik silahlarla taradılar. Bu sırada kahvede bulunan Mehmet Uyar ağır yaralandı. İGD Antakya Şubesi üyesi olan Uyar daha sonra Adana'da hastaneye sevkedildiyse de kurtarılamadı. 1957'de Akkerpiç Köyü'nde doğan Mehmet Uyar, Antakya ilerici gençliğinin en yiğit üyelerinden birisidir.

Ergani'de Cuma Yeşil adlı İGD üyesi şehit edildi. Salihli'de ise faşistler adliye koridorlarında Kemal Baysal adlı IGD üyesini kurşunlayarak katlettiler.

İlerici gençlik diğer bir üyesini ise İstanbul Beşiktaş'ta halkın ve ilerici gençlerin gittiği Barbaros Kahvesi'nde faşistler tarafından konulan çok güçlü bir saatli bombanın patlaması sonunda kaybetti. İGD üyesi olan Orhan Toprakçı'nın yanısıra 5 ilerici, emekçi daha Beşiktaş kitle kırımında parçalanarak yaşamlarını yitirdiler. Kırımda 22 kişi de ağır yaralandı.

İstanbul'da Beşiktaş kitle kırımının yanısıra çeşitli olaylarda, 5 İGD üyesi daha öldürüldü: Bakırköy İGD üyesi olan Muharrem İngin ve İGD G.O.P Şubesi üyesi Mehmet Yıldırım faşist saldırılarda yaşamlarını yitirdiler. Sefaköy İGD Şubesi üyeleri olan İsmail Çelik ve Hüseyin Ateş ise maocular tarafından alçakça katledildi.

İstanbul'da cinayetler sadece bunlarla da kalmadı: Feriköy'de İGD üyesi Zeki Şahin «Kurtuluş» grubuna bağlı kişiler tarafından kurşunlandı. Zeki Şahin hastaneye kaldırılamadan hayatını kaybetti.

Görüldüğü gibi ilerici gençliği hedef seçenler sadece faşistler değildir. İlerici gençlik aynı zamanda faşistlerle tüm dünyada el ele veren maocu faşistlerin de, bir yandan eylem birliğine yanaşıp, öte yandan devrimci harekete zarar verici, eylem birliğine ters bozguncu, yararcı azgın saldırılara girişen goşistlerin de hedefidir. «Kurtuluş»a bağlı kişilerin İGD üyesi Zeki Şahin'i öldürmeleri bunun en somut örneğidir. **İlerici gençlik dostunu, düşmanını, görevlerini ve sorumluluklarını çok iyi tanımaktadır. Bu tavırların ne kadar tehlikeli olduğunun bilincindedir. Yapılanları unutmadan, gerçekten faşizme karşı olan unsurları eylem ve cephe birliğine çekmek için elinden geleni esirgemiyecektir. En küçük bir olanağı dahi bu yolda kullanacaktır. Kullanacaktır, çünkü hızla tırmanan faşizmin gerçekleştirilmesinin tek yolunun eylem birliğinden geçtiğini bilmektedir. Bu tavrını yüzlerce şehit verse de şerefle, onurla ve gururla sürdürecek, şehitlerini savaşımında bayrak yapacak, yaşatacaktır!**

ZEKİ ŞAHİN

KEMAL BAYSAL

«BİR CELALETTİN ÖLDÜ, BİNLERCESİ YAŞIYOR!»

5 Ocak 1980 günü Batı Berlin'de işçi sınıfının savaşeri, Batı Berlin Demokratik İşçi Derneği Sekreteri Celalettin Kesim öldürüldü. Celalettin Kesim'i MHP'li faşistler, MSP kılıklı gericilerle işbirliği içinde öldürdüler. 5 Ocak günü Batı Berlin'deki Türkiyeli ilericiler, Türkiye Konsolosluğu'nun önünde, militarist kliğin halkımıza dayattığı ültimatomu protesto için bir miting düzenlemişlerdi. Aynı gün, gerici-faşist güçler de Afganistan karşı-devrimcileriyle dayanışma gösterisi yapmaya giriştiler. Türkiye Konsolosluğu'na doğru yürüyen Türkiyeli ilerici işçi ve gençlere saldırdılar. Celalettin Kesim'in de içinde bulunduğu Türkiyeli ilericiler «Demokratik İşçi Derneği»nin mitinge çağrı bildirisini ve «Kurtuluş» gazetesini dağıtıyorlardı. Saldırıya karşı durdular. «Yaşasın Sovyetler Birliği'nin Afganistan'la dayanışması», «Sovyetler Birliği olmadan barış olamaz» sloganlarını haykırdılar. Celalettin Kesim'e arkadan kalleşçe bıçak ve satırlarla saldırdılar. Vurdular onu.

Celalettin Kesim'in öldürülmesi Federal Almanya kamuoyunda geniş bir tepki yarattı. 26 örgütün ve 15 bin kişinin katıldığı cenaze töreni yığınsal anti-faşist gösteriye dönüştü. Cenaze töreninde konuşan Celalettin Kesim'in kardeşi «O'nun bıraktığı yerden savaşımı biz sürdüreceğiz. Bir Celalettin öldü, binlercesi yaşıyor» dedi. **Celalettin Kesim'in yolunda baş koyduğu ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımını hiç bir güç durduramayacaktır. Her savaşerinin yerini binlercesi dolduracaktır. Şehitlerimiz devrim savaşımının sönmeyen yıldızlarıdır. Anıları yaşatılacak, hesapları sorulacaktır.**

EYLEM BİRLİĞİ: OLANAKLAR VE GÖREVLER

Bugün, ülkemizde militarist kliğin yığınların demokrasi savaşımını ezmeye, demokratik özgürlükleri ortadan kaldırmaya, işçi ve sendikal hareketi susturmaya yönelik ültimatomu ile askersel diktatörlüğe giden yolun kapısı aralanmış, gerici askersel bir devirme tehlikesi somut, elle tutulur bir hale gelmiştir. Bu durumda yığın eylemlerini ve savaşımını yükseltmek, varolan anti-faşist potansiyeli işçi sınıfının çevresinde örgütlemek, onu yığınsal eylemlere yöneltmek görevi bir zorunluluk ve yaşamsal bir sorun olarak öne çıkmaktadır. Yığınsal savaşım ve direnişin temel silahı olan tüm ulusal demokratik güçlerin eylem birliğinin sağlanması bu görevle çitişmiş, içiçe geçmiştir. Gerici askersel devirme girişimlerinin önlenmesnin koşullarının yaratılması, tüm bu sorunların çözümüne, güncel görevin başarılmasına bağlıdır. Emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin militarist kliğin dayatmalarına karşı tek doğru seçenek; yığın eylemlerini güçsüzleştirecek her türlü tutumdan uzak, yığın savaşımının ve direnişinin örgütlenmesini hedef alan eylem birliği politikasıdır.

Geçtiğimiz günlerde yayınlanan üçlü çağrı (Birlik-Dayanışma, TSİP ve Devrimci Demokratların çağrısı) böylesi bir politikanın yaşama geçirilmesi açısından büyük önem taşıyor. Üçlü çağrı, tüm demokrasi güçlerinin eylem birliği sürecinin hızlandırılması yolunda somut ve ileri bir adım oluşturuyor. Tüm demokrasi güçlerinin savaşımına güçlü bir etkide bulunuyor, onların önüne geniş perspektifler açıyor.

Üçlü çağrı, gençliğin eylem birliği içinde yeni olanaklar yaratmıştır. Bunların başta geleni, daha önce dört gençlik örgütünün başlattığı eylem birliği doğrultusundaki çalışmaların daha sağlam ve kalıcı bir temele oturtulmasıdır. İşçi sınıfının öncü kolunun eylem birliği politikasına ve taktiklerine sıkı sıkıya bağlı kalan ilerici gençlik, dörtlü eylem birliğinin geliştirilmesi ve gençlik içerisinde tüm anti-faşist güçlerin eylem birliğine hız kazandıracak böylesi bir gelişmenin ilerletilmesi için çabalarını arttırmaktadır.

İlerici gençlik eylem birliği çalışmalarını yalnızca bu çerçeve ile sınırlı tutmamaktadır. Açıktır ki, bu kesimlerin dışında merkezi ya da birimler düzeyinde eylem birliğine gidilmesi için olanakların bulunduğu gençlik kesimleri vardır. (Birlik Yolu, Dev-Sol, Kurtuluş, Dev-Yol, CHP yurtsever gençliği) İlerici gençlik faşist tehlikeye karşı, gençliğin somut istemleri temelinde en geniş anti-faşist kesimlerin eylem birliğini sürekli savunmuştur. Eylem birliğinin kapsamını daraltan, birliğe çekilebilecek şu yada bu grubu dıştalayan tutumlara karşı savaşmıştır. Çünkü böylesi bir savaşım, en geniş güçlerin savaşımın içine çekilmesi ve yığınsal eylemlerin gücünün arttırılması için zorunludur.

Ancak küçük burjuva devrimcisi «sol» gruplarla (Dev-Sol, Kurtuluş, Dev-Yol) merkezi düzeyde eylem birliği yapmanın olanaklarının daha sınırlı olduğu ve daha önce yapılan sayısız girişimin sonuçsuz kaldığı, çalışmalarda çok engelle karşılaşıldığı somut deneyimlerden bilinmektedir. Bununla birlikte çeşitli birimlerde sözkonusu kesimlerle eylem birliği yapmanın olanakları bulunmakta ve ortak savaşıma gidilebilmektedir. İstanbul Üniversitesi vb. bunun en yakın örneklerinden biridir. Ne var ki, birimler düzeyindeki çalışmaların bile birçok engelle karşılaştığı, kalıcı ve uzun süreli olmadığı yadsınmaz bir gerçektir. Bu durum bize bağlı olmayan bazı nedenlerden ötürüdür. Sözkonusu grupların küçük burjuva devrimcisi özelliklerinden ileri gelmekte; onların uzun erimli olamayan günübirlik politikalarından, sekter, grupçu vb. tutumlarından kaynaklanmaktadır. Fakat bu, 1970'li yılların küçük burjuva devrimcisi «sol» akımdan türemiş gruplarla eylem birliği olanaklarının hiç bulunmadığı ve onlarla merkezi ya da birimler düzeyinde olsun, eylem birliği ve dostça ilişkilerin geliştirilmesi için hiçbir çabanın harcanmayacağı anlamına gelmez. Aynı şekilde bu grupların farklı yaklaşımlar gösterdiğini de hesaba katmalıyız. Diğer yandan bu grupların tabanındaki birlik eğilimlerini iyi değerlendirmek, yöneticilerinin tabanın istemlerine ters düşen ve eylem birliğine zarar veren grupçu tutumlarına karşı savaşmak gerekir.

Yeri gelmişken CHP yurtsever gençliğinin eylem birliği doğrultusundaki olumlu çıkışlarına dikkat çekmekte yarar vardır. Bu çıkışlar daha önceleri CHP Gençlik Kolları Başkanı Hasan Belovacıklı'nın basın açıklaması ve son günlerde İstanbul'daki 14 ilçe gençlik örgütünün CHP sağ yönetiminin uzlaşmaçı politikasına karşı çıkan eylem birliği yanlısı tutumları ile somut elle tutulur bir hale gelmiştir. Bu çıkışların hem CHP üst yönetiminin ters politikasının etkisizleştirilmesi, hem de eylem birliğinin geliştirilmesi açısından büyük önemi vardır. İlerici gençlik, CHP yurtsever gençliğin bu olumlu tutumlarını sürdürmesinden ve gençliğin eylem birliği doğrultusundaki tavrını daha da netleştirip, derinleştirmesinden ve yaygınlaştırmasından yanadır.

Bugün ilerici gençlik, işçi sınıfının öncü kolunun yol göstericiliğinde böylesine bir politika ve taktik izliyor. En yakın ve en kolay biraraya gelebilecek güçler olarak, gençliğin tüm anti-faşist kesimlerinin eylem birliğini güçlü etkilerde bulunabilecek olan dörtlü eylem birliğinin sağlanması ve geliştirilmesi için çalışıyor. Dörtlü eylem birliğini diğer anti-faşist gençlik kesimleriyle eylem birliğinin karşısına getirmeden, eylem birliğinin sınırlarını daraltacak her türlü olumsuz tutuma karşı çıkarak gençliğin anti-faşist güçlerinin en geniş birliği için savaşıyor. Bu savaşımın başarısında, kimlerle eylem birliği yapılabileceğinin belirlenmesi kadar; ülkenin politik yaşamının «sol» yakasında görünmesine rağmen kimlerle eylem birliğinin sözkonusu olmadığının belirlenmesi de büyük önem taşıyor.

KİMLERLE EYLEM BİRLİĞİ SÖZKONUSU DEĞİLDİR?

Şu yadsınmaz bir gerçektir ki, ilerici gençliğin emperyalizmin yedek gücü durumundaki Pekin yönetiminin ülkemizdeki izleyicileri Perinçekçi maocularla eylem birliği yapmak diye bir sorunu hiçbir zaman olmamıştır, bugün de yoktur. Çünkü bunlar, yukarıda da belirttiğimiz gibi uluslararası alanda olsun, ulusal alanda olsun emperyalizmin yedek gücü durumuna, uluslararası gericiliğin politikasının doğrudan uygulayıcıları durumuna gelmişlerdir.

Diğer yandan kendilerine halkın çeşitli ünvanlarını yakıştıran «Halkın Kurtuluşu», «Halkın Yolu» vb. gibi goşist kırması ve maocu bozması gruplar vardır. İşçi sınıfı biliminin kılavuzluğundan uzak tüm küçük burjuva milliyetçisi akımlar gibi, bunlarda sürekli bölünme ve yön değiştirme ile karekterize edilirler. Ve daha kaç parçaya ayrılacaklarını ve rotalarını ne gibi yönlere kıracaklarını kestirmek şimdiden biraz güçtür. Zaten böyle bir şeye de gerek yoktur. Şimdiki haliyle sözkonusu gruplar, hâlâ maoizmden en fazla etkilenen, dar anlamda, goşist grupçuklardır. (Bu anlamda biz bunlara goşist kırması, maocu bozması grupçuklar diyoruz.) Bunlar 1970'li yıllarda boy veren küçük burjuva devrimcisi «sol» hareketten kaynaklanmakla ve kökeni, yapısı, gelişim çizgisi, eylem türleri açısından dar anlamda goşist hareketler olmakla birlikte sözkonusu küçük burjuva hareketin dağılmasıyla maoizmden en fazla etkilenen gruplar olarak ortaya çıkmışlardır. Bir dönem maoizmden aldıkları tezlerle ve buna uygun belgilerle ön plana çıkarak bunlar, Pekin'le organik ilişkiler içerisinde bulunan Perinçekçi maocularla, maoculuk yarışına çıkmışlardır. Buna rağmen goşist özelliklerini hiçbir zaman kaybetmemişlerdir. Son zamanlarda Pekinci maocuların karşıdevrimci yüzlerinin açıkça ortaya çıkması sonucu, her ne kadar maoizmden yüz geri eder görünüp Enver Hoca'nın küçük burjuva milliyetçi yoluna çark etmişlerse de, maoizmden tamamen arındıklarını söylemek mümkün değildir. Bunlar hâlâ maoizmden en fazla etkilenen, dar anlamda goşist grupçuklardır. Özellikle anti - Sovyetik konumlarını ve işçi sınıfı hareketine azgınca düşmanlığı aralıksız sürdürmektedirler. İlerici gençlik hareketine ve üyelerine karşı-devrimci yöntemlerle saldırmaktadırlar. Onun için bu özellikleri ve yöntemleri taşıdıkları surece bu maocu bozması-goşist kırması gruplarla eylem birliği yapmanın olanakları yoktur.

Ayrıca 1971 küçük burjuva çıkışının bir devamı görünümünde olan, fakat bu çıkışın özelliklerinden fersah fersah uzaklaşarak emperyalizmin gizli servislerinin büyük ölçüde denetimi altına giren, örgütlenme yapısı ve eylem yöntemleri açısından blankici komplocu bir çizgiyi benimseyen «yozlaşmış» goşist grupçuklarla da eylem birliği yapmak diye bir sorun olamaz. Bunlar emperyalizme ve egemen güçlere karşı görünen bir takım belgiler atmakla birlikte demokratik kitle çalışmasını yadsıyıp blankici eylem yöntemlerini amaç düzeyine çıkararak emperyalizmin ve egemen güçlerin çeşitli planlarına alet oluyorlar.

EYLEM BİRLİĞİ VE ÖRGÜTÜN GÜÇLENDİRİLMESİ

Gerek tarihsel deneyim, gerekse ülkemiz sınıf savaşımının pratiği gençliğin anti-faşist güçlerinin birliğinin sağlanmasında asıl görevin işçi sınıfının yolundan yürüyen gençliğe, yani ilerici gençlik hareketine düştüğünü gösteriyor. İlerici gençlik hareketinin güçlü etkisi olmadan, eylem birliği çalışmalarının tam anlamıyla başarıya ulaşamayacağı politik gerçekliğin ve tarihin yadsınmaz bir olgusudur. Bu olmadan, gençliğin yığınsal savaşımında iç zayıflıkların ortaya çıkması ve eylem birliği çalışmalarında ikircimli, engelleyici tutumların olması kaçınılmazdır. İlerici gençlik hareketinin güçlü olduğu her durumda yığınsal savaşımın daha etkili ve örgütlü olduğu, eylem birliği sürecinin daha hızlı ilerlediği, önündeki engellerin ve ikircimli, önyargılı tutumların daha kolay ve çabuk aşıldığı açıktır. Eğer daha güçlü bir örgüte sahipsek, yığın savaşımındaki zayıflıklar ve duraksamalar ortadan kaldırılabilir, gençliğin eylem birliği sağlam ve kalıcı bir temele oturtulabilir. Bu nedenle ilerici gençlik hareketinin konumlarının sağlamlaştırılması, örgütsel olarak güçlendirilmesi önümüzdeki çalışmalarda yakalanması gereken ana halka ve görevlerimizin odak noktası oluyor. Açıktır ki, ardıcıl bir eylem birliği politikası izlemekle örgütü güçlendirmek birbiriyle çelişmez; tersine ikisinin arasında diyalektik bağ vardır ve örgütün güçlendirilmesi eylem birliği politikasının utkusunun vazgeçilmez koşulunu oluşturur.

yeni faşist kırımlara geçit yok!

Kahramanmaraş faşist kırımının birinci yıldönümünde, binlerce insanın katıldığı protesto eylemlerine, ilerici gençlik de hem bağımsız, hem de eylem birliği çerçevesinde etkin bir biçimde katıldı. İlerici gençler bağımsız olarak, Şişli'ye, İstiklal Caddesi'ne, Gültepe'ye, Sarıyer'e, Büyükdere'ye, Okmeydanı Çevre Yolu'na, Sanayi'ye pankartlar astı. G.O.P'lu ilerici gençler, Topkapı'da halka yönelik konuşmalar yaptı. Sarıgöl'de meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi. Bayrampaşa'da iki lisede, Bakırköy Akşam Ticaret Lisesi ve Akşam Ortaokulu'nda forum yaptıktan sonra boykot eylemi koydular. İlerici gençlerin Safra Lisesi'ndeki eylemi, bir gün dersleri boykot etmek biçiminde oldu. 400 ilerici genç ve liseli, Sultanhamam'da pankart açarak bir konuşma yaptılar, binlerce pul attılar ve yürüyüşle eylemlerini sürdürdüler. Toplam 26 bölgede eylem gerçekleştiren ilerici gençler, tren, otobüs, kahvehane, vapur konuşmaları da yaptılar. Bu eylemleri sırasında 50.000 bildiri dağıttılar, 3000 afiş yaptılar. Bu eylemlerinin temel belgileri: «K. Maraş Faşist Katliamı Unutulmayacak!», «K. Maraş Katliamının Hesabı Sorulacak!», «Haydi Eylem Alanlarına!», «Yığınsal Direniş İçin Birleşelim!» oldu. İlerici gençler İzmir'de de Kahramanmaraş faşist kırımının birinci yıldönümünü, Ege Üniversitesi Kampüsü'nde yapılan yığınsal miting, çeşitli fakültelerde yapılan forum ve boykot, otobüs konuşmaları eylemleri ile ve binlerce bildiri dağıtarak, pul atarak protesto ettiler. Bu eylemler aynı zamanda yurdun diğer bölgelerine de yayıldı ve bir dizi protesto gösterileri yapıldı.

İstanbul'da çeşitli eğitim kurumlarında da eylem birliği çerçevesinde bir dizi eylemler gerçekleştirildi. İlerici gençler yalnız İstanbul'da değil, yurdun çeşitli yerlerinde eylem birliğinin yaşama geçtiği yerlerde yükselen protesto eylemlerine de katıldı.

Kahramanmaraş faşist kitle kırımının birinci yıldönümünde okullarda konulan protesto eylemlerinde, gençliğin eylem birliği yönünde yeni adımlar atıldı. Kimi yerlerde bazı küçük burjuva «sol» grupların, eylem birliğine ters tavırları olsa da, bu eylemler ilerici gençliğin en geniş kesimlerinin birbiri ile yakınlaşması, kaynaşması, eylem birliğinin büyük gücünü görmesi ve böylesi kitle kırımlarına, faşist baskılara son vermenin tek çözüm yolunun eylem birliğinden geçtiğini görmesi açısından önemlidir.

«Sol»ların eylem birliğini engelleyici tavırlarının altında, onların küçük burjuva devrimciliğine dayanan ideolojik yapıları yatmaktadır. Bu ideolojik yapı, Kahramanmaraş kitle kırımını protesto eylemlerinde de kendini gösteren, olaylara ilkesiz, kendi dar gurup çıkarlarını ön planda tutan yararcı, yaklaşımı da beraberinde getirmektedir. «Kurtuluş» gurubunun bir yandan eylem birliğine yanaşır görünmesi, öte yandan da bir İGD üyesini öldürecek kadar saldırgan bir tavır içine girmesi, bu ideolojik yapının kendi içindeki tutarsızlığının en somut görünümlerinden birisidir. İlerici gençlik, anti-faşist gençliğin eylem birliğinin en ateşli savunucusu olduğu gibi, tarihe karşı böyle sorumsuz tavırların da en acımasız düşmanıdır.

Kuşkusuz bu eylemlerin en önemli yanlarından birisi de, maoculuğun bir çok birimde yalıtlanmış olmasıdır. Eylemlerin belirli ölçüde başarılı sonuçlandırılmasında, maoculuğa karşı bu tavrın yeri büyüktür. Bir kez daha kanıtlanmıştır ki; maocuların olmadığı yerde eylemler daha başarılı olarak yapılmaktadır. Bundan küçük burjuva «sol»larının ders çıkarması gerekir.

İlerici gençlik, her geçen gün, gelişen eylem birliği olanaklarını dikkatle izliyor. En küçük bir olanağı dahi değerlendirmek için tüm gücüyle savaşmaktadır. Bu kararlı savaşım ilerici gençliğin ilkesel bir tavrıdır. Dün, bugün olduğu gibi, yarın da anti-faşist gençliğin eylem birliğinin en kararlı ve aktif savaşçısı yine ilerici-yurtsever gençlik olacaktır. Çünkü o tarihsel sorumluluklarının ve görevlerinin bilincindedir.

GENÇLİĞİ KAZANAN, GEL

Gençliğin ve özellikle işçi sınıfı gençliğinin izleyeceği yolun işçi sınıfının ve militan öncüsünün savaşımında taşıdığı önem, bilimsel komünizmin kurucularının üzerinde herzaman titizlikle durdukları bir konu olmuştur. Daha Birinci Enternasyonal'in hazırlık çalışmalarında Marks, **«işçi sınıfının bilinçli (aydın) bölümünün, sınıfının ve dolayısıyla insanlığın geleceğinin, tamamiyle, yetişen işçi kuşağın biçim'enmesine bağlı olduğunu iyi anladığını»** yazıyor, proletarya gençliğini eğitme sorununa dikkat çekiyor, bu dikkatin doğal ve gerekli olduğunu açıklıyordu. (Akt. V. Desyaterik A. Latyshev, Lenin: Gençlik ve Gelecek, İngilizce basım, s. 8). Marksist davanın sürdürücüsü, proletaryanın yüce önderi Lenin de, gençlik sorununun canalıcı yanını şu sözlerle vurguluyordu: **«Gençlik-öğrenciler, ve daha da çok genç işçiler-tüm savaşımın sonucunu belirleyecektir.»**

Yukarıda adı geçen yazarların da olduğu gibi, gençlik konusunda Lenin'i inceleyen birçok yazar, O'nun ne zaman gençlik sorunlarına değindiyse, aynı zamanda gelecekten de sözettiği sonucuna varıyor. Gençlik ve devrimin geleceği. Gençlik ve Partinin geleceği. Gençlik ve sosyalizmin geleceği.

GENÇLİĞİN POLİTİK SAVAŞIMDA ARTAN ÖNEMİNE KARŞI EGEMEN SINIFLARIN VE REFORMİZMİN YANAŞIMI

Marksizm-Leninizmin **«gençliği kazanan geleceği kazanacaktır»** sözünde özleşebilecek gençliğe bakış açısının günümüzde önemi büyüyor. Günümüz dünyasında, kapitalist ülkelerde derinleşen ve gitgide kalıcı bir duruma gelen çok yönlü bunalım genç insanların durumunu daha da kötüleştiriyor. Bilimsel teknolojik devrim bu dünyada tersine işliyor. Bu olgunun sonucu tekellerdaha az sayıda, daha yetkin üretim bilgisine, becerilerine sahip ücretli köleler istiyor. İşten çıkarılan gençlerin, yüksek öğretim kurumlarının kapılarına yığılan öğrencilerin, diplomalı işsizlerin sayısı günbegün çoğalıyor. Bu durumda kapitalist düzenin çürümüşlüğüne, kokuşmuşluğuna, illetlerine karşı gençliğin tepkileri açık politik etkinliklere dönüşüyor. 60'lı yılların sonlarında Batı Avrupa ülkelerinde kabaran gençlik ve öğrenci hareketleri bunun en açık bir belirtisi olmuştur. 1969 Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Toplantısı bu olayı şöyle değerlendirmiştir: **«Genç insanların eylemi, çağdaş burjuva toplumunun derinleşen bunalımını yansıtmaktadır. Emekçi gençlik, başta aşırı sömürüye uğrayan ve kapitalizmde geleceğe umutsuzlukla bakan genç sanayi işçileri, sınıf savaşımına gün geçtikçe daha büyük ölçüde girmekte, sendikalarda, öteki komünist ve demokratik örgütlere katılmaktadırlar. Geniş öğrenci yığınları, yalnız köhne bir eğitim sisteminin aksaklıklarına karşı, yalnız örgütlenme özgürlüğü için, yalnız eğitim kurumlarının yönetimine etkin olarak katılmak için değil, aynı zamanda egemen sınıfların politikasına karşı da başkaldırıyor...»** (Dört Toplantı, Ürün Yayınları, s. 145-146)

Gençliğin politik etkinliğinin yükselmesine değişik politik güçler, değişik yanaşımlar gösteriyor. Örneğin ülkemizde, egemen sınıfın, politik iktidarının bu gelişimden hoşnut kalmadığını görüyoruz. Burjuvazi hoşnutsuzluğunu, buram buram tüten gençlik korkusu ile, **«fabrikalar çalışmak, okullar okumak için vardır»** sözleriyle, öğretim kurumlarının önüne polis, jandarma karakolları dikmekle açığa vuruyor.

Yakın bir geçmişte, CHP'nin ve ağırlıkta bulunduğu hükümetin reformist yöneticileri, barış hülyalarıyla, **«kardeşçe yaşama»** görüşleriyle ve ilertutar yanı olmayan uygulamalarla gençliğin politik etkinliğinin yükselmesinin önüne geçmeye çalıştılar. Gelişip güç kazanan, geniş gençlik yığınlarını kucaklayan ilerici gençlik hareketine düşmanca bir tutuma girdiler. Hatta, CHP Gençlik Kolları Kurultayı'nda uslu durma dayatmasıyla, ilerici gençlik hareketinden uzak durma dayatmasıyla tabanlarınaters düştüler. Bugün de bu tavırları geçmiş değildir. Ne var ki, günümüzde şu açık gerçeği de görmekteyiz: Reformizmin gençliği oyalama çabası, gençliği politik etkinlik göstermeye iten güçlü nedenler karşısında gittikçe daha çok sonuçsuz kalmakta, erimektedir.

GENÇLİK İÇİN «SOL» MASKE İÇİNDE SIRITAN TEHLİKE

Buna karşılık, son zamanlarda, işçi sınıfının militan öncüsü ve onun savaş yolunda yürüyen gençlik örgütleri için olduğu kadar, burjuvazi açısından da büyük önem taşıyan bir gelişme göze çarpıyor. «Sol» maske ardında, **«kızıl kılık»** içinde değişik «sol» oportünist akımların amaçlarına ulaşmada, gençliğin artan ölçüde politikleşmesinin getirdiği sorunları kullanma girişimleri hız kazanıyor. Bu durum politik harekete yeni katılan genç insanlar için günümüzde daha büyük bir tehlike taşıyor. Baskı ve terörün yoğunlaşmasıyla, ekonomik sömürünün artmasıyla yüz yüze gelen gençler -özellikle genç işçiler- fikirlerini, sınıf dayanışmasını, örgütlenmesini kendilerine çekmek buldukları Marksizm-Leninizm lehine kestirme bir seçimde bulunuyorlar. Fakat, sınıf savaşımının yeterli bir deneyimine sahip olmadıkları, Marksizm-Leninizmi iyice özümleyememiş oldukları için sık sık ideolojik istikrarsızlığa, küçük burjuva eğilimlere, aşırıcılığa düşüyorlar. «Sol» oportünistler bu durumu ellerinden geldiği kadar çok sömürmeye çalışıyorlar. Bu olay, Komünist ve İşçi Partileri açısından büyük bir önem taşıyor çünkü, «sol» oportünistler gençlik hareketini işçi sınıfının militan öncüsünden koparmaya, ona karşı kullanmaya çabalıyor. Burjuvazi içinde büyük önem taşıyor çünkü, bu güçlerin eylemlerinin yolaçtığı sonuçlar, egemenliğini güçlendirmede, anti-komünizmi kışkırtmada, öncünün yığın bağlarını sarsmada bulunmaz bir nimet oluyor.

LENİNCİ PARTİ HER ZAMAN İŞÇİ SINIFI GENÇLİĞİNİN PARTİSİDİR

Birçok silah arkadaşı Lenin'in büyüklüğünün çağın en güç sorunlarına köklü ve doğru çözümler getirmesinde görürler. Kuşkusuz bu güç sorunlardan biri de, öncünün gençliğin politik harekete katılmasına, Parti saflarında yer almasına, bağımsız bir gençlik örgütü oluşturmasına karşı alacağı tavır olmuştur.

Lenin gençliği etkin bir politik güç olarak ele almış, politik harekete katılmasının en doğal hakkı olduğunu belirtmiştir. 1912'de Büyüyen Bir Anlaşmazlık adlı makalesinde **«gençleri politikaya karıştırma yolundaki tüm suçlamalar, yalnızca gençlerin politikaya 'erken' karıştırıldığı biçimde de olsa, ikiyüzlülüktür, kara cahillikten yana olmaktır»** diye yazıyordu. (Lenin Gençlik ve Günümüz Dünyası, Konuk Yayınları, s. 107).

Açıktır ki, Lenin gençliğin politik harekette zayıflıklarını, deneyimsizliğini, aceleciliğini, heyecanlılığını, yanılgılara düşme eğilimini çok iyi kavramıştır. Ancak, bu zayıflıkları hiçbir zaman politik harekete katılmasında, Partide yer almasında bir engel olarak görmemiştir. Yeni Görevler ve Yeni Güçler adlı makalesinde, **«gençlikten korkmayın, savaşım onlara öğretecektir»** der.

Oportünistlerin işçi sınıfının genç kuşağının Partide egemen olmasından ötürü yakınmaları karşısında Lenin Engels'in yapıtlarından, **«Biz geleceğin partisiyiz; gelecekse gençliğindir. Biz bir yenilikçiler partisiyiz; yenilikçileri büyük bir istekle izleyen de, her zaman gençliktir. Biz Parti olarak, eski çürümüşlüğe karşı özveri isteyen bir savaşım yürütüyoruz. Özveri isteyen bir savaşımı yüklenmede ise, gençlik her zaman önde gelir»** sözlerini aktarıyor ve **«Biz her zaman ileri sınıfın gençliğinin partisi olacağız»** diyordu (Lenin: Gençlik ve Gelecek, s. 9).

Lenin işçi sınıfının genç kuşağını Parti için güvenilir ve tükenmez bir rezerv olarak görüyordu. 1904'de Odessa'daki bir yoldaşına mektubunda, «yerinizi alabilecek genç insanlar bulmalısınız... Bu oldukça gereklidir, çünkü böyle olmadığında, gelecekte herhangi ciddi bir gereklilikte rezervsiz kalacağız» diye yazıyordu. Yine 1905'de bir mektubunda «Rusya'da adam tonla. Bütün yapmamız gereken, genç insanları daha geniş ölçüde ve cesurca, daha cesurca ve geniş ölçüde, ve yine daha geniş ölçüde ve yine daha cesurca **onlardan korkmadan** saflara almaktır» diye yazıyordu. (Age. s. 10, 11). Lenin gençliğe karşı güvensizlik beslenmesinin ardıcıl düşmanıydı. Böyle bir güvensizliğe düşen, devrimci ruhta insan yokluğundan yakınan örgütçülerin emekliye ayrılmalarının ve meydanı deneyim eksikliklerini enerjileriyle dolduracak genç işçilere bırakmalarının daha iyi olacağını belirtir (Age. s. 12)

İster Rusya'da, ister sürgünde bulunduğu ülkelerde olsun Lenin her zaman genç insanları doğru politik görüşlerle donatmak, işçi sınıfının savaş geleneklerini, yöntemlerini onlara aktarmak için yoğun çaba harcadı. «Genç işçilerin birçok grev örgütleyen, birkaç devrime katılan, devrimci geleneklerde zengin, geniş bir politik görüşe sahip, baskı ve sömürüye karşı usta **savaşçıların** deneyimini gereksindiklerini» belirtiyor, «orta yaşlılar ve yaşlıların genellikle gençliğe **nasıl yaklaşılması gerektiğini** bilemediklerini» vurguluyor, **«gençliğin zorunlu olarak babalarından farklı bir tarzda, farklı yollardan, farklı biçimlerde, farklı koşullarda** sosyalizme ilerleyeceği», bundan dolayı gençliğe uygun yaklaşım yöntemlerinin bulunması üze-

KOMÜNİST ENTERNASY DEVRİMCİ GELE

26 Kasım 1979, Komünist Gençlik Enternasyonal'in 60. Kuruluş yıldönümü tüm dünyada coşku ile kutlandı. Komünist Gençlik Enternasyonali'nin devrimci geleneği yaşıyor. Savaşımımıza ışık tutuyor.

Komünist Gençlik Enternasyonali 1919'da Berlin'de Leninci Komsomol'un öncülüğünde kuruldu. Polisin çok sıkı baskılarına karşın, kendilerini «Güvercin Yetiştirme Derneği» diye tanıtan komünist gençler, 13 ülkeden 200 bin genci temsil eden 18 delege ile kuruluş kongresini gerçekleştirdiler.

Militarizme ve emperyalist savaşa karşı gençlik, Komünist Gençlik Enternasyonali kurulmadan önce de örgütlü savaşım yürüttü. 1907'de Karl Liebknecht öncülüğün de kurulan «Sosyalist Gençlik Enternasyonali» bunların başında gelir. Sosyalist Gençlik Enternasyonali, İkinci Enternasyonal oportünistlerinin gençliği amaçları doğrultusunda yönlendirme çabalarına karşın, birliğini korumuş ve emperyalist savaşa karşı ardıcıl savaşım yürütmüştür. 1915'de İsviçre'de yapılan Enternasyonal Gençlik Konferansı, uluslararası anti-emperyalist gençliğin örgütlü savaşımında daha ileri bir adım olmuştur. Bu konferansta bir Gençlik Sekreterliği kurulmuş bir de «Gençlik Enternasyonali» adlı gazetenin çıkartılması gerçekleştirilmiştir. «Gençlik Enternasyonali» gazetesi kısa sürede tüm dünyada geniş yankı bulmuş ve Lenin bu gazeteye bir çok yazılar yazarak, gençliğin savaşımına ışık tutmuştur.

1917 Büyük Ekim Devrimi, gençliğin devrimci savaşımına büyük bir ivme kazandırdı. Bir çok ülkenin ulusal gençlik örgütleri komünist partilerinin kuruluşuna aktif bir biçimde katıldı. 1918'de Moskova'da kurulan Leninci Komsomol, Lenin'in desteğinde Komünist Gençlik Enternasyonali'nin (KGE) kurulmasına öncülük etti. Yine 1918 de kurulan «Alman Özgür Sosyalist Gençliği» KGE'nin kuruluşunda aktif rol oynadı.

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tarihi, Komünist Enternasyonal, büyük önder Lenin'in, Dimitrov'un adıyla doğrudan bağlıdır. Lenin, işçi sınıfı hareketinde olduğu gibi gençlik hareketi içinde de tüm yanlış eğilimleri mahkum etmiş, yeni tip partinin yaratılmasının ve gençliğin yeni tip örgüt yapısına kavuşturulmasının temellerini atmıştır. Komünist Enternasyonal, Lenin'in öngördüğü «yeni tip parti» yapısına göre örgütlenmiş ve Komünist Gençlik Enternasyonali'de Komünist Enternasyonali'nin izinden yürümüştür. Lenin ve Dimitrov yeni tipte gençlik örgütlerinin kuruluşuna doğrudan katıldılar. Gençliği, İkinci Enternasyonal'in oportünist, sosyal şovenist eğilimlerine, anarşist, troçkist, serüvenci «sol» sapmalara karşı korudular.

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin, genç sosyalist ülke Sovyetler Birliği'nde sosyalist kuruculuğa etkin katılımı, gençlik içinde enternasyonalist ruhu geliştirdi. Tüm insanlığın baş düşmanı faşist harekete karşı, Komünist Enternasyonalin izinde büyük devrimci Dimitrov'un öncülüğünde komünist gençlik, faşizme karşı tüm gençlik kesimlerinin birleştirilmesini başarı ile yürüttü. Anayurt savaşında faşist sürülere karşı, komünist gençler en ön saflarda savaştı, şehitler verdi, gençliğin savaşım tarihine destanlar yazdı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünyanın çehresi değişti. Dünya Sosyalist Sistemi doğdu. Kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketleri yükseldi. Ulusal kurtuluş savaşları boy attı. Savaştan sonra olu-

ECEĞİ KAZANACAKTIR!

rinde duruyordu. Lenin şu iki şeyi kesin çizgilerle birbirinden ayırıyordu. «Proletaryayı yönetip eğitme savıyla ortaya çıkan, ama onu yanlış yollara yönelten yetişkinler bir şeydir: Bu gibilerine karşı acımasız bir savaşım verilmelidir. Buna karşılık, henüz öğrenmekte oldukları, başlıca görevlerinin sosyalist partiler için Parti işçileri yetiştirmek olduğunu açıkça ilan eden **gençlik örgütleri** tamamiyle başka birşeydir. Böylelerine elden gelen her yardımda bulunulmalıdır. Bunların yanılgıları karşısında sabırlı olmalı, yanılgıları onlarla döğüşerek değil, en başta **inandırma yoluyla** yavaş yavaş düzeltmeye çalışmalıyız» diyordu (Gençliğin Rolü Üzerine, Ürün Yayınları, s. 36, 37).

BAĞIMSIZ BİR GENÇLİK ÖRGÜTÜ ÖNCÜNÜN GENÇLİĞİ KAZANMASINDA ÖNEMLİDİR

Gençliğin politik harekete katılmasını, yaşamını işçi sınıfının davasına adamış olanlarının Partiye alınmasını, sorumlu görevlere getirilmesini savunurken Lenin, aynı zamanda bunun, gençliğin doğru politik görüşlerle donanmasında, haklarını savunmasında, sorunlarını çözmede yeterli olamayacağı görüşündeydi. Sosyalizm yolunda değişik bir yol izleyecek olan gençliğin kendi bağımsız örgütünü oluşturmak durumundaydı. Lenin gençlik örgütlenmesi sorununa doğru çözümün, ideolojik ve politik açıdan nesnel bir zorunluluk olarak Partiye bağlı, ancak örgütsel olarak, çalışma yöntemleri açısından bağımsız, geniş tabanlı bir gençlik örgütünün oluşturulması olacağı düşüncesindeydi.

Gençlik örgütü ideolojik ve politik yönden partiye bağımlı olacaktır çünkü, Parti, işçi sınıfının öncüsü, proletaryanın öz örgütü ve bu alandaki örgütlenmenin en yetkin biçimidir. Başta genç işçiler olmak üzere, gençliği devrimci savaşıma çekmek amacıyla birleştirme, örgütleme görevini yüklenen gençlik örgütü. bu görevlerini öncüden bağımsız olarak başaramaz.

Gençlik örgütünün sınıfsal niteliği -işçi gençliğin, amaçlarını bu gençliğin amaçlarıyla birleştiren kır gençliğinin ve öğrenci gençliğin örgüt olması- onun yapısını, etkinliklerini olduğu gibi, ideolojik ve örgütsel ilkelerini de belirler. İdeolojik ilke kendini Marksizm-Leninizmde, örgütsel ilke kendini demokratik merkeziyetçilikte belirler.

Örgütsel yönden ve çalışma yöntemlerinde bağımsızlık, gençlik örgütünün gençlik yığınlarını savaşıma çekme ve örgütleme, Marksizmi-Leninizmi yaymasında en geniş yaratıcı insiyatifi göstermesi açısından önemlidir. Lenin, **«yalnızca oportünistler böyle bir bağımsızlıktan korktukları için değil, ama durumun doğası bunu gerektirdiği için, tam bağımsızlık olmadan gençlik kendi saflarından iyi sosyalistler yetiştiremeyeceği ve sosyalizmi ileri götürmeye etkin olarak hazırlanamayacakları için, gençlik örgütünün bağımsızlığından yana olduklarını»** söyler (Age. s. 37). Bir bütün olarak gençliğin ve değişik bölümlerinin sorunlarını, özgün niteliklerini, ruh durumunu iyi kavrayan, bu yolda çok yönlü insiyatifler gösterebilen bir gençlik örgütü ancak gençlik yığınlarını kucaklayabilir, devrimci savaşıma çekebilir.

Ne ki, bu bağımsızlık gerek gençlik örgütünün gözünde, gerekse de Partinin gözünde, hiçbir zaman kendi başına bir amaç olmadığı gibi, gençlik örgütünü Partiden soyutlayan, koparan, onu Partiye karşı çıkaran bir araç da değildir. Lenin'in şu sözleri bugün de bütün geçerliğini korumaktadır. **«Gençlik birliklerinin tam bağımsızlığından yanayız, ama onların yanlışlarını yoldaşça eleştirmede de tam özgürlükten yanayız! Gençliğe dalkavukluk etmemeliyiz»** (Age. s. 37). Ayrıca Lenin, İsviçre, İskandinav ülkeleri ve diğer ülkelerin gençlik hareketleri temsilcileriyle ilişkilerini herzaman canlı tutarak, hatta İsviçre gençlik örgütünün çalışmalarına aktif olarak katılarak gençlik hareketiyle, öncünün ve militanların arasındaki bağın sağlam, sağlıklı ve sürekli olmasına güzel bir örnek oluşturur.

İdeolojisi Marksizm-Leninizm, örgütsel ilkesi demokratik merkeziyetçilik olan, çalışma yöntemlerinde en geniş insiyatifi gösteren bir gençlik örgütü, amaçlarına ancak bir yığın örgütü olmakla ulaşabilir. Lenin bu konunun önemi üzerinde de durmuştur. Kominternin bir oturumunda, İtalyan Sosyalist Gençlik Federasyonu temsilcisi Polano ile görüşmesinde Lenin, Federasyonun yığınsallaşma olanaklarının geniş olduğunu duyunca, **«Bu iyi. Federasyonunuzun işçi, köylü ve öğrenci gençliğin devrimci bir yığın örgütü olması için çalışın. Bu esastır...»** diyor. Polano Lenin'le görüşmesinden daha şunları hatırlıyor: **«...Federasyonun üyeleri arasında çok sayıda öğrenciyi, büro işçisini kapsadığını ve devrimci fikirlerin genç köylüler arasında yaymaya yeterince önem verilmediğini ekledim... Lenin, köylü gençlik yığınlarına daha derinden işlemek için her çabanın gösterilmesinin esas olduğunu söyleyerek burada araya girdi... Gençlik örgütlerinin yığın örgütleri (organları) olması gerektiğini, genç insanlar arasında komünist ülküleri yaymanın ötesinde, genç işçilerin, köylülerin ve öğrencilerin doğrudan istemleri için savaşmanın gerekli olduğunu vurguladı...»** (Lenin: Gençlik ve Gelecek s. 192-193).

GENÇLİĞİ ÖNCÜDEN AYIRMAYA ÇALIŞANLARA KARŞI SAVAŞ ZORUNLULUKTUR

Devrimci savaşım, yığınları işçi sınıfının, onun militan öncüsünün safına, yanına çekme, baş düşmanı yalıtlama savaşımıdır. Gençliğin kazanılması bu çerçevede önemli bir yer tutar. Burjuvazinin gençliği işçi sınıfından koparma, kendi yanına çekme çabaları bir sır değildir. Oportünizmin her türünün bu yönde burjuvaziye yardımları bilimsel sosyalizmin tarihi kadar eskidir. İlk önceleri anarşistler, daha sonraları II. Enternasyonal oportünistleri, troçkistler, maocular bu yoldan geçmiştir. Bu süreç değişik biçimlerde ülkemizde de yaşandı, yaşanıyor. «Sol» oportünist Yürükoğlu grubu bunların yeni bir biçimi. Bu grup, toplumsal bir kategori olarak gençliğin görece bağımsızlığını abartıyor. Gençliği işçi sınıfından, ilerici gençlik örgütünü işçi sınıfının savaş yolundan, ilerici gençlik örgütünün üyelerini yöneticilerinden, ilerici gençlik örgütünü gençlik yığınlarından koparan sekter, serüvenci anti-leninist bir çizgi izliyor. Bu anti-leninist çizgi iki yönde işliyor. **Birincesi**, ODTÜ eylemine övgüler dizerken, «Faşizme Karşı Savaş Kampanyası» gibi işçi sınıfının, ilerici demokratik güçlerin örgütlü yığın çıkışlarını küçümsemek biçiminde kendisini gösteriyor. Tipik «sol» oportünist bu yaklaşımın ardında öğrenci gençliğe «yeni» işlevler yükleme, dalkavukluk yapma, işçi sınıfının karşısına getirme, yığın eylemlerine inançsızlık okunuyor. **İkincisi**, ilerici gençlik hareketini işçi sınıfının savaş yolundan koparma girişimidir. Bunu, işçi sınıfımızın Lenİnci Partisinin politikasını, görüşlerini çarpıtarak, sınanmış Leninci önderlerine karaçalarak yapıyorlar.

İlerici gençliği işçi sınıfının leninci hattından koparma girişimi, ilerici gençlik örgütünün üyeleriyle yöneticileri arasına ayrılık tohumları ekme çabaları ile çitişmiştir: **«...Oportünistlere kul köle olabilecek kariyeristlerden örgüt yöneticileri oluşturuldu. Parti suni gençlik liderleri yaratmaya çalıştı. Bu liderler kukla olmaktan öteye gidemediler..»** (İşçinin Sesi, sayı. 115-116, Gençlik Lenin'i Okumalıdır) Okullarda, fabrikalarda, tarlalarda, eylem alanlarında, işçi sınıfının savaş yolunda çelikleşen ilerici gençliğin savaşerlerinin üzerinde konuşmak, savaş alanlarında yeralanların hakkıdır, yoksa «cennet adasında» gazel okuyanların değil. Yüze yakın şehit vermiş bir hareketin savaşerleri, yöneticileri hakkında sorumsuzca kalem oynatmak ancak örgüt düşmanlarının işidir. Ancak işçi sınıfının savaş yoluna azgınca saldırıp, burjuvazinin değirmenine su taşıyanların gizlenecek bir yanı kalmamıştır. İşçinin Sesi'ni faşist «Hergün», maocu faşist «Aydınlık» gibi paçavraların malzeme olarak kullanması bulundukları konumu göstermektedir. Ne var ki, onların gözleri örgüt düşmanlığı ile kararmıştır. Örgüt disiplinini hiçe sayıyor, üyelerin üzerinde baskı aracı olarak nitelyip, fraksiyoncu, örgütü bölücü, güçten düşürücü konumlarına kılıf yapıyorlar.

İlerici gençlik hareketi, burjuvazinin, sağ ve «sol» oportünizmin çok yanlı saldırılarını püskürterek günümüzün başarılarına ulaştıysa, 50 bini aşkın genci bir bayrak altında birleştirebildiyse, bu, işçi sınıfının savaş yolundan yürümesiyle, öncüyle, onun ideoloji ve politikasıyla bağlanmasıyla, bu bağı sürekli güçlendirmesiyle olanaklı olmuştur. Bunun tersi bir durumun, bu bağın çürük ve zayıf olduğu durumların, gençlik hareketine ne denli ağır sonuçlar getirdiğini, ülkemiz gençlik hareketinin geçmiş tarihsel deneyimi çok açık biçimde doğrular. İlerici gençlik hareketi öncüye militan bağlarını daha da güçlendirme yolundan bir adım bile gerilemeyecektir. Çünkü, 1969 Komünist ve İşçi Partileri Uluslararası Toplantısında da vurgulandığı gibi, gençlik hareketine ve gençliğe gerçekten devrimci bir açılımı ancak işçi sınıfı hareketi ve onun komünist öncüleriyle sıkı sıkıya birleşmek sağlayabilir (Dört Toplantı, s. 146)

GENÇLİK ONALİ'NİN NEĞİ YAŞIYOR!

şan bu durum, devrimci hareketi tek merkezden yönetmeyi güçleştirdi. Bu nedenlerden dolayı Komünist Enternasyonal işlevini tamamladı, 1943'de dağıldı. Aynı nedenlerle Komünist Gençlik Enternasyonali de dağıldı.

KGE'nin dağılmış olması, onun devrimci geleneğinin yaşamasını dıştalamıyor. İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra, emperyalist, gerici çevreler anti-komünizm, anti-sovyetizm temelinde yoğun bir soğuk savaş kampanyası başlattı. Yerel sıcak savaş odakları yaratmaya tüm dünya halklarının demokratik kazanımlarına saldırmaya hız verdi. Dünyada barışın sağlanması, tüm dünya halklarının olduğu gibi, artan bir ölçüde gençliğin geniş kesimlerinin yakıcı sorunu oldu. Bu koşullar, başta sosyalist ülkelerin, Leninci Komsomol'un öncülüğünde tüm dünya gençliğini, Komünist Gençlik Enternasyonali'nin şanlı geleneği üzerinde, barışın ardıcıl savunucusu Sovyetler Birliği, sosyalist sisteme saygı temelinde demokratik bir platform da birleştirmenin gerekliliğini doğurdu. Ve 1945'de Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu (DDGF) bir yıl sonra da Uluslararası Öğrenciler Birliği (UÖB) kuruldu.

DDGF ve UÖB, gençliğin, emperyalizmin gerici amaçları doğrul tusunda kullanma çabalarına karşı, onu anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist barış savaşımına kanalize etme. Dünya Sosyalist Sistemi, kapitalist ülkelerde yükselen barış, bağımsızlık, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımı, ulusal kurtuluş savaşları ile dayanışma yolunda, dünyanın en büyük gençlik örgütleri durumuna gelmiştir. Emperyalist çevrelerin gençliğin demokratik birliğini bozma çabalarına karşı durmak, geniş gençlik kesimlerinin güncel demokratik so runlarına çözüm bulmak yolunda-ki savaşımı, üyesi bulunan ulusal gençlik örgütleri ile dayanışması DDGF ve UÖB içindeki komünist gençliğin öncülüğünde yükseliyor.

DDGF ve UÖB'nin değişik ideolojik yapıya sahip örgütlerden üyesi olması, gençliğin Komünist Gençlik Enternasyonali'nin devrimci geleneklerinden uzaklaştığı anlamına gelmiyor. Tam tersine günün gereklerine sıkı sıkıya bağlı olarak, komünistlerin öncülüğünde, çok daha geniş gençlik kesimlerini demokrasi savaşımına çekmek anlamına geliyor.

Ülkemiz ilerici gençliğinin savaşkan yığın örgütü İGD, kuruluşundan bu yana, uluslararası gençlik hareketi ile dayanışmanın yakıcı önemini savuna gelmiştir. Ve uluslararası gençlik hareketinin etkinliklerine katılmış, Şili, Kamboçya, Nikaragua, Afganistan, halklarıyla dayanışmasını yükseltmiş, Dünya Gençlik Haftası kutlamalarını başarı ile gerçekleştirmiş ve daha bir dizi eylemleri hayata geçirerek, Türkiye egemen çevrelerinin tüm engellemelerine karşın DDGF, UÖB içindeki onurlu yerini almıştır. Ulusal düzeyde sürdürdüğü anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şovenist savaşımını, barış, bağımsızlık, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımını uluslararası düzeyde de yükseltmiş, yükseltecektir.

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin devrimci savaşım geleneği yaşıyor. İlerici gençlik bu geleneğe sahip çıkıyor, Leninci Komsomol'un, Komünist Gençlik Enternasyonali'nin deneyimlerinin ışığında savaşıyor. Savaşacaktır. Hiç kimse bizi bu savaşımdan döndüremeyecektir.

Yaşasın Komünist Gençlik Enternasyonali!

Yaşasın DDGF!

Yaşasın UÖB!

Yaşasın İGD!

Marksizm-Leninizm "Çelikten dökülmüş" bir bütündür!

Lenin, Marks'ın öğretisinin önemli özelliğinin, O'nun fikirlerinin bütünselliği ve tutarlılığı olduğunu söylüyordu. O, bu öğretiden, **«tek parça çelikten dökülmüş»** Marksizm felsefesinden, **«nesnel doğrulardan ayrılmadan, gerici - burjuva sahtekarlığının ağına düşmeden temel bir öncülü, esaslı bir bölümü ortadan kaldırmanın olanaksız olduğu»** görüşünü sürekli vurgulamıştır. Aynı görüş, Marks ve Engels tarafından yaratılan devrimci teoriyi bütünselliğini koruyarak, zenginleştiren Lenin'in öğretisi için, dolayısıyla Marksizm - Leninizm için de geçerlidir.

Marksizm - Leninizm'in karşıtları, Leninizmin tarihsel yerinin ve Marksist - Leninist öğretinin bütünselliğinin gücünün farkındadırlar. Bunun için onları çabaları bu öğretinin bütünselliği hakında kuşku yaratmaya, bölünmeyen bir bütünü bölmeye yönelmiştir. Doğal olarak bu en çok burjuva ideologlarının saldırılarında görülüyor. Burjuva ideologları dun olduğu gibi bugun de, Marksizm - Leninizm'de iç çelişkiler keşfetmek, Lenin'i Marks ve Engels'le, Leninizm'i Marksizm'le karşı karşıya getirmek için bir hayli çaba harcıyorlar. Dahası bu çabalar, Marks ve Lenin'in kendi içlerinde de çelişkiler aranmasına, Marks ve Lenin'in öğretilerinin bölük - pörçük edilmesine kadar vardırılıyor. Örneğin Marks'ı tümüyle yadsımanın olanaksızlığını gören bu ideologlar, bu öğretiyi **«kabul edilir»** ve **«kabul edilmez»** şeklinde bölümlere ayırıyorlar. Kuşkusuz, görevleri Marksizmi - Leninizmi karalamak, yığınlar üzerindeki etkisini azaltmak olan burjuva ideologlarının bu saldırılarında bilimsel ve ciddi bir yön aramak boşunadır.

SAĞ VE «SOL» OPORTÜNİZM VE MARKSÇI-LENİNCİ ÖĞRETİNİN İÇERİĞİNİN, ÖZÜNÜN BOŞALTILMASI

Ama, Marksist - Leninist öğretinin bütünselliğini sözde bilimsel (!) gerekçelerle sarsmaya çalışanlar da var. Bu, özellikle revizyonizmin, bir ölçüye kadar da dogmatizmin teorik temellerini oluşturduğu «sol» oportünizmin teoriye karşı tarihsel olmayan, anti-diyalektik yaklaşımında görülür. Birbirlerinin tamamen zıddı gibi görünseler de, revizyonistlerin ve dogmatiklerin birbirlerine karşı gürültülü kavgaları, Marksizmi - Leninizm'i çarpıtmak, onun bütünselliğini sarsmak ve özünü boşaltmak yeltenişlerine paravana yapılır. Bugün Marksizm - Leninizm'in ardıcıl takipçileri, bu öğretinin bütünselliğinin titizlikle korunması ve yaratıcılıkla geliştirilmesi savaşımını, sağ ve «sol» oportünizmin eklektik ve dogmatik görüşlerine karşı savaşımdan ayırmıyorlar. Çünkü Marksizm - Leninizm, revizyonizmin ve sözde «yenilikçiliğin» olduğu kadar, dogmatizmin, hazır reçete ve kalıpçılığın da karşıtıdır.

Lenin, eklektik ve dogmatik görüşlere herzaman karşı çıkmış, bunları savunanların ne diyalektiğin, ne de Marksizm'in özünü anlayamadıklarını sık sık vurgulamıştır. O, Marks'ı neredeyse ezbere bilen Kautsky'nin Marksizmi nasıl akıl almaz bir biçimde altüst ettiğini açıklarken şöyle diyordu: **«Bu olayın felsefi temelleri sözkonusu olursa, diyalektiğin yerini eklektizmin (seçmeciliğin) ve sofizmin 1 aldığı söylenebilir.»** Lenin'in bu saptaması, yani Marksist - Leninist yöntem bilimden sapma, diyalektik materyalizmden vazgeçme her tür revizyonizmin; hem sağ, hem de «sol» oportünizmin teorik kökenlerini oluşturur. Revizyonizmde, Marksist - Leninist öğretiye karşı yöneltilen saldırılar, O'nu geliştirmek ve dogmatizmden ayırmak çağrıları altında yapılmaktadır. «Yeni tarihsel koşullar» öne sürülerek Marks, Engels ve Lenin'in öğretilerinin bu koşullara «uymadığını», burjuva ideolojisinin deposundan aktarılan şekliyle «eskidiğini» söyler; böylece bu öğretilerin revizyonunu haklı çıkarmaya çalışır. Marks, Engels ve Lenin'den eklektik bir şekilde yapılan alıntılarla desteklenmeye çalışılan bu «revizyon» bunları ister istemez Marksizm - Leninizm'den uzaklaştırır.

MARKSİZM-LENİNİZM, SEKTARİZM VE DOGMATİZME KARŞIDIR

«Sol» oportünistlerde ise bu konu revizyonistlerden biçim olarak farklı bir görünüm alır. Bunlar, heryerde kendilerini **«Marksist», «Komünist»** diye adlandırarak ve Marksizm - Leninizm klasiklerinden bol bol alıntılar yaparak ve sık sık geçmişi anımsatarak Marksizm - Leninizm'e bağlı ve tarihsel deneyime dayanır görünüyorlar. Ancak R. Arismendi'nin özellikle belirttiği gibi, **«bu, bireylerin ve partilerin kendilerini Marksizm-Leninizm savunucuları olarak ilan etmekle, Marksizm öncesi felsefeye özgü idealizm, doğmatizm ve sektarizmden mucize yaratarak kurtuldukları anlamına alınmamalıdır. Bu durum, sekterizm ve doğmatizm Marks ve Lenin'den alıntılarla pırıl pırıl süslenmiş olsa bile, yine geçerlidir.»** (BSS, Ekim 1978)

Bu nasıl olmaktadır? «Pırıl pırıl alıntılarla süslenmiş olsa bile», Marksizm-Leninizm nasıl çarpıtılmakta, onun bütünselliği nasıl ortadan kaldırılmaktadır?

Lenin, **«Marksizmin özü, canlı ruhu somut durumun somut çözümlemesidir»** der. Yine Lenin, Engels'in şu sözlerini sık sık tekrarlar: **«Bizim için teori bir doğma değil, bir eylem klavuzudur.»** İşte canlı, etkin, dipdiri ve sürekli gelişen Marksizm-Leninizm öğretisi ile teoride donukluğun ve hareketsizliğin ifadesi olan doğmatizm arasında temel sınır çizgilerinden birisi budur. Marksizm-Leninizm yeni sorunların somut bir çözümlenmesini, bunlara karşı aktif tavır alınmasını, teorinin bir eylem klavuzu olarak kullanılmasını gerektirir. Marksizm-Leninizm bunun yöntembilimini, teoriyi somut koşullara uygulamanın silahını verir. **«Marksizm Leninizmin yaşamsal gücü, her şeyden önce, onun buluşu olan dünyayı kavrama ve değiştirmedeki bilimsel yöntemin özünde yatıyor».** Doğmatizm ise, Marksist-Leninist yöntembilimi kısırlaştırır, soyut, anti-diyalektik bir yaklaşımdır; yeni gelişmeleri kavrama ve bilimsel olarak aydınlatma yeteneğinden yoksundur. Doğmatizm koşulların geliştiğini ve çeşitlilik kazandığını kabul etmez. Doğmatiklerin yorumunda gerçek, somut değil, soyuttur. Kendi öznel istekleri, kafalarında oluşturdukları kurgular gerçeğin yerini alır. Doğmatikler yeni olanı geçmiş için geçerli olan bir sistem içerisine sokmaya, önceden hazırladıkları şemalara uydurmaya çalışırlar. Böylece genel bir önermeyi tek yanlı bir şekilde abartarak ve çok yönlü, somut bir çözümlemeden geçirmeksizin herhangi bir özel duruma uydurmaya zorlarlar. Lenin, böylesi anti-diyalektik ve somut yöntemler için şöyle diyor: **«Herhangi bir doğru, eğer 'zorlanırsa' (Peder Dietzgen'in dediği gibi), abartılırsa, ya da kendi fiili uygulanabilirliğinin sınırları ötesine taşınırsa bir saçmalığa dönüşebilir, ve hatta bu koşullar altında bir saçmalığa dönüşmeye mahkum edilmiş olur.»**

İşte «sol» oportünistlerin Marksist-Leninist öğretiyi çarpıtmaları ve özünü boşaltmaları burada kendisini gösterir. «Sol» oportünistlerin Marksizm-Leninizme başvurmalarının temelinde, gerçeği anlamak ve bu gerçek karşısında aktif tavır almak değil; kendi kurgularına ve savaşım yöntemlerine dayanaklar arama kaygısı yatar. «Sol» oportünizm ideologlarının kafalarındaki kurgulara dayanak arama kaygusu Marksizm-Leninizmin çarpıtılmasına yol açtığı gibi, bu yüce öğretinin lekelenmesini ve bazı yanlarının yadsınmasını da beraberinde getirir. Çünkü «sol» ideologlar, doğmatizmin ve eklektizmin doğal bir sonucu olarak yalnızca kafalarındaki kurgu ve şemalarla yetinmiyor, yeni doğmalar da üretiyorlar. Marksist-Leninist öğretide kendi kurguları ve doğmalarıyla uyuşmayan yanları yadsıyorlar. Doğmalarını Marksizm-Leninizm'e yamamaya çalışıyorlar. Bunun anlamı sağ oportünistlere benzer yöntemlerle, Marksist Leninist öğretinin bütünlüğünün sarsılması, bu öğretinin temel yargılarından bazılarının koparılıp atılması, yok sayılmasıdır. Lenin bunun gerçeklerden sapmadan, gerici-burjuva sahtekarlığının ağına düşmeden olanaksız olduğunu söylüyordu. Gerçekten de «sol» oportünistlerin yaptığı da budur.

Günümüzün «Yeni-Sol» akımlarını, goşist grupçuklarını ele alalım. Bunlar sabırsızlıklarının ve hayal güçlerinin ürünü olan bir «durum saptaması» ile günümüzün olgularını geçmişin olgularıyla-her ikisini de somut bir çözümlemeden geçirmeksizin-tamamen özdeşleştiriyorlar. Böylesi tarihsel olmayan bir yaklaşıma başvurmaları da nedensiz değildir. «Yeni-Sol» ideologlarının özellikle bolşevik-menşevik uzlaşmazlığının ortaya çıktığı dönemleri günümüze uyarlamaya çalışmaları anlamlıdır. Burada amaç, bölük-pörçük alıntılarla hem kendi yöntemlerinin, hem de işçi sınıfı partilerine karşı yıkıcı çalışmalarının haklı çıkarılmasıdır.

Böylelikle «Yeni Sol» önderler, günümüzde Marksçı-Leninci partilerin düzenle bütünleştiklerini (!), devrimci ruhlarını yitirerek yozlaştıklarını iddia ediyorlar. Öğrenci ve aydın karışımı akımları ise «yeni ortaya çıkan devrimci güç» şeklinde gösteriyorlar. Küçük burjuva sabırsızlığının ifadesi olan yarı-anarşist maceracı yöntemlerini ve «devrimci lafazanlığı» devrimci ruhun tek göstergesi olarak görüyorlar.

Dahası var. Küçük-burjuva hareketler bu amaçlarının haklılığının ve öznel istemlerinin doğrulanmasını kıstas olarak Lenin'in aynı veya yakın dönem içerisinde aynı konu üzerine söyledikleri arasında ayrımlar yapmaktadırlar. Kendi kurgularını doğrulayan kısımları -hangi koşullarda ve hangi amaçla söylendiğine bakmadan- «gürültülü» bir şekilde abartılmakta ve kurgularını doğrulamayan ve ters düşen kısımlarını el çabukluğu ile yoketmektedirler. Aynı türden mekanik ayrımlar Lenin'in yapıtları için de sözkonusudur. Günümüz «Yeni-Sol»larınca Lenin'in en çok rağbet (!) gören yapıtları yukarıda andığımız dönemde yazılmış olanlarıdır. Oktobr'ın arefesinde ve özellikle Oktobr sonrasında yazılanların adı bile anılmamaktadır. Oysa Lenin'in tüm yapıtları bölünmez bir bütün oluştururlar. Marksizmi-Leninizmin canlılığını ve sürekli gelişimini karakterize ederler. Lenin'in öğretilerinin yaratıcılıkla kavranması yalnızca dar imalarıyla ve sorunun ortaya atıldığı dönemleriyle değil, Bolşevikler partisinin pratiği ile sıkı sıkıya bağlı olarak Lenin'in tüm çalışmalarıyla birlikte ele alınmasını gerektirir. Lenin'in dediği gibi, **«yekpare çelikten dökülmuş» bölünmeyen bir bütünü gerici-burjuva sahtekarlığının ağına düşmeden bölmenin olanağı yoktur. Zaten «Yeni-Sol» ideologlarının Lenin'in yapıtlarına eklektik yaklaşımları, burjuva ideologlarının ve revizyonistlerin Marks'ta çelişkiler arama ve bazı yönlerinin eskidiğini kanıtlama yeltenişlerinden öz olarak farklı olmadığı açıktır.**

Bu konuda ülkemize bakarsak neler görürüz? Çeşitli nüanstaki küçük burjuva devrimcisi akımların, Marksizm-Leninizmin özünü boşaltmakla, Lenin'i kendi görüşlerine destek sağlayacak şekilde çarpıtmakla uğraştıkları yadsınmaz bir gerçektir. Lenin'in yapıtları arasında «ayrımlar» yapılması bunlar için de geçerlidir. Lenin'in bazı yapıtlarını -hatta makalelerini- ağızlarına «sakız» yaptıkları, bazılarından ve özellikle Oktobr Devrimi sonrasındakilerinden hiç söz etmedikleri bilinmektedir. Örneğin tabandaki kişilerin Lenin'in (**«Sol Komünizm» - Bir Çocukluk Hastalığı**) adlı bir kitabının bulunup bulunmadığını küçük burjuva şeflerinden öğrenmediklerini söylersek, abartma yapmış olmayız.

«CENNET ADASI» SAKİNLERİ LENİN'İ NASIL KENDİ KARŞITINA DÖNÜŞTÜRÜYORLAR?

Son günlerde kendilerine «Leninci», «bolşevik» sıfatını yakıştıran «İşçinin Sesi» adlı bir grupçuğun «teorisyenleri» de, diğer küçük burjuva devrimci akımlarla eklektizm ve dogmatizm yarışına çıkmış bulunuyor. Bunların «Yeni-Sol»larla nesnel ve öznel benzerliklerini kanıtlamaya gerek yoktur. Bu grupçuk da aynı toplumsal tabandan kaynaklanıyor, küçük burjuvazinin ruh halini olduğu gibi yansıtıyor. Tüm «sol»ların ortak özelliği olan soyut

yaklaşımlar ve sonsuz «hayal gücü» bunlarda da -doğanın hikmeti- istemediğin kadar var. Hatta «İşçinin Sesi» teorisyenlerinin hakkını yemeyip, bu konuda «yeni sol»ları çoktan geçtiklerini söyleyelim. Ülkemizdeki küçük burjuva devrimcisi akımlar Türkiye'yi hiç olmazsa dünyadaki bir modelin (!) -Latin Amerika gibi- içerisinde düşlüyorlar. «İşçinin Sesi» teorisyenlerine göre ise Türkiye, yine kendilerinin yazdığı gibi, bir «Cennet Adası»dır. Bu «Cennet Adası»nda koşullar, Rusya'da Bolşevik-Menşevik uzlaşmazlığının ortaya çıktığı dönemin aynısıdır. Hatta «İşçinin Sesi»nin kurgu bilimcileri bu adadaki partilerin kendi aralarındaki ve içlerindeki ilişkilerin bir senaryosunu da çıkarmışlar ve çeşitli rolleri kişiler ve gruplar arasında pay etmişlerdir. Sanki 1902 Rusya'sındaki olayların provası yapılmaktadır!

Böylesine kurguların basma kalıpçılığın, soyut, tarihsel olmayan anti-diyalektik yaklaşımların kişileri nereye götürdükleri, tarihsel deneyimi yaratıcılıkla özümseyenler için sır değildir. F. Engels: «... Materyalist yöntem, tarihsel araştırmalarda yol gösterici bir yöntem değil de, tarihsel olayları kesip biçen basmakalıp bir model olarak ele alınırsa kendi karşıtına dönüşür» diyor. «İşçinin Sesi» teorisyenlerinin içine düştükleri durum budur. Örneğin Lenici parti öğretisini ele alalım. «İşçinin Sesi» teorisyenleri, Lenin'in II. Enternasyonal oportünistlerine karşı yeni tip bir partinin oluşturulması için verdiği savaşım sırasında söylediklerini - o dönemin tarihsel koşulları çok yönlü bir şekilde incelenmeden - basmakalıp bir şekilde günümüz koşularına zorla uyarlıyorlar. Bunu yaparken de sözde Leninci parti öğretisini savunur görünüp, bu öğretinin özünü boşaltıyor, kendi karşıtına çeviriyorlar. Lenin'in parti öğretisi ideolojik, politik, örgütsel bütünlüğe dayanır. Demokratik merkeziyetçilik ilkesi birbirinden ayrılmayan iki yönün diyalektik birliğini oluşturur. Bugün «İşçinin Sesi» parti öğretisi konusunda neyi savunuyor? «Farklı görüşlerin özgürce tartışılmasından», «bürokratik disiplinden», «parti içinde bir kaç grubun varlığından», «militanların tartışma özgürlüğünün ve insiyatiflerinin yokedildiğinden» söz ediyor. Bunlar İkinci Enternasyonal oportünistlerinin, menşeviklerin ve günümüzdeki revizyonistlerin Markscı-Leninci partilere yöneltikleri saldırıların özünü oluşturuyor. (Çağdaş revizyonistler, Lenici parti öğretisinin temel normlarından birisi olan demokratik merkeziyetçilik ilkesini «bürokratik merkeziyetçilik» diye tanımlamakta, «demokrasiyi etkin kılma», «yerel insiyatifi geliştirme», «görüşlerin serbestçe mübadelesi» belgileri altında saldırmaktadır. Örneğin Fransız Komünist Partisi'nden atılan dönek R. Garaudy, parti üyeleri arasında «görüşlerin serbestçe dolaşımı» üzerinde durmakta ve aynı hedefi gösteren militanlar için «bütün temel sorunların ve arzu edilen sonuçları sağlayacak en uygun araçların tartışılmaya açılmasının mümkün olması gerektiği»ni söylemektedir.) Bunlar, Lenin'in partiyi iş yapamaz bir tartışma kulübüne çevirmek isteyenlere karşı çıktığı ve çelikten bir disiplin için savaştığı noktalardır. Bunlar, günümüz «solcu» gruplarla revizyonistleri birbirine yakınlaştıran ortak belgilerdir.» Yürükoğlu grubunun yolu, «Leninci» ve «Bolşevik» cilalarını bir yana atarsak; işte böylesine antileninist ve antidiyalektiktir. Günümüz «yeni-Sol» hareketlerinin eklektizmini, dogmatizmi ve sekterliği aynen yansıtmaktadır.

«İşçinin Sesi» teorisyenlerinin Lenin'in yapıtlarına yaklaşımı da diğer küçük burjuva devrimcisi ideologları aratmaktadır. Aynı nedenlerle aynı eklektik yaklaşım sözkonusudur. Bunlar da «cennet adası»ndaki koşullara göre Lenin'in yapıtlarını mekanik bir ayrıma tabi tutuyorlar, «önem ve güncellik» sırasına koyuyorlar. Yazılarında Lenin'den bol bol alıntıların yapılmasına rağmen, bu alıntılar belirli bir dönemi kapsıyor ve «İşçinin Sesi» ideologları bu dönemin koşullarını ayrıntılı bir incelemeden geçirme yeteneğinden yoksundurlar. Çünkü, Marksizm - Leninizm'in üst üste yığılmış dogmalar, anlamsız bir formül derlemesi, «politik soru-yanıt» derlemesi olarak görülmesi buna engel olmaktadır. Bu öğreti onlar için bir eylem kılavuzu değil, kendi kurgularını doğrulayacak alıntıların yapılacağı bir formüller derlemesidir. Onlar, bu devrimci teorinin **«bir doğma-inak olmadığını, bunun kesin olarak ve gerçekten yığınsal gerçekten devrimci hareketin pratiği ile sıkı sıkıya örülerek oluştuğu»** gerçeğini atlıyorlar. Böyle olduğundan Marks ve Engels'te olduğu gibi Lenin düşüncelerl arasında da yer ve zamanın özgül koşullarını yansıtan yönlerine sarılıyorlar. Bazı özgül koşullar için söylenenleri genelin bağlamı içerisinde değerlendirmekten kaçınıyorlar. Alıntılarının genel önermelerden çok, özgül koşulları yansıtan düşünceleri kapsaması boşuna değildir. Bu dogmatizmin kendi doğmalarını doğrulama çabalarının, «devrimci gevezeliğin», «kof slogancılığının» bilinen yöntemleridir.

«İşçinin Sesi»nin Lenin'in yapıtlarına yaklaşımındaki mekanikliğin ve eklektizmin somut bir örneği daha vardır. Geçen sayılarından birisinde bu gazete «Lenin'i Lenin'den Öğrenelim» başlığı altında «Lenin'den **özellikle** okunması gereken kitap ve yazılar» listesi yayınlıyordu. Bu liste «İşçinin Sesi» ideologlarının Lenin'i nasıl çarpıttıklarının ve Lenin'in yapıtlarına nasıl yaklaştıklarını göstermesi açısından ilginçtir. Birincisi, **«özellikle»** tavsiye edilen kitap ve yazıların çoğunluğu, yukarıda sözü edilen dönemde, yani Bolşevik - Menşevik ayrımının öne çıktığı dönemde kaleme alınmışlar dır. Bu, tüm doğmatiklerin doğasında varolan Marksist - Leninist düşüncelerin bazı yönlerini bütününden kopararak ele alma ve abartma özelliğini yansıtmaktadır. «İşçinin Sesi» ideologları da Lenin'in sag oportünizme karşı savaşımını tek yanlı abartarak (Üstelik bu savaşımın bütünü değil, sadece keyfi bir öznelcilikle belirli dönemi abartılmaktadır ki, lis tede makalelerin bile yeralması bu nu doğruluyor.) ve Lenin'in sol oportünizme karşı savaşımının adını dahi anmaksızın «sol çocukluklarını» gizlemeye çalışıyorlar. Sağduyu sahibi herkes, bu listeden «İşçinin Sesi» teorisyenlerinin amacının «Lenin'i Lenin'den öğrenmek» değil, Lenin'i bölük-pörçük ederek, «cennet adası» rüyalarını gerçek gibi göstermek olduğunu görecektir.

İkinci olarak, «İşçinin Sesi» nin «özellikle okunması gerektiğini» söylediği yapıtlar, «Yeni-Sol»ların yıllardır Lenin'in diğer yapıtlarına karşı zoraki «önem» vermeye çalıştıkları yapıtlardır. Şu halde, «İşçinin Sesi»nin listesi, eski bilinen ve günümüzde de uygulanmaya çalışılan şeylerin bir tekrarıdır. Ancak tarihi bilmeyenler, bu listede yeni orjinal ve bilimsel bir yan bulabilirler.

Marksizm - Leninizm'in düşmanları ortaya çıkışından bu yana, bu devrimci öğretinin bütünselliğini sarsmaya yönelen iddiaları tencit plavı gibi yenileyip durmuşlardır. Onlar, yıllardır Marks'ta iç çelişkiler bulmaya çalıştılar, «genç Marks», «olgun Marks» gibi ayrımlara başvurdular. Engels'i Marks'la, Lenin'i Marks ve Engels'le karşı karşıya getirmek istediler. Lenin'in Marks'ı «revize» ettiği, Leninizm'in «Rusya'ya özgü» bir olgu olduğunu yaymaya çalıştılar. Lenin'in «voluntarist»liği üzerine burjuva ideologları ve oportünistler daima ortak bir dil buldular. Lenin'in çeşitli dönemlere ayrılması, Oktobr öncesi ve sonrasında yazdıklarının birbirinin karşısına konulması, işçi sınıfı hareketinin çeşitli dönemleri arasında iç çelişkiler ortaya çıkartılması burjuvazinin bilinen sinsi ve çok yönlü saldırılarıdır. Burjuva ideolojisinin işçi sınıfı hareketine sızması demek olan oportünizm, bu saldırıları «devrimci», «sosyalist» «Leninci» maskesi altında yaymaya çalışmaktadırlar. Dolayısıyla «İşçinin Sesi»nin «Leninci» cilası kaldırılırsa, geriye yalnızca burjuva sah tekarlığı ve oportünizmin kokuşmuşluğu kalır. Bunun Leninizm'in bazı yönlerine düşmanlığa kadar vardırılması kaçınılmazdır.

Diğer «sol» oportünist gruplar gibi, «İşçinin Sesi» de böylesi bir yolda yürüyor. Leninizmin bütünselliğini bozuyor, bazı yönlerini yad sımaya çalışıyor. Örneğin «özellikle okunması gereken kitap ve yazılar» listesinde «Sol Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı»nın yer almaması doğal bir şey olarak düşünülemez. «Lenin'i Lenin'den Öğrenelim» diye ortaya çıkanların, Marksist - Leninist strateji ve taktiklerinin en genel yapıtlarından birisi olan Lenin'in bu eserini listelerinde yervermemeleri düşünülebilir mi? Tarihsel deneyime dayandıklarını söyleyenlerin ve sık sık geçmişe başvuranların, bolşevik hareketin deneyimlerinin bir genelleştirilmesi olan «Sol-Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı»nı görmemezlikten gelmeleri doğal mıdır? Elbette ki, hayır. Ama doğal olan ve çok iyi bilinen birşey, varsa o da; «İşçinin Sesi» teorisyenlerinin tıpkı diğer «Sol» oportünist gruplar gibi «Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığına» düşman oldukları ve bu yapıtın ve bir bütün olarak Leninizm'in, bu grupçukların korkulu rüyası olduğudur.

(1) Sofizm: M.Ö. 5. ve 4. yüzyıllarda eski yunan felsefesinde ortaya çıkan bir akıma verilen ad.
Terim olarak sofizm, gerçeği çarpıtma doğrultusunda kavram cambazlığı, kof gevezelik, boş laf düellosu, yanıltmacılık, uydurma kanıtlar ileri sürme ve safsatacılık anlamına gelir.

YIĞINSAL SAVAŞIM VE DİRENİŞ İÇİN İLERİ!

Ülkemizde, devrimci sürecin bu aşamasında, canalıcı sorun ve baş görev nedir? İşçi sınıfımızın politik hareketi her alanda her zaman olduğu gibi içinde bulunduğumuz ortamda da canalıcı soruna, Leninci bir yaklaşımı getirmiştir: **«En geniş demokrasi güçlerini işçi sınıfının çevresinde örgütleme savaşını veren komünistler, baskı yasalarına karşı savaşı, Amerikancı sıkıyönetimci Demirel Hükümeti'ne, faşist teröre, ABD emperyalizminin dayatmalarına, ikili kölelik anlaşmalarına karşı savaştan ayırmıyor.»** Faşizm tehlikesinin güncel bir tehlike olmaktan öte kapıya dayandığı günümüz Türkiye'sinde işçi sınıfımızın politik öncü gücü baş görevi de saptamıştır: **«Gerçek demokratik alternatif, CHP'li yurtseverlerin, CHP tabanının da yer aldığı parlamento dışı en geniş demokrasi güçlerinin eylem birliğidir. Yığınlara, bunun dışında sorunları, bunalımları çözecek, faşist terörü önleyecek başka bir alternatifin bulunmadığını kavratmak, onları anti-faşist, anti-emperyalist çıkışları içinde örgütlemek zorunluluktur.»** Bu savaşın odağında işçi sınıfı vardır: **«Ana güç işçi sınıfıdır. Onun demokratik, anti-emperyalist çevresinde milyonları bir araya getirmek için yılmadan çalışmak, yığınları her eylemini örgütlü güce dönüştürmek için özveriyle çalışmak, yığınlar arasına dalmak, onları örgütlemek, komünistlerin vazgeçilmez görevleridir.»** Bu ana güç tarihsel sorumluluğunun bilinciyle hareket ediyor: **«Militarist kliğin ve Demirel Hükümeti'nin Türkiye'yi emperyalist saldırgan planlara araç etme girişimlerine, demokratik özgürlüklere ve halkın yaşam koşullarına saldırısına karşı, her türlü zorbalık yasa ve önlemlerine karşı, açık bir askersel diktatörlüğe geçit vermemek için TİP'i, TSİP'i, Kürt demokratlarını, dinsel inançlı yığınları tüm CHP'lileri, yurtsever er, assubay ve subayları eylem birliğine...»** çağıran ses, işçi sınıfımızın öncü gücünün gür sesidir.

Bu gür ses, en geniş ilerici ve demokratik çevrelerde yankılanıyor İşçi sınıfımızın Leninci Partisi'nin kararlı, ardıcıl eylem birliği politikası yaşama geçiyor. Tüm ulusal demokratik güçlerin eylem birliği yolunda önemli adımlar atılıyor. TSİP, Birlik Dayanışma, Devrimci Demokratların ortak çağrısı bu yolda önemli bir çıkıştır. Sendikalar, ilerici, demokratik örgütler Uçlü Çağrı'yı destekliyorlar. Eylem birliği yolunda gözle görülür bir gelişme izleniyor. Gençlik canıyla kanıyla eylem birliği çalışmalarının içindedir. Üçlü Çağrı diğer toplumsal kesimler arasında olduğu gibi gençlik içinde de derin yankılar uyandırmıştır. Bu doğrultuda somut, kalıcı, ileri adımlar atılmaktadır.

Eylem birliği temelinde güçlü demokratik bir hareketin yaratılması, yığınsal savaşın ve direnişin örgütlenmesi faşizm tehlikesinin önünün kesilmesinin, demokratik mevzilerin savunulmasının güvencesidir. Yığınlar her gecen gün bu gerçeği daha açık görüyorlar. Yığın savaşlarında ve direnişlerinde bir canlanma izleniyor. Tekel işçilerinin, Tariş işçilerinin direnişleri, açığa alınan TÖB-DER'li öğretmenlerle giderek genişleyen dayanışma eylemleri, ilerici yurtsever gençliğin anti-faşist çıkışları yığın eylemlerindeki olumlu gelişmeleri gösteriyor. Nesnel durum bu gelişmelerin daha da hızlanacağını ortaya koyuyor. Yığınların eğilimlerini dikkatle izlemek, etkinliklerini örgütlü savaşıma katmak görevi somuttur. Bu görev, bir yanıyla işçi sınıfının politik hareketinin, O'nun savaş yolundan yürüyen örgütlerin çok yönlü güçlendirilmesini, diğer yanıyla eylem birliği konumlarının genişletilmesini gerektiriyor. Bu iki yan etle tırnak gibi iç içe geçmiştir.

Yığın savaşlarındaki olumlu gelişmeler ileri demokratik devrim savaşında yeni yeni perspektifler, yeni yeni olanaklar açabilir. Ancak somut koşulları iyi değerlendirmek ve faşizme karşı savaşımı ileri demokratik devrim savaşımına sıkı sıkıya bağlamak. Fakat faşizme karşı yığın savaşlarındaki olumlu gelişmelerden zamansız sonuçlar çıkarmamak gerekiyor. İşçi sınıfımızın Lenince Partisi'nin belirttiği gibi: **«Türkiyemizde olanlar faşist tırmanışa karşı direnişlerin gelişmesi sürecinin artmasıdır. Sınıf savaşlarının sertleşmesidir. Amerikan köleliğine burjuvazinin canavarca baskılarına karşı ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış, özgürlük, sosyalizm için savaşın daha canlı, daha planlı ardıcıl sürdürülmesidir.»**

Bu süreci daha da derinleştirmek ve güçlendirmek yolunda ileri!

GENÇLİĞİN SAHTE DOSTLARI KERVANINDA YENİ BİR İSİM: YÜRÜKOĞLU GRUBU

Bir süreden beri İngiltere'de bir kısım aydın ve öğrencinin yayınladığı «İşçinin Sesi» adlı yayın organı etrafında kümelenen «sol» oportünist bir grup işçi sınıfının Leninci hattına karşı azgın bir kampanya sürdürmektedir. İşçi sınıfımızın Leninci partisinin programını ve ilkelerini çarpıtan, «sol» oportünist bir temelde yorumlayan bu grup ilk aşamadaki «iyiniyetli» maskesini bir tarafa atıp likidatör-bozguncu yönünü her geçen gün daha fazla açığa vurmaktadır.

İşçi sınıfımızın Leninci partisine yöneltilen bu saldırı aynı zamanda işçi sınıfının savaş yolunda yürüyen ilerici gençlik hareketine yöneltilen bir saldırıdır. Onlar likidatör-bozguncu çalışmalarının sivri ucunu işçi sınıfının Leninci hattına yöneltmekle birlikte ilerici gençliğin savaşkan örgütlerine İGD'ye, İLD'ye de yöneltmiş bulunuyorlar. Dedikodu ve ihbarcılıktan, karaçalma ve iftiraya kadar, tehdit, şantaj ve saldırıdan yaralama ve kurşunlama olaylarına kadar uzanan ve «sol» serüvenci çizginin her geçen gün açığa çıkan yöntemlerini ilerici gençliğe karşı uygulamaya çalışıyorlar. Ama sadece bununla yetinmiyorlar. İlerici gençliğin savaşkan örgütlerini ve birimlerini ilerici gençliğin savaş platformunu, savaş ilkelerini «sol» bir yönde değerlendirerek serüvenci bir noktaya sürüklemeye, işçi sınıfının Leninci hattından koparmaya çalışıyorlar. Genel ideolojik politik ilkelerinin bir yansıması olarak ortaya çıkan bu çarpıtmaları daha önceki diğer «sol» ve sağ grupların yöneltttiği elestirilerin daha cilalanmış ve ince yöntemlerle ortaya serilmiş yeni biçiminden başka bir şey değildir.

İşçi sınıfımızın Leninci partisi yaptığı açıklamalarla, ideolojik-politik yorumlarla bu grubun görüşlerini anti-leninist olarak mahkum etmiştir. İlerici yurtsever gençlik, işçi sınıfının Leninci partisinin yolundan yürüyor. İlerici gençliği işçi sınıfının savaş yolundan koparmaya ve serüvenciliğe sürüklemeye çalışan bu «sol» oportünist gruba karşı ideolojik savaşımı yükseltiyor. İşçi sınıfının Leninci hareketine yönelik likidatör-bozguncu bir niteliğe dönüşen Yürükoğlu grubunun aynı zamanda gençlik düşmanı yüzünü demaske etmek Leninci bir görev olarak önümüzde duruyor.

1 —) Bu grup ilerici gençliğin şanlı savaşını, demokrasi savaşımındaki, gençlik hareketindeki yerini ve işlevini, hızlı gelişim sürecini küçümsüyor. (1) «Sol» serüvenci grupların, Maocuların gücünü abartıyor. (2) Böylelikle «sol» serüvenci eğilimini açığa vuruyor. Küçük-burjuva «sol» gruplarla anti-İGD platformunda eylem birliği arayışlarını sergiliyor. Küçükburjuva devrimciliğinin bunalımından yararlanmaya çalışıyor. Onlara ideolojik baş olmak istiyor. Örgüte karşı güvensizlik tohumları ekerek bölücü işlevine malzeme toplamak istiyor. Örgütü güçten düşürme amacına yöneliyor. Yığın eylemlerine inançsızlık besliyor, etkin eylemler diye yığınlardan kopuk «bir avuç kahramanı»ın bireysel çıkışını öneriyor. Bu serüvenci eylemleri işçi sınıfının, demokratik örgütlerin örgütlü yığınsal eylemlerinin karşısına koyuyor. (3) Bu nokta onların diğer küçük-burjuva devrimcilerle paylaştıkları ortak noktalardan birisidir. İlerici gençliğin kanıyla, canıyla elde ettiği kazanımları kendilerine mal etmek kurnazlığına sapıyor, böylelikle militanları serüvenci çizgisine çekmek istiyor. İlerici gençliği saldırganlıkla suçlarken, ilerici gençliğe yönelen çok yönlü saldırıları gözden kaçırıyor. Anti-İGD temelinde «kutsal ittifaklara» çanak tutuyor. (4) Bu çok yönlü saldırılara karşı ilerici gençliğin elini kolunu bağlamak demektir. Serüvenciliğe ve pasifizme zemin hazırlamaktır. Örgütü «Sol» sekter konum lara çekme istemi, pasifizme verilen primle çitişmiştir.

2 —) CHP yurtsever gençliği ile eylem birliğini küçümsüyor. CHP'li yurtsever gençliğin anti-faşist savaşımdaki politik potansiyel gücünü görmüyor. Bu potansiyel gücün harekete geçirilmesini ve eylem birliğine çekilmesinin gençliğin anti-faşist konumlarını güçlendireceğini anlamıyor. (5) İlerici gençliğin ilkeli ve ardıcıl eylem birliği politikasının içini boşaltıyor. Eylem birliği politikasının ilerici gençliğin kendi özgül savaşımını dıştalamayacağını, tersine ilerici gençlik hareketinin çok yönlü güçlendirilmesine paralel olarak gelişeceğini gözden kaçırıyor. İdeolojik savaşımla eylem birliği politikasını karıştırıyor. İdeolojik savaşımda ödünsüz tutumu, politikadaki esnekliğin karşısına getiriyor. Lenin'e ters düşüyor. (6) Gençliğin tüm anti-faşist güçlerinin birleştirilmesinin dirimsel önemini altını çizen Dimitrovcu tezi yadsıyor. (7)

3 —) İdeolojik birlikle örgütsel birliğin bütünlüğünü, (bunun terside doğrudur. Örgütsel birlik olmadan ideolojik birlik de olmaz.) Örgüt çatısı altındaki herkesi bağlayan örgütsel çalışmanın normlarına ve yasallıklarına oportünist bir yaklaşımla karşı çıkıyor, örgüt içerisinde farklı politik eğilimlerinin varlığını yararcı bir yaklaşımla hoş görüyor, örgütü güçten düşürme yönünde burjuvaziye yardım ediyor. (8) Örgütü farklı politik eğilimlerin çarpıştığı bir tartışma kulübüne çevirmek istiyor. Örgütü tasfiye etme amacına yöneliyor, bu amaçla demokratik merkeziyetçiliğin özünü boşaltıyor. Merkeziyetçiliğin, örgüt içinde biriken ileri deneyimin tüm örgütün ortak değeri olduğu biçimindeki bilinsel tezin (9) üzerinden atlıyor. Örgüt içinde grupçuluğu, fraksiyonculuğu yerleştirmek istiyor. Bu amaçla demokratik yönü kılıf olarak kullanıyorlar. (10) Örgüt birimlerinin, üyelerinin girişkenliğini ve etkinliğini geliştirmek anlamında değerlendirmiyorlar -bunu düşünmeleri bile kendi varlıkları ile çelişir-böylesi bir gelişimin daha fazla merkeziyetçiliği gerektirdiğini anlamıyorlar. İşçi sınıfımızın Leninci partisine en yakın örgütlü güç olan ilerici gençlik hareketini diğer demokratik kitle örgütleriyle aynı kefeye koyuyorlar. İlerici gençliğin sağlam yapısını, işçi sınıfının savaş yoluna sıkı bağlılığını görüp, örgütsel bağımsızlığı fraksiyoncu amaçlarını yeşertmek için bayrak yapıyor. Öncüye militanca bağlılığın örgütsel bağımsızlığı dıştalamadığı gerçeğini çarpıtıyorlar. İlerici gençliğin bu konumunun kendilerine yaşam hakkı tanımadığını biliyorlar. Kızgınlıkları bundandır (11). Özenli, sabırlı, dikkatli, özverili çalışmaya ayak uyduramayan küçük-burjuva kafasıyla örgüt disiplinine karşı tüm kinlerini kusuyorlar (12). «Tartışma» ve «açık eleştiri» adı altında örgütün birliğini parçalamaya yöneliyor, örgütlü çalışmanın yasallıklarını çiğniyor, örgütü bölücü niyetlerini açığa vuruyorlar.

İlerici gençlik hareketi örgütlerinin güçten düşürülmesine, örgütün tekkeye dönüştürülüp, örgütlü çalışmanın normlarının ve yasallıklarının çiğnenmesine, örgütün tasfiye edilmesine izin vermeyecektir. Örgütün, örgütsel çalışmayı güçten düşüren ayrık otlarından kendini arındırarak örgütsel birliğini pekiştireceğini ve gelişimini hızlandıracağını belirten Lenin'in görüşleri ilerici gençliğin yolunu aydınlatmaktadır.

4 —) Bu grup, yurtseverlik ile enternasyonalizm arasındaki diyalektik bağı koparıyor. İlerici gençliğin ilkeli, Leninci yaklaşımına küçük-burjuva milliyetçi bir anlayışla «sol» konumlardan saldırıyor (13). İlerici gençliğin Kürt demokrat gençleri ile gelişen eylem birliğini baltalama amacına yöneliyor. Kürt demokrat gençlerinin ulusal duygularını sömürerek taban devşirmek istiyor. Bunu da proletarya enternasyonalizmi ilkelerinin ardına gizlenerek yapıyor. Böylesi bir yararcı yaklaşım, Kürt gençliğinin enternasyonalist bilincinin gelişmesine değil, milliyetçi eğilimlerin gelişmesine hizmet eder. Bunlar daha öncede proletarya enternasyonalizmi ilkelerini nihilist eğilimlerini gizleyebilmek için kalkan olarak kullanmışlardır. Onların proletarya enternasyonalizminin özü budur. İşlerine geldiği gibi istedikleri biçimde sonuna kadar «özgürce» kullanmak!

5 —) Bu grup, CHP'li yurtsever gençliğe karşı sürdürdüğü «sol» sekter tutumu, sosyalist partilerin gençliğine de yöneltiyor (14). İdeolojik savaşımla, eylem birliği politikasını karşı karşıya getiriyor. İlerici gençliğin sağ ve «sol» oportünizme karşı verdiği ilkeli, ardıcıl savaşımı gözden kaçırıyor. Eylem birliği politikasının karşısına koyuyor. Genç-Öncü, SGB gibi gençlik örgütlerini eylem birliğinden dıştalayan, bu örgütlerle eylem birliğini diğer ilerici, sol gençlik gruplarıyla eylem birliğinin karşısına çıkaran, gençliğin tüm anti-faşist güçlerinin birleştirilmesi görevinin üzerinden atlayan, seçmeci, sekter bir çizgi izliyor (15). Bu gençlik örgütlerinin nicel gücünü eylem birliğindeki politik rollerinin karşısına getiriyor. Genç Öncü, SGB gibi gençlik örgütlerine sekter konumlardan yaklaşım küçük-burjuva «sol» gruplara yaklaşımda sonuna kadar esnek bir temele oturtuluyor. Kendi «sol oportünist anlayışlarının bir gereği olarak ilerici gençlik hareketi ile bu gruplar arasındaki ideolojik farklılıkları bulanıklaştırıyor. Küçük-burjuva «sol» devrimci gruplara karşı ideolojik savaşımı önemsemiyor.

6 —) İlerici gençliğin akademik-demokratik savaşımı devrim savaşına bağlayan (16), (17) ilkesel tutumunu «sol» sekter bir anlayışla çarpıtıyor. Akademik-demokratik haklar için verilen savaşımı küçümsüyor. Mevcut koşullarda bile elde edilebilecek en küçük demokratik hakları devrim savaşının utkusuna bağlıyor. «Ya hep ya hiç» mantığıyla hareket ediyor, demokratik mevzilerin sonuna kadar savunulması ve korunması görevinin üzerinden atlıyor. Örgüt düşmanlığı ile gözleri kararan bu grup, «devrimciliğini» kanıtlamak isterken diğer küçük-burjuva «sol» gruplardan daha «sol» konumlara savruluyor. Bu durum onların keskinlik tutkusunun, devrimci lafazanlığının bir göstergesi, somut durumu gözönüne almayan «sol» sekter anlayışlarının bir yansımasıdır.

BAZI SONUÇLAR

Bu grup, serüvenci, sekter, küçük-burjuva milliyetçisi «sol» oportünist bir gruptur. Teorisi ve pratiğiyle işçi sınıfının Leninci hattına O'nun savaş yolundan yürüyen ilerici gençliğe düşmanlığa dayanıyor.

Bu grup, ilk başlardaki «iyiniyetli» maskesini sıyırıp atmış, anti-TKP, anti-İGD bir temele oturmuştur. Burjuvazinin anti-komünizm ve anti-sovyetizm aygıtının bir parçası olup çıkmıştır. Bu grubun işçi sınıfının politik hareketini, O'nun savaş yolundan yürüyen gençlik örgütlerini savunuyor görünmeleri kimseyi yanıltmamalıdır. Çünkü örgüt yıkıcılığının, bölücü konumların açıktan açığa savunulmasının kendileri açısından intihar olacağını biliyorlar. Örgütü savunur görünerek Troçki'den ödünç aldıkları «sızma» taktikleri ile örgüte dışardan yöneltikleri saldırıları, fraksiyonculuğu gizlemek istiyorlar.

İlerici gençlik bu grubu zamanında açığa çıkarmış, örgütsel yıkıcılığa örgütün tasfiye edilmesine izin vermemiştir. Örgütün dışında metrekarelerce boş alanda kendi yazgıları ile başbaşa bırakmıştır. Oportünizme karşı ideolojik savaş konumlarını güçlendirmiş, «sol oportünizme karşı savaşımda yeni yeni deneyimler elde etmiştir. Burjuvaziye ve burjuvazinin sahte devrimci maskeli uzantılarına karşı çok yönlü savaşım sürekli derinleşen ve gelişen bir süreçtir. Bu süreç; ideolojik-politik-örgütsel konumlarımızı güçlendirerek, Leninist eğitime hız vererek, işçi sınıfının savaş yoluna daha sıkı sarılarak daha da derinleşecek, güçlenecek ve gelişecektir.

---

(1) İşçinin Sesi, sayı. 104, sayfa. 4, Yığınlar eylem istiyor.
(2) a. g. e, sayı 105-106, sayfa. 17
(3) a. g. e, sayı 103, sayfa. 2
(4) a. g. e, sayı. 105-106, sayfa. 17
(5) a. g. e, sayı. 103, sayfa. 3, Selam olsun burjuvaziye korku salanlara.
(6) V. İ. Lenin, «Sol» Komünizm, sayfa. 73-74.
(7) G. Dimitrov. Seçme Eserler, c. 1, sayfa. 332-333
(8) İşçinin Sesi, sayı. 102, sayfa 4, Hareketimizin Leninci Birliğini koruyacağız.
(9) V. Aşanin, Leninci Parti İlkeleri, sayfa. 29.
(10) İşçinin Sesi, sayı. 107-108, sayfa, 6-7 Savaşın Neresindeyiz?
(11) İşçinin Sesi, sayı. 102, sayfa. 4, Hareketimizin Leninci Birliğini Koruyacağız.
(12) Cemil Silahtar, Parti Disiplini, sayfa. 29, İşçinin Sesi Yayınları.
(13) İşçinin Sesi, sayı. 104, s. 1, Şovenizme Karşı Savaşacağız!
(14) a. g. e, sayı 105-106, sayfa. 17.
(15) a. g. e, sayı. 105-106, sayfa. 17.
(16) İlerici Gençler Derneği 1. Büyük Kongresi, Çalışma Raporu, sayfa. 76-77. İYG Yayınları.
(17) İYG sayı 81, sayfa. 8-9, İşçi Sınıfının Savaş Yolunda Yeni Atılımlar İçin İleri.

•sağ ve "sol" oportünizme karşı savaş!

•li dij oportunîzma rast û "çep" şerke!

DEVRİMCİ LAFAZANLIK

TARIK DEMİRKAN

İşçinin Sesi gazetesinin 102. (31 Ağustos '79) sayısında «Devrimci Durum Devrimci Eylem Gerektirir» başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazının amacı 18-26 Ağustos tarihleri arasında gerçekleştirilen «Faşizme karşı savaşım haftasını», eleştirel bir gözle değerlendirmek. Daha doğrusu iddia edilen bu.

Evet; böylesi önemli bir eylemin ardından ilericilere düşen görev, bu eylemi tüm yönleriyle değerlendirmek, başarı ve eksiklikleri açık yüreklilikle ortaya koymak ve önümüzdeki dönemde daha yüksek eylemler için deneyler ve dersler çıkarmaktır. Bu anlamda, ama yalnız bu anlamda eylemleri eleştirmek her sorumlu arkadaşın hakkı ve ötesinde görevidir.

Ama, Emine Engin'in yazısı okunduğunda eleştirinin böyle bir amaca yönelmediği görülüyor. Baştan sona çelişki içinde olan -bunları somutlayacağız- bu yazı, eylemleri, somut hiçbirşey getirmeden, keskin laflar ardında «demagojik militanlık ve reformizmle» suçluyor.

Engin'e göre eylemler, kullanılan yöntemler, sloganlar ve belgileriyle «reformist» ve «günün gerektirdiği devrimci özden yoksun» eylemlermiş. O zaman bu hafta içinde nelerin nasıl yapıldığına bir daha göz atmak gerekir. Türkiye'de şimdiye kadar faşizme karşı başlatılan kampanyaların en büyüğü ve en yaygını olan bu hafta içinde 40'ın üzerinde yerleşim merkezinde yığınsal mitingler düzenlenmiştir. Bunlar izinli olanlarıdır. Faşizme karşı savaşımda her yol ve yöntemi kullanmakta kararlı olan devrimciler - ilericiler, bunların dışında yurdun her köşesinde yüzlerce yerde nicel olarak daha küçük ama nitel olarak aynı değerde izinsiz gösteriler düzenlemişlerdir. Ve altı çizilerek belirtilmelidir ki bu eylemlerin önemli bir bölümü tüm yasaklara rağmen sıkıyönetim bölgelerinde düzenlenmiştir. Sıkıyönetim güçlerinden, polis jandarma ve valiliklere kadar her kademedeki baskı ve saldırılara karşın, her yöntemi kullanarak gerçekleştirilen bu eylemlere «devrimci özden yoksun» damgası vuruluyorsa, o zaman bu görüşte olanların devrimci eylemden ne anladıklarını açık ve somut olarak yazmaları gerekir.

Yine, yazar açısından -aynı konuda- talihsiz bir değerlendirme. Şöyle; «Yöntemlerde burjuvazinin kabul sınırları hatta sempatisi düşünülerek seçilmiş» (a. b. ç.) Acaba Engin İngiltere'deki «Yaz Taarruzu»ndan mı sözediyor diye düşünecektir bu yazıyı ülkede okuyanlar. Çünkü bu kampanya süresince düzenlenen mitinglerin birçoğu yasaklanmış, bazıları saldırıya uğramış, İzmit'te ve diğer yerlerde ilerici gençlik şehitler vermiş ve sıkıyönetim bölgelerindeki gösterilerde yüzlerce kişi gözaltına alınmıştır. Ötesinde burjuvazinin tüm katmanları, tüm olanaklarıyla haftayı engellemeye çalışmışlar, başaramayınca halktan gizleme yolunu izlemişlerdir. Yazarın mantığıyla düşünürsek; kampanyaya MHP'nin tepkisi, telaşı, ağzı köpürerek TKP'ye ve işçi sınıfının yolundaki örgütlere saldırısı, Hergün adlı faşist gazetenin açtığı İGD, İKD, İLD ve TÖB-DER kapatılsın kampanyası, burjuvazinin eylemlere olan «sempatisinin» (!) ve hoşnutluluğunun (!) bir sonucu olsa gerek.

«Faşist yuvalar dağıtılsın», «MHP, ÜGD kapatılsın», «faşist Türkeş tutuklansın» sloganları reformist sloganlarmış. Bunu kanıtlamak için üç neden gösteriliyor: «MHP'nin kapatılması hükümetten, sıkıyönetimden isteniyor», «yığınlar yok», «belgiler yarımağız».

Biz bunlardan sadece birincisi üzerinde duracağız.

Faşizme karşı savaşım çok yönlü ve çok biçimlidir. Leninizmden dogmalar alarak değil, onu özümseyerek düşünebilen her kişi faşizm tehlikesinin ancak işçi ve emekçilerin güçlü iktidarıyla **kesin olarak** yokedilebileceğini bilir. Ama yine iyi bilir ki faşizm tehlikesini geriletebilmek kapitalizm şartlarında da olanaklıdır ve bu amaçla burjuvazinin çeşitli katmanları arasındaki çelişkilerden yararlanmak da gereklidir. Bu reformizm değil, Leninizmin öngördüğü demokrasi savaşımının bir zorunluluğudur. Geniş yığınları anti-faşist eylemlere çekerek, bir yandan onları eğitmek, diğer yandan yığınların devrimci eylemlerinin zorlamasıyla burjuva kanunlarını ve kurumlarını faşist yuvalara karşı harekete geçirmeye çalışmak, geniş antifaşist eylem ve propagandayla faşistleri hayatın her alanında halktan tecrit etmek ve son olarak da herhangi bir faşist diktatörlük girişimine karşın sonuna kadar direnmeye hazır olmak. Eğer savaşım biçimlerinin bu diyalektik birliği kavranamaz, anti-faşist eylemler ve propaganda küçümsenirse, faşizm tehlikesinin yok edilmesi bir devrim sorunu olarak görülür. Demokrasi savaşı yadsınır, anti-faşist savaşım devrime ertelenerek, görünüşte sol, özde ise sağ oportünizmin, pasifizmin batağına yuvarlanılır.

Engin'de de böyle tehlikeli bir eğilimin izlerini görmek mümkündür. Başka bir yerde de aynı mantıkla, eylemlerin belgi ve yöntemleriyle proletarya hegemonyasını yaşama geçirmekten uzak olduğu belirtiliyor. Doğrudur. Eylemlerin direkt amacı bu değildir. Onun bir parçası da olsa, anti-faşist savaş tüm halkın savaşıdır. Ve bu savaşta proletarya hegemonyası sloganı değil, faşizme, emperyalizme ve şovenizme karşı güçlerin eylem ve cephe birliği sloganı yükseltilir. İşçi sınıfı hegemonyasını sloganla değil, eylemlerdeki öncü, toparlayıcı ve sürükleyici gücüyle ispatlayacaktır.

Bir başka önemli çelişki de «burjuvazinin sempatisini kazanan» (!) bu eylemlerin «kritik günlerde militan kadrolarımızı telef etmesi.» Eğer burjuvazi bu eylemlerden memnunsa, militan kadrolarımız eylem içinde biribirlerini telef ediyorlar (!) Yazıda savunulanlardan doğan bu mantık çelişkisi bir yana, «eylemlerde kadrolar telef oluyor» yaygarasını koparan aynı yazar, görüşüne katıldığı bir mektubu yayınlıyor. Ve o mektupta fabrika direnişlerinden söz ediliyor. İşçi sınıfımızın çetin bir toplusözleşme dönemine hazırlandığı, tekellere, sömürüye ve faşizme karşı geniş grev ve direnişlerin arifesinde, fabrikalarda direniş istemek -bilmeyerek de olsa- önümüzdeki dönemin zorlu savaşımını provoke etmekle özdeştir. Çünkü birbirinden kopuk birimlerin direnişleri teker teker ezilecek ve kadrolar -yazarın deyimiyle- telef olacaktır. Böyle bir istem işçi sınıfının uzun dönemli tavrıyla çelişen, küçük burjuva sabırsızlığının sonucudur.

Sonuç olarak yazı Lenin'den alıntılar, keskin slogan ve belgiler ardına gizlenen, kendi içinde bile çelişkili, eleştiren ama öneri getiremeyen, tipik bir «devrimci lafazanlık» örneğidir. Dileğimiz, Engin'in olayları daha ciddi biçimde gözlemesi, olayları kendi görüşünün doğruluğunu ispatlayabilmek için çarpıtarak değil, Leninist gerçekçilik ve sorumlu bir üslupla yorumlaması, somut öneriler getirmesidir.

Bolşevikliği kimseye bırakmayan, kendi dışlarındaki herkese menşevik, ortacı, sağ oportünist damgalarını sorumsuzca yapıştıran bu derginin yazarlarına ve dolayısıyla Engin'e Lenin'in bir yorumunu hatırlatarak yazımızı bitiriyoruz.

«Şayet bir komünist, koca bir yığın ciddi ve ağır işe girişmeden, eleştirel bir biçimde incelemesi gereken olguları anlamadan, edindiği hazır - yapılı sonuçlardan ötürü komünistim diye övünmeye kalkarsa, gerçekten pek zavallı bir komünist olur. Böyle bir yüzeysellik kesinlikle ölümcüldür. (1)

(1) **Lenin «Gençliğin rolü üzerine», Ürün yayınları. s. 50**

YAŞASIN AFGAN-SOVYET HALKLARININ DAYANIŞMASI

Afganistan'da 1978 devrimi yeni, ileri bir aşamaya vardı. Devrimin kazanımlarına sahip çıkan Afgan halkı, askersel dahil, Sovyetler Birliği'nin çok yönlü dayanışması ile, öteden beri Afganistan'da devrimi geriye döndürmeye çalışan, ABD emperyalizminin bağlaştığı, bölgesel gericiliğin ve Pekin hegemonyacılarının desteğindeki iç gericiliğe kesin bir darbe indirdi. Devrimin kalesi Sovyetler Birliği'nin Afganistan'la arasında varolan çok yönlü yardımlaşma gereği, bölgede barışın ve halkların güvenliğinin sağlanması yolundaki Leninci ilkeye, B. M. sözleşmesinin 51. maddesinde yeralan «Her devletin ülkesini kollektif ve bireysel olarak savunma hakkı» ilkesine tıpa tıp uygun olan politikası sonucu gösterdiği enternasyonalist dayanışma, Afgan devriminin ileriye götürülmesinde belirleyici bir rol oynadı.

Başta ABD emperyalizmi, NATO egemen çevreleri, Pekinli hegemonyacılar Afganistan halkının bu utkusunu hazmedemeyip, yalan ve iftira dolu anti-sovyetik kampanyalarına büyük bir hız verdiler. Uluslararası gericiliğin bu anti-sovyetik çığlıklarının altında yatan gerçek nedir? Birincisi, Afganistan'da devrimi geriye döndürmenin yollarının tümüyle tıkanmış olmasıdır. Bilindiği üzere, Afganistan'da emperyalistlerin son baş vurdukları, kendi dümen sularında yürüyen Amin kliğini işbaşına getirmek, ilericilik adına, müslüman dinsel çevreleri devrime karşı kışkırtmak yöntemleri oldu. Ama sökmedi. Afganistan Demokratik Halk Partisi öncülüğünde Afgan halkı, Sovyetler Birliği ile sıkı dayanışma içinde, emperyalistlerin son umutlarını da suya düşürdü. İkinci olarak, ABD emperyalizminin ve NATO egemen çevrelerinin bölgedeki sarsılan konumları oldu. İran devriminin ardından Orta ve Yakındoğu'daki anti-emperyalist çıkışlara Afganistan'da devrimin kesin utkuya ulaşmasıyla, kendilerinin de bir çok defalar söz ettikleri gibi, bölge halkları üzerindeki hegemonyacı çıkarları büyük bir darbe yedi. Üçüncü olarak da, Detant politikasını, uluslararası yumuşamayı baltalamak için baştan beri gerekçe arayan histerilerine Afganistan'daki gelişmeleri kalkan etmek istemleridir. ABD emperyalistleri, NATO egemen çevrelerinin, Pekin hegemonyacılarının bu anti-sovyetik çığlıklarının nedenler, Afganistan'daki son gelişmeler ve kopartılan antisovyetizm çığırtkanlığı ülkemizi de çok yakından ilgilendirmektedir. Özellikle ABD emperyalistleri bölgede kaybettiği konumlarını yeniden kazanabilmek, bölgemizde saldırganlığı ve gerginliği artırma planlarını yaşama geçirmek için, ülkemizi, yeniden, nükleer NATO silahları ile donatma, yeni yeni kölelik anlaşmaları bağıtlama, Türkiye halklarının gelişen anti-emperyalist savaşımını kanla, terörle bastırma ve Türkiye'yi Ortadoğu'da ileri karakol olarak kullanma çabalarına daha da hız verdi. Bunun en güncel ve somut kanıtı, militarist kliğin halkımıza dayattığı ültimatom oldu.

Amerikancı sıkıyönetimci Demirel Hükümeti'nin Amerika'nın İran'a saldırı planlarını desteklemesi ve İran'daki elçilik görevlilerini geri çekmesi bir raslantı değildir. El çabukluğu ile imzalanarak halkımızdan gizlenen ikili kölelik anlaşmaları, ABD emperyalizminin Türkiye'ye yönelik planlarıyla sıkı sıkıya bağlıdır, «Sovyet tehlikesi» ile ülkemizi satılığa çıkaran bu kölelik anlaşmaları haklı çıkartılmak istenmektedir.

Ülkenin içine düştüğü bunalımın nedenlerini halkın gözünde saklayıp bunalımın yükünü emekçi halkın üzerine yıkmak için, generallerin süngü desteğinde, Demirel Hükümeti aracılığı ile askersel faşist bir diktatörlüğe varmak isteyen işbirlikçi tekelci burjuvazi, Türkiye halklarının Sovyetler Birliği ile olan ve tarihsel bir geleneğe dayanan dostluğundan korkuyor, boyalı basınının, maocu paçavra yayınların kirli sayfalarını çarşaf çarşaf anti-sovyetizme açıyor.

Bir de demokrat bildiğimiz kimi çevreler, köşe yazarları, bir yandan Afganistan'da ABD emperyalizminin kirli oyunlarının boşa çıkmasına katılıyorlar. Öte yandan Sovyetler Birliği'ni, «işgalci», «Afganistan'ın iç işlerine müdahale» gibi suçlama talihsizliğinde bulunuyorlar. Bu çevreler şunu iyi bilmelidir ki, bugün «demokratım» diyebilmek, anti-emperyalist, anti-faşist konumlardan söylenebilecek onurlu çıkışlardır. Anti-emperyalist, anti-faşist konumlara varabilmekte, emperyalist güçler üzerinde belirleyici bir caydırıcı güç olan, barışın ve güvenliğin kalesi Sovyetler Birliği'ne saygı temelinden geçer. Sovyetler Birliği'ne çamur atmaktan değil. Geniş emekçi yığınların, yaşamsal sorunları doğrultusunda işçi sınıfımız, onun politik öncü kolunun yol göstericiliğinde anti-emperyalist, anti-faşist savaşımının yükseldiği dönemde, bu çevrelerin Sovyetler Birliği'ne dil uzatması, nesnel olarak gericiliğin değirmenine su taşımıyor mu? Bu çevrelerin «demokratım» diyebilmenin sorumluluklarını bir kez daha düşünmelerinin tam da zamanıdır. Çünkü, söz konusu olan, Afganistan halkının yardımına koşan Sovyetler Birliği, tüm bölge halklarının ve halkımızın anti-emperyalist dirimsel çıkarları, öte yanda emperyalizmin harpçi, hegemonyacı halk düşmanı politikalarıdır.

Ülkemiz işçi sınıfı, onun politik öncü kolu, TİP, TSİP, İlerici Gençlik, tüm kardeş demokratik örgütler, sendikalar ve diğer yurtsever örgütler, her türlü karalama ve yıldırma girişimlerine karşın, tarihsel görevlerini ve sorumluluklarını afgan halkının ve ona kardeş dayanışmasını gösteren Sovyetler Birliği'nin yanında onurlu yerlerini alıyor. Anti-sovyetik karalamaları boşa çıkartıyor.

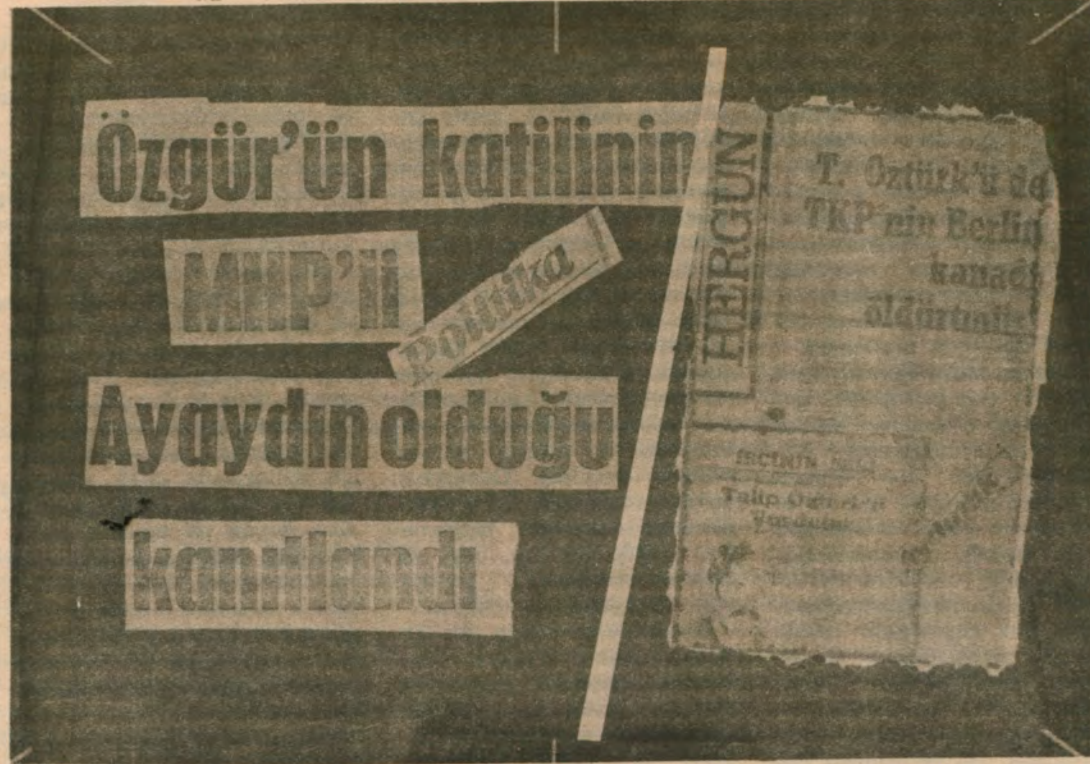
1978 Nisan Devrimi'nden bu yana Afganistan halkı ve gençliği ile dayanışmasını gösteren ilerici gençlik, bu dayanışmasını, **«Yaşasın Afgan-Sovyet Halklarının Dayanışması», «Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi», «Türkiye Emekçi Halkı ve Gençliği Afgan Halkı ve Gençliğinin Yanındadır»** belgilerini haykırdığı, gösterilerle yükseltiyor. Daha da yükseltecektir.

OPORTÜNİZMİN KARANLIK YOLU

Oportünist akımların ortak bir özelliği de genellikle aynı evrelerden geçmeleridir. İşçi sınıfı hareketi içerisinde burjuva ideolojisinin bir yansıması olarak boyveren sağ ve «sol» oportunist akımlar, ilk çıkışlarında bir takım ilkesel sorunları tartışma konusu yaparlar. Markşçı - Leninci ilkelerin burjuva ideolojisi açısından çarpıtılması, değiştirilmesi yönünde ileri sürdükleri görüşler ve ortaya çıkan «tartışma ortamı», ilk anda sol'un kendi içinde kıyasıya bir tartışmaya, çatışmaya girdiği izlenimini verir. Bu kıyasıya «tartışma ortamı»nın toz-dumanının biraz dinmesi, oportünizmin sağ ve «sol» yüzünün açığa çıkmağa başlamasından sonra işçi sınıfının örgütleri oportünizmin etkilerinden —var iseler— temizlenir, örgütlerin dışındaki metrekarelerce boş alana atılırlar. Onlar artık dışarıdan gazel okuyan kuşlar gibi «özgür»dürler ve esen yele göre ötmeye başlarlar. Bu, oportünist akımların ilk evresidir.

Oportünist gruplar burjuva ideolojisinden sızdırdıkları «sermayelerini tükettikten» sonra söyledikleri sadece aşırı bir tekrardır ve kırık bir plak gibi aynı şeyleri cızırdamaya, kulakları tırmalamaya başlarlar. İdeolojik düzeyde açığa çıktıkları, söylecek bir şeyleri kalmadığı için, aynı zamanda işçi sınıfının örgütlerinden dıştalandıkları, işçi sınıfının disiplininin denetim alanı dışına çıktıkları için, burjuvazinin rahatlıkla kullanabileceği bir konuma doğru yolalmaya başlarlar. Dedikodu, karalama, ihbar, tehdit, ikiyüzlülük, ahlaksızlık, moralsizlik oportünist akımların ilkesi haline gelir. Oportünizm artık gittikçe artan ölçüde burjuvazinin yararlandığı bir çöplüğe dönüşür, «sol» serüvenci veya sağ uzlaşmacı özellikleri pis pis kokmaya başlar. Bu da ikinci evreleridir.

İlk evrede, «sol» oportünistlerin keskin çığlıklarına, sağ oportünistlerin «akıllı, uslu» görünümüne kanan ve ideolojik, politik, örgütsel yapıları tam anlamıyla oturmamış kimi devrimciler, bu grupların peşlerine takılabilirler. Oportünist grupların ikinci evresi, inançlı, iyiniyetli devrimcilerin bu gruplardan kopması için aynı zamanda bir fırsat evresidir. Çünkü oportünistlerin üçüncü evresi bir BATAKLIKTIR, kıpırdadıkça batılır, battıkça batılır. Gerek kendi iç yapılarının evriminden, gerekse burjuvazinin anti-Leninci konumlarını değerlendirip şu veya bu ölçüde kullanmalarından ötürü giderek bir provokasyon yuvasına, gericiliğin, karşı-devrimciliğin yedek gücüne dönüşürler. Örneğin, Troçkizm ve Maoizm ilk çıkışlarında küçük burjuva «sol» bir görünümde idiler. Farklı biçimlerle aynı evrelerden geçip bugün ulaştıkları nokta karşı-devrimciliğin doğrudan yedek gücü olmadır. Yine örneğin İkinci Enternasyonal oportünistlerinin devamı olan sosyal demokrat partilerin sağ kanat yöneticilerinin çizdiği kendine özgü gelişim eğrisinin ulaştığı nokta tekelci sermaye ile açık uzlaşma, emperyalist burjuvazinin politikasının savunuculuğudur.

Oportünist akımların bu gelişim süreci, bu gruplara katılanların öznel düşüncesinin sonucu değildir, nesnel bir süreçtir. İyiniyetli olsunlar veya olmasınlar, istesinler veya istemesinler, bu nesnel yasa acımasızca işler.

Çıkardığı gürültü ve patırtıyla son zamanlarda adından çok sözettiren Yürükoğlu grubunun gelişim evrimi çok ilginç bir biçimde bu nesnel sürece tıpatıp uygun bir eğri çizmektedir. Yalnız tek bir farkla: Daha önceki oportünist gruplara kıyasla bu grubun sözkonusu nesnel sürece uygun evreleri daha kısa zaman dilimlerini kapsamaktadır. Bunu da, işçi sınıfı hareketinin oportünist akımlara karşı bağışıklığının artmasıyla açıklayabiliriz.

Yürükoğlu grubu ilk gürültülü çıkışlarında işçi sınıfının öncü kolunun politikasını çarpıtarak, Marksçı-Leninci ilkeleri oportünizmin çamurlarıyla sıvamaya çalışarak, Leninci örgüt normlarını ayaklar altına alarak sözde «açık bir tartışma ortamı» yaratıyor «iyiniyetli» maskesini takındılar. Sorunları ele alış tarzlarındaki çığırtkanlıkları, keskinlikleri, dünyayı akla-karaya boyamaya çalışmaları, her şeye «evet-hayır» yanıtını yapıştırmaları, Marksçı-Leninci literatürü sorumsuzca kullanmaları nedeniyle ideolojik-politik formasyonları, örgüt anlayışları henüz oturmamış bazı aydınlara ve öğrencilere çekici ve çarpıcı geldi. Fakat ne zamanki, işçi sınıfının Leninci Partisi bu yeni bozguncu grubu demaske etti, ideolojik savaşımı yükseltti, Yürükçülerin «Leninci» cilaları kırılıp dökülmeye başladı. Maskelerini bir tarafa attılar. İşçi sınıfının yolundan yürüyen toplumsal örgütlerin içindeki tek-tük taraftarlarının sökülmeye başlanmalarıyla birlikte Yürükoğlu grubu gelişim sürecinin ilk evresini tamamladı. Bu, pek de kısa bir zamanda oldu. İkinci evreleri çok çabuk geldi.

Ne mi yapıyorlar? Diğer oportünist gruplar ne yaptılarsa, ne yapıyorlarsa, onu yapıyorlar. Hiç bir zaman içlerine sindiremedikleri örgütsel disiplinle iplerini koparır koparmaz dedikoduculuk, ihbarcılık, karalama, iftira, saldırganlık baş ilkeleri haline geldi. Ankara'da, Mersin'de, Ortaköy'de (İstanbul) yaptıkları ortadadır. Tek tek kişilerin adların ortalıkta dolaştırmaları, örgütsel çalışmanın çeşitli yönlerini kantin sohbetlerine dek düşürmeleri, ilerici yurtsever gençlere saldırmaları, günlük çalışmalarının baş köşesine oturttular.

İlerici gençlere yönelttikleri bu saldırılar, işçi sınıfının Leninci hareketine yönelttikleri saldırılarla atbaşı gidiyor. Onlar işçi sınıfının savaşerlerini burjuvaziye akıllarınca ihbar ediyorlar. Dedikodularıyla, düşsel öngörüleriyle işçi sınıfının Leninci Partisine bölücülüğü, grupçuluğu, fraksiyonculuğu sokmaya çalışıyorlar. «İşçinin Sesi» adlı likidatör-bozguncu gazetenin 113-114. sayısında R. Yürükoğlu imzalı yazı bu açıdan somut, belgesel bir örnektir. Oportünizmin gerçek, iğrenç yüzüdür.

Sadece bununla da kalmıyorlar. Oportünizmin karanlık yolunda yeni adımlar atıyorlar. Provokasyonlara girişiyorlar. «İşçinin Sesi» adlı likidatör-bozkuncu gazetenin 113-114.sayısının manşetinde bakın neler yumurtluyorlar: **«Hareket içinde Bolşevik-Menşevik ayrımı netleştikçe, her dürüst komünistin kendine sorduğu soruları Talip yoldaşımız da soruyordu ve bir bir Leninci yanıtlar veriyordu. Yanıtlarını açıklayacağı gün vuruldu... Talip Öztürk, Bolşevizmin giderek güçlenmesinden korkan burjuvazinin ve onun beşinci kolu oportünizmin çıkarları açısından dikkatle seçilmiş bir hedeftir. İşçinin Sesi yayınlarını yakından izleyen, titizlikle saklayan Ali İhsan Özgür'de öyleydi.»**

Bir taşla bir kaç kuş birden vurmak istiyorlar. İşçi sınıfının savaşerlerinin, devrim yolunda şehit düşen yılmaz savaşçılarımızın kutsallaşan adlarını kirletmeye çalışıyorlar. Şimdiye dek hiç bir oportünist grubun cesaret edemediği kalpazanlıklara başvurarak, işçi sınıfının Leninci Partisine yönelttikleri saldırıda her yolu ve yöntemi geçerli saydıklarını ortaya koyuyorlar. Böylelikle, ideolojik planda başaramadıklarını kalpazanca yöntemlerle elde etmek istiyorlar.

Onların bu konumlarından kimlerin yararlanacağı açıktır. Nitekim, «İşçinin Sesi»nin bu «korkunç ifşaatını» sayfalarında «Talip Öztürk ve Ali İhsan Özgür'ü TKP Öldürtmüş» diye kara puntolarla manşet yapan «Hergün» ve «Aydınlık» adlı paçavralar, onların anti-TKP konumunu değerlendirmişler, oportünizmin karanlık yolunun kendilerinin kanlı, iğrenç bataklıklarına yöneldiğini somut bir biçimde gözler önüne sermişlerdir. Bu gelişmelerden birkaç gün sonra Ali İhsan Özgür'ün katili MHP İstanbul İl Gençlik Kolu eski Başkanı Kazım Ayaydın'ın olduğunun kesinleşmesi ve bu faşist caninin yeniden tutuklanması, oportünistlerin nasıl karanlık bir yolda olduklarını göstermeye yeter de artar bile.

«Tarih tekerrür etmez», yani olaylar aynı biçimde yeniden tekrarlanmaz ama oportünizmin karanlık yoluna girenlerin sonunun karşı-devrimci bataklık olduğunu tarih birçok kez göstermiştir. İşte Yürükçü likidatör - bozguncular böylesine karanlık bir yolda hızla, hem de kutsal «özgürlük» sözcüğüne basa basa ilerliyorlar. Nereye mi? Yanıtını Lenin veriyor:

«Evet baylar. Siz yalnız bağırmak değil, istediğiniz yere, bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Üstelik bizim de görüşümüz sizin gerçek yerinizin bataklık olduğudur. Ve biz size elimizden geldiğince oraya taşınmanıza yardımcı olmaya hazırız. Ama elimizi bırakın, bize yapışmayın ve o büyük «özgürlük» sözcüğünü kirletmeyin. Çünkü bizim de istediğimiz yere gitme özgürlüğümüz var. Yalnız bataklığa değil, bataklığa yönelenlere karşı da savaşmak özgürlüğümüz var.»

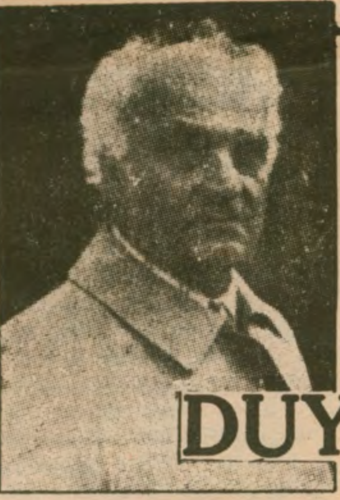

GENÇLİĞİN YOL

NEJAT'LARIN NAZIM

Türkiye işçi sınıfı ve politik hareketi her yıl Ocak ayında iki tarihsel olayı tekrar tekrar yaşar: Bunlardan ilki Türkiye Komünist Partisi'nin kurucularından Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve 13 arkadaşının burjuvazinin kanlı katilleri tarafından Karadeniz'de katledilmesi, diğeri ise TKP'nin ve işçi sınıfımızın savaşeri, büyük komünist ozan Nazım Hikmet'in doğumudur. Bu iki olay, sınıf savaşımının yiğit, kararlı ,acı ve sevinçli, çok yönlü yapısının somut görünümleridir.

10 Eylül 1920'de Bakü'da toplanan 1. kongre ile Türkiye'deki komünist grup ve örgütlenmenin Türkiye Komünist Partisi çatısı altında birleştirilmesinden sonra Ankara hükümeti, işçi sınıfının bu öncü örgütünün yöneticilerini ülkeye çağırdı. Bu çağrının altında yatan, Türkiye'de Oktobr Sosyalist Devrimi'nin etkileriyle yükselen işçi sınıfı hareketini susturmak, bunun için politik öncülerini yoketmekti. Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve 13 yoldaşı çağrının ardında yatan büyük tehlikeyi ,amacı görüyorlardı. Fakat Onlar tüm bu tehlikelerin üzerine korkusuzca yürüdüler; yaşamlarını yiğitçe ortaya koymaktan çekinmediler. Burjuvazinin kanlı çeteleri, Türkiye işçi sınıfının bu 15 yiğit öncüsünü 28'i, 29 Ocak'a bağlayan kapkaranlık bir gecede katlettiler. Her yılın 28-29 Ocak'ında Karadeniz'in dalgaları üzerinde yüzen 15 kızıl karanfil Onların anılarını dipdiri yaşatır.

TKP MK'NİN DUYURUSU

«TKP, Leninci savaşerlerinden birini yitirdi. Türkiye işçi sınıfının yiğit evladı TKP MK Politik Büro üyesi Ahmet SAYDAN yoldaş ağır bir hastalıktan sonra 62 yaşında gözlerini dünyaya yumdu. Ahmet Saydan yoldaş 1 Ağustos 1917'de emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi, zor koşullarda yoksulluk içinde büyüdü. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Daha üniversite yıllarında işçi sınıfının devrimci davasıyla bağlandı. Türkiye Komünist Gençlik hareketine katıldı. İkinci Dünya Savaşı boyunca Hitlercilere, gericilere, militarizme karşı giriştiği anti-faşist ülkü için aktif olarak çalıştı. Faşist saldırganlara, barbarlara karşı yüce Lenin'in ülkesiyle, Sovyetler Birliği'yle dayanışmayı var gücüyle savundu. Bu dönemde faşist yönetimli Saraçoğlu Hükümeti'nce tutuklandı. TKP sıralarına üstteki sınavlardan geçerek girdi. İllegal koşullarda egemen sınıfların her türlü baskı ve terörüne yılmadan göğüs gerdi. Faşizmin belinin kırılmasından sonraki dönemde Legal Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi'nin kurulmasında aktif rol aldı. Sınıf sendikalarının örgütlenmesine ve birliğinin oluşturulmasına önemli katkıda bulundu. 1946 yılında Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi'nin kapatılmasıyla bir kez daha tutuklandı. Polise, ağır, sert işkencelerden, tabutluklardan boyun eğmeden, komünist onurundan en küçük bir ödün vermeden devrimci inancını hiç bir zaman yitirmeden geçti. Uzun yıllar zındanlarda yattı. Ahmet Saydan yoldaş barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm savaşımında parti sıralarında temel örgütten Politik Büroya kadar her düzeyde sorumlu görevler aldı. Uzun yıllar ajitasyon-propaganda dalında çalıştı. Parti'nin verdiği her görevi örnek Leninci disiplin ile yerine getirdi. Oportünizme ve Likidatörlüğe karşı savaşta her zaman Leninci doğrultuda yer aldı. İşçi sınıfı düşmanları ile polis ajanlarıyla ödünsüz savaştı. 1973 Türkiye Komünist Partisi'nin yeni atılımına bütün varlığıyla yardımcı olup, yeni parti kadrolarının eğitimine, devrimci yolda yetişmesine komünist hareket içinde elde ettiği zengin deneylerle değerli katkılarda bulundu. Türkiye ve uluslararası işçi hareketinin değerli savaşçısı Ahmet Saydan yoldaş tüm yaşamı boyunca Marksizme-Leninizme, proletarya enternasyonalizmine sımsıkı bağlı kaldı. Sovyetler Birliği Komünist Partisi'yle Türkiye Komünist Partisi arasındaki kardeşçe bağları daha da pekiştirmek, dünya komünist hareketinin Marksçı-Leninci birliğini daha da güçlendirmek için yorulmak bilmeden çalıştı. TKP'nin Leninci ideolojik örgütsel birliğini her zaman gözbebeği gibi korudu. Bütün partili yoldaşlara, ailesine ve yakınlarına başsağlığı diler, derin acılarını paylaşırız. Anısını her zaman canlı tutacağız.»

(Türkiye Komünist Partisi'nin Sesi Radyosu'nun 19.12.1979 tarihli yayınından alınmıştır.)

...UPHİ'LERİN ...ARIN YOLUDUR!

Yandı 15 yaramdan 15 alev,
kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak.
Kalbim
kanlı bir bayrak gibi çarpıyor
ÇAR-PA-CAK!.

Bu tarihsel olay Nazım'ın dizelerinde bir kez daha ölümsüzleşti.

Nazım Hikmet'i 78. doğum yıldönümünde saygıyla anıyoruz. O ülkemizin, işçi sınıfımızın onurudur. Dün O'nu zindanlarda çürütmeye çalışanlar, partisinden koparmaya çabalayanlar, karaçalanlar, bugün adından bile korkuyorlar. «Ferhat ile Şirin Balesi»ni yasaklama kararının ardında yatan Nazım'ın ve saflarında olmaktan en büyük gururu duyduğu Türkiye işçi sınıfının politik öncüsünden duyulan ölümcül korkudur. O'nun adı sömürüye karşı savaşan yığınların kavgasında kızıl bir bayrak, şiirleri silah, sözcükleri kurşundur.

Biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülmesini,
biliriz öylece yaşamasını, ölmesini.
Hepimiz-birimiz için,
birimiz-hepimiz için!..

Türkiye ilerici gençliği, işçi sınıfını ve O'nun politik öncüsünün bu yiğit savaşçılarının anılarını dipdiri yaşatıyor. Savaşımını Onların başlattığı savaşıma sıkı sıkıya bağlıyor. Onbinleri bu kavgaya katıyor.

BÜYÜK DEVRİMCİ

Stalin 100 yaşında

Jozef Stalin bundan 100 yıl önce, 21 Aralık 1879'da Gürcistan'ın Gori kentinde doğdu. Çok genç yaşlarda Rus Marksistlerinin Kafkasya örgütlerinde çalışmaya başladı. 1900 yıllarında RSDİP sıralarına katıldı. Leninci hattın, bolşevizmin aktif ve kararlı savunucusu Stalin 1912'de parti MK'ne girdi. 1917 Şubat devrimi ile biten sürgün yaşamından sonra büyük Ekim devrimine katılan Stalin, genç Sovyet devletinin ilk hükümetinde «Milliyetler Halk Komiserliği» görevini üstlendi. 1922 yılında da SBKP Genel Sekreterliği'ne getirildi. Genç sosyalist ülkenin sosyalizm kuruculuğundaki eşsiz başarıları ve Hitler sürülerine karşı kazanılan büyük utku, bu büyük devrimcinin, Jozef Stalin'in adıyla doğrudan bağlıdır.

Uluslararası gericilik Stalin'in doğum yıldönümünde de Stalin'in kişiliğinde Sovyetler Birliği'ne çamur atıyor. Burjuvazi, SBKP'nin manevi otoritesini yıkmak için Stalin'in kişiliğinin putlaştırılması eleştirisinden anti-komünist, anti-Sovyet amaçları doğrultusunda yararlanmaya çalıştı, çalışıyor. Stalin'i ideolojik olarak Lenin'e karşıymış gibi göstermek istiyor. Sağ revizyonistler, Stalin döneminin kimi yanlış uygulamalarını, günümüzde de anti-SBKP temelde işlemeye devam ediyorlar. Bilinçli olarak Leninci partilere saldırıyorlar.

Ülkemizde anti-komünizm, Türkiye ile Sovyet halklarının dostluğunu baltalamaya yönelmiştir. İkinci Dünya Savaşı'nda Türkiye hükümetinin faşizm yanlısı iki yüzlü politikasını maskelemek için «Stalin Kars ve Ardahan'ı istedi» yalanının yayılmaya çalışılması hatırlardadır. «Rusya da Stalin'den sonra kapitalizme dönüldü» masalını yayan maocu yaftalarda, bir toplumun kazanımını, sosyalizmin kuruluşunu bir tek kişiye yükleyerek sübjektivizm batağında burjuvaziye eşlik ediyor. Bizim küçük-burjuva «sol» oportünistler, Stalin döneminde kullanılan kimi şiddet ögelerini yer ve zaman koşullarından koparıp evrenselleştirerek anti-komünizm kampanyasına «solcu» biçimde katılıyorlar. «İşçinin Sesi» ihanetçileri ise SBKP'nin Stalin ile ilgili değerlendirmesini sözde benimser görünüp, Stalin döneminin kimi yanlış yönlerinin eleştirilmesini gözden kaçırıyor, SBKP'nin Stalin'i olumlu ve olumsuz yanlarıyla değerlendiren ardıcıl Leninci kararının bir yanını görmemezlikten gelip, diğerini tümüyle ön plana çıkararak çarpıtıyor ve böylelikle aşırı SBKP ve Sovyetler Birliği taraftarı bir görünüm altında ince hesaplanmış anti-SBKP, anti-Sovyet eğilimini açığa vuruyor. Bunun da ötesinde önder ile parti ve yığınlar arasındaki diyalektik ilişkiyi yansıtan Marksçı-Leninci ilkeleri tek yanlı çarpıtıyor. Maoculuğa özgü kişi tapınması yöntemlerle önderin rolünü - yığınların ve öncüsü Marksçı-Leninci partinin bağlamından kopararak - abartıyor, partinin kollektif yönetiminin gücünü ve yığınların savaşımını küçümsüyor.

Gerçekte ise sorunu nasıl değerlendirmek gerekir? Lenin: **«Tarihte hiç bir sınıf kendi bağrında hareketi örgütlemeye, yönetmeye yeterli politik önderler, öncü temsilciler çıkarmadıkça egemenliği ele geçiremez»** der. O halde tarih süreci içinde yöneticilerin rolü raslantı bir olgu değil, nesnel bir zorunluluktur. Ancak tarihte büyük kişiliklerin rolü, sınıf savaşına ve geniş yığınların etkinliğine bağlı olarak anlaşılabilir. Önderlerin yetenekleri, usları, deneyimleri ne denli yüksek olursa olsun, eğer toplumsal sınıfların desteğini alamazlarsa güçsüzdürler. Önderler toplumsal olayların yaratıcıları değil, sınıfların ve yığınların yöneticisidirler. Bu nedenle en parlak bireysel bir başarı bile, kapitalizme karşı savaşan ve sosyalizmi kuran geniş kitlelerin başarısına ulaşamaz. (Bkz. Marksizmin-Leninizmin ilkeleri Yar. Yay. Cilt 1)

Yığınlarla önderler arasındaki sıkı bağ bize, kişilerin putlaştırılması ve insan üstü bir varlık gibi gösterme eğiliminin yanlışlığını gösterir. Kişileri putlaştırma eğilimi, kökleri feodal topluma ya da burjuva bireyciliğine dayanan yanlış bir eğilimdir.

Stalin'in sosyalist kuruculuğa olan eşsiz katkıları yadsınamaz. Ekonomik bakımdan henüz geri olan ülkede, kapitalistlerce çepeçevre kuşatılmış, partiye düşman akımların var olduğu, sınıf savaşının amansızca devam ettiği koşullarda özel bir merkeziyetçilik gerekirdi. Ancak Stalin döneminde bu merkeziyetçilik Leninci kuralların üstüne çıktı. SBKP 20. Kongresinde «Kişiliğin putlaştırılması» üzerine bir rapora yer verecek, komünist partilere özgü kollektif yönetim ilkelerinden uzaklaşılmasının ve Leninci kadro ölçüleri yerine öznel değerlendirmelerin yer almasının yanlışları üzerinde durulmuştur. (SBKP Tarihi. Kızılırmak ya...

Dünya devrim sürecinin gelişmesi, Sovyet toplumunun daha da yetkinleşmesi gereklerine sıkı sıkıya bağlı olan SBKP, Stalin'i olumlu ve olumsuz yanları ile birlikte bilimsel bir değerlendirmeden geçirmiştir. Stalin'in 100. doğum yıldönümünde SBKP'nin teorik yayın organı «Komünist» dergisinde yayınlanan bir yazıda: «SBKP ve Sovyet halkı Stalin'in faaliyetlerinin gerek olumlu, gerekse olumsuz yanlarını objektif olarak değerlendiriyor. Bu tarihin gereklerine uygun Leninci yaklaşımdır. Stalin'in faaliyetlerindeki asıl çelişki şudur ki; Stalin bir yanda kuşkusuz Marksçılık-Leninciliğe bağlı ve devrimci teoriden herhangi bir uzaklaşmaya karşı uzlaşmadan savaşmaya hazır olup, öte yanda bazen Marksçılık-Leninciliğin reddettiği yönetim metodlarına başvurmuştur» diyor. Aynı yazıda «Kişiye tapmanın gelişmemize getirdiği zararları yadsımak ya da küçümsemek hem saçma bir şey olur, hem de tarihe ters düşer» denilerek Stalin konusundaki net tavır belirtilmektedir.

cüsünün de bu konudaki tavrı nettir: TKP'nin Sesi Radyosunun da (23.12.1979 günlü) Stalin'in 100. doğum yıldönümü üzerine yayınlanan bir yazıda şöyle deniliyor: «Bugün sosyalizmin düşmanları anti-Sovyetik karalama kampanyasında, SBKP'nin Stalin'le ilgili ve özünde doğru olan eleştirilerini çarpıtarak kullanmaktan vazgeçmemiştir. Bunun amacı sosyalist toplum düzenine gölge düşürmek ve Sovyetler Birliği'nin İkinci Dünya Savaşı'nda Hitler sürülerine karşı eşsiz kahramanlığını ve insanlığın ilerlemesindeki belirleyici rolünü unutturmaktır. Türkiye işçi sınıfı hareketini devrimci yoldan çevirmek isteyen tüm oportünist ve revizyonist bozguncular burjuvazinin bu iğrenç kampanyalarında onursuzca yer alıyor. **TKP, SBKP'nin Stalin'i hem eleştirel yönde, değerlendiren, hem de O'nun katkılarına değer veren tutumunu bütünüyle benimsiyor. Stalin'in SSCB'de sosyalizm kuruluşuna, barış ve faşizmin başının ezilmesi için verilen savaşı, Dünya devrim sürecinin ilerlemesine katkıları O'na tarihte değişmeyecek bir yer vermiştir, veriyor»**

İLERİCİ GENÇLİK HAREKETİ SUSTURULAMAZ!

Ülkemizde önemli ve zorlu günler yaşanıyor. Son bir yılda K. Maraş, Bayrampaşa, Beşiktaş... kırımlarını yaşadık. 14 Ekim seçimleriyle CHP ağırlıklı hükümetin düşmesini Amerikancı, sıkıyönetimci Demirel iktidarının işbaşına gelmesi izledi. Faşist terör, anti-demokratik baskı ve uygulamalar bu iktidar döneminde daha da yoğun bir nitelik kazanmıştır. Durum böyleyken, ilerici, demokratik güçler önünde çetin ve zorlu görevler bulunuyorken, bazıları işçi sınıfı düşmanlığının, anti-TKP'ciliğin ne olup ne olmadığını keşfe çıkıyorlar. Keskin, içi boş laflarla işçi sınıfının savaş yolundan yürüyen ilerici gençlik hareketine karşı saldırıya geçiyorlar.

«Cennet adası»nda yayınlanan «İşçinin Sesi» adlı gazetenin son 15 sayısının tüm sayfaları, işçi sınıfının savaşkan öncüsünü baş düşman ilan eden, sözümona «ideolojik değeri çok yüksek» yazılarla dolu. İşçi sınıfı bilimine, ülkemiz gerçeklerine ve yaşama tamamen ters olan bu yazılarda «Cennet adası» sakinleri kendilerini «Leninci Komünistler» diye lanse ediyorlar. «Disiplin», «devrimci dürüstlük» sözcüklerini dillerinden düşürmeyen bu küçük burjuva grupçuk, entrizm, yalan ve demagoji gibi en aşağılık yöntemleri elinden düşürmüyor.

Ortaköy'de İGD saflarında kargaşalık çıkarmak isteyen bu grupçuk yukarda sıralanan yöntemleri aynen uyguluyor. İGD'nin hiçbir organında görevli olmayan 3-5 kişi -tıpkı ağababalarının işçi sınıfı partisinin ismini kullanmaya kalkıştığı gibi- İGD adını kullanarak pullar bastırmış. İlerici gençler, İGD üyelerini «tartışmaktan kaçmakla, zorbalıkla, kafa bulanıklılığıyla» suçlayan bu grupçuğun neyi amaçladığını açık bir biçimde gördü. İdeolojik açmazları karşısında, gençlik hareketiyle uzaktan yakından hiçbir ilişkisi bulunmayan öğretim üyesi «barışsever» şeflerini ilerici gençlerin karşısına çıkardılar. «Barışsever» öğretim üyesi ve çömezleri ilerici gençlere saldırıya geçtiler. Bazı gençleri kışkırtmaya çalıştılar. Ama istedikleri dilden çok iyi bir yanıt aldılar.

Lafebeliği ve yalanların sökmediği yerde gençlikle ilişkisi bulunmayanların devreye sokulması onların güçsüzlüklerini gösteriyor. Bu grupçuğun ne yapmak istediği bellidir. Çünkü, bu grupçuk ta işin başından yolunu seçmiştir. Bu yol provokasyondur, likidatörlüktür, serüvenciliktir. Bu yol işçi sınıfı hareketini ve onun yolundan yürüyen güçleri, ilerici gençliği arkadan hançerleme yoludur.

Bu pervasız oportünistlere, işçi düşmanlarına, barış düşmanlarına Ortaköy'de yer verilmeyecektir.

ORTAKÖY'LÜ İLERİCİ GENÇLER

«YOLUMUZ SINIFININ İŞÇİ YOLUDUR!»

Son günlerde kendisine «İşçinin Sesi» adını veren bir takım likidatörler, Türkiye işçi sınıfının politik hareketine açıktan saldırıya geçtiler. Bu «cennet adası» sakinleri adalarında çıkardıkları tezleri habire piyasaya sürüyorlar. Marksçılık - Lenincilikle uzaktan yakından hiç bir ilişkisi olmayan bu tezler, anti-komünizm, anti-Sovyetik çığlıklarla dolu.

Bu baylar açık açık anti-Sovyetizm yapmakla, akıllarınca keskin tezler icat etmekle gerçekte işçi sınıfımızın politik hareketine besledikleri düşmanlığı kusuyorlar. Burjuvazinin anti-TKP korosuna katılıyorlar.

Ama bunlar şunu unutuyorlar: Bu tür saldırılar işçi sınıfımızın ideolojik birliğini değil parçalamak, aksine daha da sıklaştırır. Bunu tersine çevirmeye çalışmak kimsenin harcı değildir.

Saflar netleşti. Her likidatör, her ajan provakatör gibi sizde tarihin çöplüğünde burjuvazinin kucağında yerinizi aldınız sayın «cennet adası» sakinleri.

Bu herkese ders olsun. İşçi sınıfımızı ve onun yolunda yürüyen ilerici gençliği hedef alan tüm saldırılar, şimdiye dek olduğu gibi bundan böyle de gereken yanıtı alacaktır. Bu böyle biline.

Kahrolsun Likidatör oportünistler!

Yaşasın Türkiye işçi sınıfının politik hareketi!

Yolumuz işçi sınıfının savaş yoludur!

Hasköy'lü İlerici Gençler

MERSİN İLERİCİ GENÇLİĞİ: «ÖRGÜTÜMÜZÜ GÖZBEBEĞİMİZ GİBİ KORUYACAGIZ!»

V.İ. LENİN
GENÇLİK BİRLİKLERİNİN GÖREVLERİ
İYG

İGOR İLİNSKİ
KOMSOMOL NEDİR?
ВЛКСМ
İYG

Mersin'de 3-5 başıbozuk, Yürükoğlu grupçuğunun, işçi sınıfının politik öncüsüne «sol» oportünizm batağından yönelttiği saldırılara katılıyor. Bunlar da «İşçinin Sesi»nin yaptığının aynısını, ihbarcılık, burjuva namussuzluğunu yapıyorlar. Bölgemizde örgütsel çalışmayla hiç bir ilişkisi olmayan, disiplinsiz, bozguncu bir kaç kişi, bizlerin örgütümüze olan bağlılığımıza, disiplinimize ümitsiz bir çabayla saldırıya geçtiler. Bunların küçük-burjuva kariyerist, serüvenci tutumları Mersin'de de açığa çıktı. Önce örgütümüze sızmaya çalıştılar. Tutmadı. Ardından militan arkadaşlarımıza, «daha iyi bir iş», «parlak bir gelecek» biçiminde çeşitli kariyerler önerdiler. Bu da tutmadı. İlerici gençlerin öncüye olan sarsılmaz bağlarını ve inançlarını kıramadılar.

Bu yöntemler sökmeyince, gittiğimiz kahvehaneleri basmaya, taşlı, sopalı saldırmaya başladılar. Arkadaşlarımıza, yolları üzerinde pusu kurdular. Bölgedeki kendileri gibi tüm ipsizleri toplayarak, bir zamanlar maocuların, onlarla işbirliğine giren «Dev-Yol» şeflerinin yaptığı hainlik yöntemlerine başvurdular.

Ama, bugüne kadar Mersin'de nasıl ki; maocu bozmaların, «Dev-Yol» şeflerinin saldırılarını boşa çıkarttıysak, aynı kararlılık ve savaşkanlığımızla, Yürükoğlu likadatörlerinin saldırılarını da boşa çıkarttık, çıkaracağız. Onlar Mersin'de hiç bir zaman karanlık amaçlarına varamayacaklar. Çünkü biz, Mersin'li ilerici gençler, öncüye sıkı sıkıya bağlıyız. Bu kararlığımızda, özveri, disiplin, inanç ve devrimci girişkenlik vardır. Bu gün, örgütümüze bağlılığımızı, özverimizi, disiplinimizi ve devrimci girişkenliğimizi daha da artırarak, sağ ve «sol» oportünizme karşı mücadele sorumluluğumuzu da elden bırakmadan savaşımımızı sürdürüyoruz. Sürdüreceğiz de. Mersin'de yapılan «Anti faşist Birlik ve Dayanışma» gecesinde ilerici gençler olarak, devrimci girişkenliğimizin, özverimizin, disiplinimizin ve öncüye olan militanca bağlılığımızın güzel bir örneğini verdik. Bundan böyle de vereceğiz ve örgütümüzü gözbebeğimiz gibi koruyacağız.

MERSİN'DEN İLERİCİ GENÇLER

«BOZGUNCULARA-LİKİDATÖRLERE ARAMIZDA YER YOK!»

Ülkemizde zor günler yaşanıyor. Sınıf savaşı acımasız ve çetin geçiyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi, Amerikancı, sıkıyönetimci Demirel iktidarı eliyle açık faşist diktatörlüğe geçebilmenin yollarını arıyor. Baskı, terör hızla artırılıyor. İşçi sınıfımızın politik öncüsü gerçek devrimci çıkış yolunun ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinden geçtiğini, ancak bu güçlerin işçi sınıfının öncülüğünde kararlı yığınsal çıkışlarıyla faşist tehlikenin önüne geçilebileceğini belirtiyor.

Ancak son zamanlarda «İşçinin Sesi» adlı yurt dışında yayınlanan bir yayın organı, yolundan gittiğimiz işçi sınıfı hareketinin bu tahlillerini «alt üst» etmeye yelteniyor, bilinçlice çarpıtıyor. Küçük-burjuva aydın grubunun başını çektiği «sol» anlayış, işçi sınıfının başına musallat edilmek isteniyor. Bunlar işçi sınıfının önderlerinin adlarının arkasına saklanarak saldırmaya başladılar. Açık saldırıya geçecekleri söylenmişti ve öyle de oldu. İşçi sınıfı hareketi bunlara gereken yanıtı verdi.

Bu bozguncu likidatör hareket, işçi sınıfının yolundan bir milim bile sapmadan yürüyen ilerici gençliğe de bulaştırılmaya çalışıldı. Kendi «Sol» oportünist görüşlerine nesnel taban olarak gençliği seçen bu çapulcular grubunun çabası boşuna çıkarıldı.

İlerici gençler ideolojik ve örgütsel birliklerini herşeyin üstünde tutarlar. İşçi sınıfının politik hareketinin yolundan her zaman kararlı ve şaşmadan gittik, gideceğiz de. Bu konuda ne kadar acımasız ve tavizsiz olduğumuzu bu baylara bir kere daha hatırlatmakta yarar var. Beşiktaşlı ilerici gençler, anti-faşist savaşımda, faşistine, maocusuna, her soydan her boydan sapık akımlara karşı yürüttüğü ardıcıl savaşım sayesindedir ki; gelişti, güçlendi. Bu uğurda nice yiğit militanları şehit verdi.

Beşiktaşlı ilerici gençliğin «İşçinin Sesi» dalkavuklarına yanıtı açık ve net: Bozguncular, likidatörlere aramızda hiçbir zaman yer olmayacaktır.

Eylemsizliğe, serüvenciliğe yer yok!

Yolumuz işçi sınıfının politik hareketinin yoludur!

Beşiktaş'lı İlerici Gençler

yurt seçimleri yapılıyor

İstanbul'daki öğrenci yurtlarında seçimler yapılmaya başlandı. Şimdiye kadar Atatürk Öğrenci Sitesi ve İTÜ Yurdu seçimleri tamamlanmış bulunuyor. Diğer alanlarda olduğu gibi, çeşitli grupların gençliğin birliğini sağlamaktan uzak, sekter ve grupçu tavırları burada da kendisini gösteriyor. Özellikle maocu bozmalarının provakatif eylemleri ve kimi grupların bunlara arka çıkan çabaları gençliğin eylem birliğine büyük zararlar veriyor.

AÖS:

Burada ilerici gençler, ortak hareket edilmesi ve ortak bir listenin oluşturulması için büyük çaba harcadılar. Maocu bozmalarının provakatif eylemlerine karşı çıktılar, kararlı çıkışlarla bunları geriletmesini bildiler. Bu çabaların olumlu sonuçları da oldu. İGD, «Dev-Sol», «KSD» ve «Dev-Yol» «Anti komünizm ve anti-Sovyetizmin» reddedildiği ortak bir platform oluşturdular. Ancak ilkesiz, kaypak ve «Anti-İGD» tutumlar da olmadı değil. Bu nedenle tüm çabalara rağmen ortak bir liste oluşturulamadı. Seçim sonuçlarında; birlikte liste çıkaran «Dev-Yol» ve KSD 134, İGD 84, «Dev-Yol» 130 oy aldılar.

İTÜ Yurdu seçimlerinde özellikle «Dev-Yol» ve «KSD» nin İGD düşmanı, maocu bozmalarına diyet ödemeye yönelik tutumları daha açık bir şekilde görüldü. İlerici gençlerin birlik yanlısı, olumlu çıkışları yanıtsız kaldı. İTÜ Yurdu seçimlerinin sonuçları şöyledir:

1. Liste: Dev-Sol 313 oy, D.K. Birlik Yolu, Rızgari ve Ulusalcıların desteği ile.

2. Liste: «Dev-Yol» KSD ortak listesi 280 oy. Partizan grubu destekledi.

3. Liste: İGD, 153 oy. Genç-Öncü ve Kögef destekledi.

4. Liste: H.K 35 oy.

ANARŞİZM VE GENÇLİK

yusuf akıncı

Gerici güçler, tarih boyunca egemenliklerini devam ettirebilmeleri için, toplumda tüm ezilen sınıf ve katmanları olduğu gibi, gençliği de sınıf savaşımından alıkoyabilmek için düşünmedikleri, denemedikleri yol ve yöntem bırakmadılar.

Gençlik doğal yapısı nedeniyle küçük burjuvazinin oyunlarına kolayca alet olabilmektedir. Kapitalist düzenin çelişkileri karşısında küçük burjuvazi rahatlıkla «keskin devrimciliğe» bürünür ama, dayanıklılık, disiplin ve sabır göstermek sözkonusu olunca açık güçsüzlüğe düşer. Küçük burjuvazi, sermayeye karşı verdiği tarihsel savaşımda işçi sınıfını epeyce uğraştıragelmiştir. Yüzyıllar boyunca işçi sınıfı hareketi karşısında değişik, bazen de tehlikeli kılıflara bürünerek dikilmiştir.

İşte anarşizm bu değişik kılıflardan en önemlisidir. Sözcük anlamıyla anarşist deyince, karışıklık çıkaran, her türlü otoriteye isyan eden kişi akla gelir. İdeolojik yönüyle ise sosyalist düzen ve proletarya ideolojisi ile doğrudan çelişen bir akımdır. Örgütlü ve politik savaşımdan öte şiddet eylemlerini yeğleyen anarşizm, Lenin'in deyimiyle «Umutsuzluğun sonucudur; proleterin değil, eski çağın yolunu şaşırmış ya da baldırı çıplak aydının zihniyeti, tersyüz edilmiş burjuva anlayışı»dır.

1. Enternasyonal'de, 1917 Rusya'sında (İç Savaş sırasında), 1936 İspanya'sında bölücülüğü ile, düşmanlığı ile, işçi sınıfı hareketine ağır zararlar veren anarşizmin ünlü savunucusu Bakunin bu akıma «suikastçılığı» soktu. Bakunin «sosyal düzen suikastlerle imha edilmeli, kötü yöneticiler öldürülmelidir» fikrini savunuyordu. Bu akımın akıl hocalığını üstlenmiş olan Stuart Cristie ise modern anarşizmi şöyle tanımlıyor:

«Komünizm, kapitalizm, sosyalizm halka yukarıdan inen düşünceler... Ama bir toplum hiyerarşi ile yaratılamaz. Alttan başlanır, yukarılara doğru gidilir. İşte bu anarşizm... Karşımda olan ve insanları avucunun içine almış rejimlerin otoritelerini yıkmak için tek çarem Ya Devrim Ya Kriz... Devrimciyim çünkü otoriteyi yıkmak istiyorum. Sendikacıyım çünkü toplumlara aşağıdan hakim olmak ve ekonomik kriz yaratmak için önce işçiyi ele geçirmem lazım. Öyle uzun anlatılmaz anarşizm. Anlatılması imkansız. İnsanlara zorla kabul ettirilir, bu bir kademeli sistem değil ki... Herşey herkes eşit olacak. Şimdi sen kapitalist düzenin adamına nasıl anlatırsın bunu? Onun için de o adama zorla kabul ettireceksin. Etmemekte direnen olursa ve bu direnen de önemli bir yeri işgal ediyorsa, işte, suikastin zamanı geldi demektir.»

Dünya işçi hareketine Marksizmin damgasını basmasından,utkuya ulaşmasından sonra, anarşizm yavaş yavaş yıkılmaya yüz tuttu. Lakin tarihe tamamiyle karışmadı. Çağımızda değişik kılıklar da (hatta Marksizm kılığında bile) işçi hareketi karşısında boy göstermektedir. Ve bu eğilim yine küçük burjuva devrimciliği temelinde goşizm dediğimiz sekter akım gölgesinde yeni bir aşamaya girmiştir. Keskin Marksist sözlerle kendisinden başka hiç kimseyi tanımayan, özünde hiçbir nesnel ve öznel değişim yasasını tanımadan, dogmatik bir şekilde maceracılığı benimseyen goşizm gençliğin nesnel yapısından faydalanarak onu işçi sınıfı karşısında bir güç olarak çıkarmaya çalışmaktadır. «Marksist - Leninistler Partisi», «Partinin Leninist Kanadı», «Leninist Birlik» vb. yapmacık isimler arkasına gizlenmektedir.

Anarşist S. Cristie'nin yukarıdaki (altını çizdiğimiz) sözlerinde yer alan «ya devrim ya kriz» iddiasındaki «... Kriz...» sözcüğü günümüzde faşist dikta yönetimidir.

Günümüz Türkiye'sinde goşizme rastlamak olanaklıdır. Bundan dolayı, hiçbir ara aşama kabullenmeden «tek yol devrim» ya da «... yol ayrımındayız, ya devrim, ya da faşizm» ve benzeri tezlerini pek tuhaf bulmamak gerekir.

Küçük burjuva devrimciliğinin genç insanları etkilemediği söylenemez. Ancak, özellikle Şili devriminden sonra dünya işçi sınıfı ve partilerin çıkardıkları önemli bir ders de, toplumun belirleyici ana gücü işçi sınıfının faşizme, tekellere ve gericiliğe olduğu kadar, kendisini arkadan hançerleyecek goşizme, maoizme, oportünizme ve her türlü burjuva akımına karşı savaşımı birbirinden ayrı görmemek olmuştur. Gençliğin kurtuluşu, işçi sınıfına ve onun yüce Marksist-Leninist ideolojisine bağlanmakla olanaklı olabilir. Yoksa yeni Şili İspanya ve Türkiye'deki 12 Mart örneklerinin yinelenmesi için bir neden kalmaz...

İLERİCİ GENÇLİK HAREKETİ SUSTURULAMAZ!

Bizler İstanbul, Gültepeli ilerici gençleriz. Gültepe, adı gibi, tepelerde kurulu bir yerleşim merkezi olmasına karşın, öyle güllük gülistanlık bir yer değildir. İnsanları, bir yanda ağır yaşam koşulları, öte yanda faşist terör yüzünden unutmuştur ağız dolusu gülmeyi.

Geçmişte bölge gençliğinin faşist teröre karşı tepkisi, serüvenci-gosist grupların elinde işçi sınıfı hareketinden soyutlanarak, bölge halkını terörist eylemlerle yılgınlığa düşürme, onların nefretini genç lik üzerine çekme doğrultusunda kullanılmıştır.

Ancak devrim sürecinin ileriye doğru gelişmesine, işçi sınıfı hareketinin nitel ve nicel gelişmesine bağlı olarak, işçi sınıfının yolunda yürüyen gençliğin hareketi de serpildi, boy verdi. Gültepe ilerici gençliği halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımında onun yanında yerini aldı.

Dosta düşmana duyurur ve ant içeriz ki; ne İGD'nin kapatılmış olması, ne faşist-maocu karşı devrimcilerin saldırıları, ne de sağ ve «sol» oportünistlerin gençlik içindeki uzantılarının karalamaları Gültepe'deki ilerici gençlik hareketinin gelişmesini durduramayacaktır. İGD Gültepe'de emekçi-öğrenci gençlik arasında boy veriyor, verecektir. Çünkü; İGD işçi sınıfının yolunda yürüyen gençliğin yığınsal ve savaşkan örgütüdür. Çünkü İGD dünya demokratik gençlik hareketinin kopmaz bir parçasıdır. Çünkü; İGD'nin savaş yolu savaş alanlarında verdiği yüzlerce şehidinin bayrak olmuş kanlarıyla aydınlanıyor. Çünkü; İGD, gençliktir, işçi sınıfının ve emekçi halkın kopmaz bir parçasıdır.

Bir de bu saatten sonra barikatın öte tarafından «İşçinin Sesi» adını kullanan ve işçi sınıfının politik hareketi adına ve onun yanında yürüyen İGD adına mektuplarla ahkâm kesen, dışardan «gazel» okuyan «Küçük burjuvazinin sesi»ne sözümüz var, Gültepe'den,

«Devrimci durum vardır» diyerek nesnel şartları önemsememek örgütlü, bilinçli eylemleri «kendiliğinden eylemler» olarak göstermek, cephe ve eylem birliğinin üzerinden atlamak enternasyonalizm ile yurtseverliği karşı karşıya getirip «ulusal mihilizmi» körüklemek sol sekterlikten öte yıkıcılıktır. «Küçük burjuvazinin sesi» geç kalmıştır. Onlar, sapık öğütlerini mektupla değil, telgrafla gönderseler dahi yuvarlandıkları bataklığa daha da batmaya mahkûmdurlar. Onları işçi sınıfımızın şanlı geleneği ve tarihi mahkûm ediyor.

15-16 Haziranları, şanlı 16 Eylül DGM direnişlerini, görkemli 1 Mayısları, MESS grevlerini yaşayan - yaratan işçi sınıfı hareketini hiç bir güç provoke edemeyecektir. Biz sağ ve «sol» oportünizmin yanlışlığını bilerek, ateşi ve ihaneti görerek yolumuzu - işçi sınıfının savaş yolunu - seçtik.

Şan olsun savaş yolumuza!
UDC'de Birleş, Faşizme Geçit Yok!
Yaşasın ileri demokratik düzeni devrimci yoldan kurma savaşımımız!

Gültepe'li İlerici Gençler.

ÖNCÜYE MİLİTANCA BAĞLIYIZ!

Gençlik toplumda önemli bir güçtür. Büyük bir potansiyeldir. Bu potansiyel doğru değerlendirilmediğinde, gençliği ya pasifizme ya da serüvenciliğe götürür. Sorun gençliğin hangi rotada, hangi çizgi de yürüyeceğidir.

İGD bu bilinçle yola çıkmış, işçi sınıfının yolunda yürümeyi şiar edinmiştir. Bu nedenledirki; kısa sürede ülkenin dört bir yanına dal budak vermiş, dostları sevindirip, düşmana korku salmıştır. Bundan dolayı da gençlik içerisindeki her soydan, her boydan sapık akımın boy hedefi olmuştur.

Son günlerde bu sapık koroya «İşçinin Sesi» adıyla bilinen bir yayın organı etrafında toplananlar da katıldılar. Küçü-burjuva aydın kesiminden oluşan bu likidatör grup işçi sınıfı hareketine, onun saygın önderlerine dil uzatmakta, işçi sınıfının politik öncüsünün Lenınci hattını karalamaya çalışmaktadır.

Onların bu hayasızca saldırılarına işçi sınıfı hareketi gereken yanıtı vermiştir. İşte bu yanıt da, işçi sınıfının yolundan şaşmadan yürüyen ilerici gençliğin soruna bakış perspektifidir.

İTÜ'lü ilerici gençler, bugün hiç bir grubun gözardı edemeyeceği bir güçtür. Ve belirleyici konumlara yükselmiştir. Bu kolay olmadı elbette. Döğüşe döğüşe, ideolojik birliğimizi yükseltip pekiştirerek vardık bu noktaya. Tüm sapık akımlara karşı ideolojik mücadeleyi yükselttik. İşte bu yüzden ki aramızda bozguncular yer bulamamıştır. Bulamayacaklardır da.

«Cennet adası» sakinleri bol keseden atadursunlar ilerici gençler kavganın ve ideolojik savaşımın içinde çelikleşiyor, güçleniyorlar.

Bu baylar boşuna kafa bulandırmaya çalışmasınlar. İşçi sınıfı bilimine sımsıkı bağlıyız kafamız net. İnancımız tam. Hiç bir sapık görüş bizi işçi sınıfının Lenınci hattından koparamayacak, tertemiz bi lincimize ve yüreğimize küçük-burjuva pisliklerini bulaştıramayacaktır. Bu baylar şunu da bilsinlerki; İşçi sınıfı ideolojisine yöneltilen karalamalar, ideolojik bütünlüğümüze yöneltilmiş demektir. Ve ideolojik bütünlüğümüze yöneltilen her saldırıyı örgütümüze yöneltilmiş kabul ederiz. İGD'miz gözbebeğimizdir. Örgütümüze yöneltilen her türlü saldırıyı boşa çıkardık. Bundan sonrada böyle olacaktır.

Likidatörlere aramızda yer yok!

Öncüye militanca bağlıyız!

Yaşasın «Yolumuz İşçi Sınıfının Yoludur» diyen gençliğin ideolojik birliği!

İTÜ'lü İlerici Gençler

İLERİCİ LİSELİ GENÇLİK HAREKETİ SUSTURULAMAZ

Sıkıyönetim İGD'den sonra, Türkiye ortaöğrenim genç liğinin demokratik örgütü İlerici Liseliler Derneği (İLD)'ni de kapattı. Böylece Amerikan emperyalizminin, tekellerin has adamı Demirel'in hükümeti kurmasıyla hız kazanan örgüt kapatma girişimlerine bir yenisi daha eklenmiş oluyor. Kapısına kilit vurulu demokratik örgütlerin sayısı 10'u buluyor.

İLD, ortaöğrenim gençliğinin akademik-demokratik haklarını savunduğu, «Halktan yana ulusal demokratik bir eğitim», ortaöğrenim kurumlarının halk çocuklarına tümüyle açılmasını, özel ve paralı dersanelerin kapatılmasını, Kürt gençliğine kendi dilinde eğitim hakkını istediği ve daha önemlisi bu istemleri uğruna işçi sınıfının yolunda kararlı bir savaşım verdiği için kapatıldı. Çünkü İLD'nin ülküleri, bu ülküleri ileri demokratik devrimle bağlayan savaşımı Demirellere, militarist çevrelere ters düşüyordu.

Ama, İLD'nin kapısına kilit vurmak, ne O'nun ülkülerini yokedebilir, ne de ilerici liseli gençliğin savaşımını durdurabilir. İlerici liselilerin işçi sınıfı hareketine sar sılmaz bağlılıkları, işçi sınıfının savaş yolunda yürümekteki kararlılıkları bunun en büyük güvencesidir. İleri ci liseliler aynı kararlılıkla, «her okul, her sınıf birer ör güttür» belgisini kılavuz edi nerek savaşımlarını sürdürecekler, yeni dönemin zorlu görevlerini başarıyla yerine getireceklerdir. Devrimci uyanıklığı yükseltmek, sonsuz bir özveri ve yaratıcı girişkenlik, serüvenci girişimlere olduğu kadar eylemsizliğe ve pasifizme karşı savaşmak, yığın bağlarının geliştirilmesi ve eylem birliğinin yükseltil mesi yolunda daha ileri adımlar atmak; bütün bunlar ilerici liseli gençliğin önümüzdeki savaş görevlerini oluşturuyor. İşçi sınıfı, ilerici demokratik güçler ortaöğrenim gençliğinin bu savaşımının yanındadır. Halkın örgüt leri üzerindeki antidemokratik baskılara, karşı ortak savaşımı yükseltmek, kapatılan demokratik örgüt ve kuruluşların açılması için dayanışmayı arttırmak tüm demokrasi güçlerinin başta ge len görevlerindendir.

LENİN YİNE EN ÖNDE SAVAŞIYOR!

22 Nisan! Bu gün tüm dünya işçi sınıfı, emekçi halklar; komünist, sosyalist tüm ilerici gençlik için en önemli günlerden birisidir. Bu gün ilerici insanlığın, Oktobr Sosyalist Devrimi'ni gerçekleştiren dünya proletaryasının büyük önderi, eşsiz devrimci insan V. İ. Lenin'in doğum günüdür. Lenin 110 yıl önce, 1870'de Volga kıyılarında ki Simbirsk (Ulyanovsk) kentinde doğdu.

Lenin'in doğumunun tarihsel önemi, O'nun adını alan Leninizmin tüm emekçi insanlığın demokrasi ve sosyalizm savaşımına, çözümleyici, yol gösterici ve başarıya ulaştırıcı etkisinden ileri gelmektedir. Lenin'in 110. doğum yıldönümünde bu etki kat kat artmıştır. SBKP'nin Lenin'in 110. doğum yıldönümü nedeniyle aldığı kararda da belirttiği gibi bugün dün yada gelişen hiçbir toplumsal olay yoktur ki, Leninizm ve Lenin'in adıyla doğrudan bağlantılı olmasın.

Yaşamı boyunca, gelişen toplumsal olaylara ışıklar saçan Lenin, gençlik ve gençlik hareketiyle de yakından ilgilendi. Gençliği toplumsal bir kategori olarak ele alan Lenin, gençlik arasındaki sınıfsal farklılaşmaları, gençliğin örgütlenmesinin ve işçi sınıfının politik örgütünün yönettiği sınıfsal harekete artan bir etkinlikle katılmasının gerekliliğini ortaya koydu. Pratiği ve örgütlülüğü gençliğin politik eğitiminin zorunlu bir koşulu olarak belirledi. O aynı zamanda gençliğin komünist eğitiminin Marksçı ilkelerini geliştirerek bu eğitimin teorik temellerini açıkladı.

Lenin yaşamı boyunca, her tür oportünizme, gençliği bur juvazinin kuyruğuna takmak isteyen küçük burjuva devrimciliğine karşı savaştı. Parti ve gençlik arasındaki ilişkiyi çarpıtmaya çabalayan gençliğin sahte dostlarının en büyük düşmanı oldu. Gençliğin yanılgılarını, gençliğe karşı dalkavukça yaklaşımları reddederek amansızca eleştirdi. Fakat O, aynı zamanda, gençliği bilinçli olarak yanlış yola götürenler le; yanlışlara düşen, ama bu yanlışları düzeltmek için tüm iyi niyetini gösteren genç insanların farklılığını bilerek, gençliğe içtenlikle inandı.

«Komünizmi öğren!» Lenin'in bu öğüdüne bugün daha fazla bağlı kalmak, Lenin'in yapıtlarını tekrar, tekrar okumak. incelemek gençliğin önde gelen görevidir. Gazetemiz «Lenin'in Yapıtlarını Oku!» belgisini temelinde açtığı yarışmayla, bu yolda itici bir güç olmayı amaçlıyor.

Lenin 110 yaşında! Saflarımızda, yanıbaşımızda!

Lenin yine en önde savaşıyor!

Gezegenimizde tüm ilerici insanlık, komünistler, sosyalistler, barış savaşçıları, gençler; dünya proletaryasının büyük önderi, gençliğin başöğretmeni Lenin'in 110. doğum yıldönümünü kutlamaya hazırlanıyor. Türkiye işçi sınıfı, işçi sınıfının savaş yolundan yürüyen gençlik dünyadaki tüm sınıf kardeşleri ve dostlarıyla aynı duygu ve heyecanı paylaşıyor. 110. doğum yıldönümünde Lenin'i anmanın coşkusuyla yanıp tutuşuyor.

Gazetemiz, İlerici Yurtsever Gençlik, «Lenin'in Yapıtlarını Oku» kampanyasıyla Lenin'in 110. doğum yıldönümü kutlamalarına adımını attı. Atılan ilk adımı daha da pekiştirmek görevini öne aldı. Bu yönde yeni bir girişim olarak bir yarışma açıyoruz. «Lenin'in Yapıtlarını Oku» ana belgisiyle yapılan yarışmamızın konusu şudur:

LENİNİZM'İN DÜNYA VE TÜRKİYE GENÇLİK HAREKETİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİNİN GÜNCEL ÖZELLİKLERİ

Yarışmaya gönderilecek yazılar daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış olmalıdır.

Yazıların uzunluğu 5-10 sayfa arasında olmalıdır.

Yazılar normal mektup kâğıtlarına yazılmalıdır.

Yazılar daktilo yada okunaklı el yazısıyla tükenmez veya dolmakalemle yazılmalıdır.

Yarışmaya gönderilecek yazılar en geç 15 Nisan 1980'de elimize geçmelidir. Yazıların gönderileceği adres: P.K. 914 Sirkeci/İSTANBUL.

Yarışmada derece alanlar 22 Nisan 1980 tarihinden sonra yayınlanacaktır.

Yarışma sonucunda dereceye giren ve uygun görülen yazılar İYG'de veya yayınlarımız arasında basılacaktır.

Yarışma seçici kurulu ve derece alanlara verilecek ödüller daha sonra açıklanacaktır.

Tüm İYG okurlarını, ilerici yurtsever gençleri yarışmamıza katılmaya çağırıyoruz.

İlerici gençler!

Kaleminizi, aklınızı, yaratıcı düşüncenizi harekete geçirin!

İLERİCİ GENÇLİĞE ÇAĞRI!

22 Nisan 1980, emekçi halkların kurtuluş ışığı, dünya proletaryasının büyük önderi, gençliğin başöğretmeni V.İ. Lenin'in 110. doğum yıldönümüdür.

Tüm ilerici insanlık, komünistler, sosyalistler, barış savaşçıları, gençler 110. doğum yıldönümünde Lenin'i, Lenin'e yaraşır biçimde anmanın hazırlıkları içindedir.

1980 yılı daha şimdiden Lenin Yılı'na dönüşmüştür. Lenin'in görüşleri, yapıtları okunmakta, tartışılmakta, özümsenmekte, genç kuşaklar Lenin'i öğrenmektedirler, Lenin'in kişiliğinde, kişisel ve düşünsel gelişiminin yetkin ve ileri örneğini bulmaktadırlar.

Lenin'i, Leninizm'i öğrenmenin sonu yoktur. Lenin'i öğrenmekle, savaşımda kılavuz edinmek, maddi güce dönüştürmek gelişen, güçlenen bir ve aynı süreçtir.

Lenin ve Leninizm, insanlığa kurtuluş yolunu gösteren, her zaman parlayan ve parlayacak olan sönmeyen bir yıldızdır. Bitmez tükenmez esin kaynağıdır.

İlerici Türkiye Gençliği!.

Lenin'i, Leninizm'i öğren ve özümse!

Lenin'in yapıtlarını oku!

Lenin'i, Lenin'in görüşlerini savaşımında bayraklaştır! Sağ ve «sol» oportünizmin her biçimine karşı savaş!

Lenin'i, Leninizm'i geniş gençlik kitleleri arasında yay!

Orada, kurtuluşun, ardıcıl ilerlemenin ve gelişmenin yolunu bulacaksın!

Proletaryanın yenilmez ve utku ateşiyle yanan büyük gücünü göreceksin!

Lenin'in 110. doğum yıldönümüne hazır ol!

Yaşasın Lenin!

Yaşasın Leninizm!

İLERİCİ YURTSEVER GENÇLİK

Onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi * Sahibi: Rıfat Güler * Sorumlu Yönetmeni: Erhan Tuskan * Yönetim Yeri: 899 Sokak Hisar İşhanı No: 608 İZMİR * Yazışma Adresi: İYG PK 914 Sirkeci - İstanbul * Abone: 6 aylık 200 TL. 12 aylık 400 TL. Yurtdışı iki katıdır. *

Basıldığı Yer: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık İZMİR BASKI TARİHİ: 2 ŞUBAT 1980